

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRACE DRAVEN

AUTHOR OF MASTER OF CROWS & ENTREAT ME

The
BRUSH
of

BLACK WINGS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FIRÇASI SİYAH KANATLAR

tarafında
n Grace
Draven

Siyah Kanatların Fırçası - Telif Hakkı © 2014 Grace Draven'a aittir.

Smashwords Baskısı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Lora Gasway'e ithaf edilmiştir:

Editörüm ve arkadaşım.

Teşekkür .

BİRİNCİ BÖLÜM

Karlı bir kış sabahı, Neith'li Martise -bir zamanlar Asher'li- bir kapı açtı ve karanlığı uyandırdı.

Şafak öncesi kocasıyla paylaştığı sıcak yatağından kalkarken niyeti bu değildi. Mangaldaki kömürler çoktan soğumuştı ve Martise titreyen ellerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kıyafetlerini giyerken nefesi ağzından ve burnundan hayalet pantolonlar halinde süzülüyordu.

Silhara yatağında, yüzü ona dönük, yarı örtülü bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Martise bir kol ve omuz silueti ile boğazına dökülen uzun beyaz saç tutamını seçebildi. Eğildi ve battaniyeyi onun üzerine örtmek için kaldırdı. Adamın gözleri irkilerek açıldı ve Martise, adamın kendisine bakarken siyah irislerinde kırmızının bir tonunu gördüğünü hayal etti.

Yavaşça göz kırptı. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Onun bileğini yakaladı ve çekiştirdi. "Yatağa geri dön. Seni ısıtırım."

Martise gülümsedi ve onun nazik ama acımasız çekiştirmelerine direndi. Silhara için onu ısıtmak, güneşin ilk ışıkları kapalı panjurların arasından sızana kadar onunla sevişmek anlamına geliyordu. Onun soğuğu kovma yöntemlerinden hoşlanıyordu ama bu sabah buna izin veremezdi.

Elini serbest bıraktı. "Beni sonra ısıtabilirsin. Kar yağdı ve Gurn'a mavi şemsiyeyi avlayacağıma söz verdim."

Silhara sırt üstü yuvarlandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Gurn neden değerli mantarlarını kendisi toplayamıyor?"

Martise çoraplarını yuvarlamak için yatağın kenarına oturdu. Silhara'nın eli bacağının üzerinden kalçalarının birleştiği yere doğru ilerlerken hafifçe tokatladı. "Çünkü ben mantarları getirirken o da senin kahvaltın için güzel bir karma hazırlayacak. Ayrıca şu anda dışarısı çok sert ve soğuk böyle bastırıldığında kemikleri ağrıyor."

"Benim de kemiklerim ağrıyor kadın, özellikle de bir tanesi. Burada kalmalı ve ağrını hafifletmelisin." Silhara ona doğru yuvarlandı ve etkileyici ereksiyonunu sırtına bastırdı. Onu kendine doğru çekti.

Martise güldü ve omzunun üzerinden baktı. Silhara'nın yüzü gölgede kalmıştı ama onu yatağa geri döndürmeye çalışırken kaşlarının oynadığını fark etti. "Öğleden sonra bunu telafi edeceğim."

Silhara homurdandı, kolunu çekti ve onu yataktan hafifçe itti. "Git mantarını bul ve Gurn'a sabahımı mahvettiği için kahvaltıdan sonra bağırsaklarını deşeceğimi söyle." Ondan uzakta yan döndü ve yorganı başının üzerine çekti.

Martise ayakkabılarını ve ağır pelerini giydi ve Silhara'yı somurtkan suratıyla baş başa bıraktı. Üçüncü kattaki koridor kapkaraydı ama Martise lamba ya da cadı ışığından faydalanmadan koridorda yürüdü. Neith'te yaşadığı yaklaşık beş yıl boyunca, eğimli zeminlere, gıcırdayan döşeme tahtalarına ve ara sıra dikkatsiz birinin alt katlara düşebileceği deliklere alışmıştı. Silhara ve Gurn bunların en kötüsünü onarmıştı ama Kargaların Efendisi'nin köhne kalesine aşına olmayanlar karanlıkta koridorlarda dolaşmaya çalışırken hayatlarını tehlikeye atıyordu.

Gurn'ü çoktan mutfakta bulmuştu. Giyinmiş, patates ve koyun eti doğramakla meşgul olan dev hizmetkâr, bıçağını sallayarak onu selamladı. Köşedeki ocakta yanan ateş, odayı Gurn'ün kel kafasından yansıyan sarı ışıkla yıkıyordu. Isınan kömürlerin arasında bir çaydanlığın yanında bir tava duruyordu.

Cael her zamanki yerinde, ana masanın yarısının altında uzanmış yatıyordu. Pasaklı büyücünün kuyruğu onu gördüğünde yere donuk bir dövme vurdu. Başını kaldırıp ona homurdanarak bir selam verdi ama yerinden ayrılmadı. Martise banktaki yerini aldı ve ayağını adamın yan tarafına sürterek kaba gri kürkünden toz kabarcıkları çıkmasını sağladı.

Gurn'ün kendisi için doldurduğu bir fincan sıcak çayı gördü ve teşekkür ederek kadeh kaldırdı. "Bu beni çok ısıtacak, Gurn." Masanın üzerindeki sepete baktı. "Eğer toplayacak kadar varsa, sepeti doldurmamı ister misin?"

Başını salladı ve iki eliyle işaret edebilmek için bıçağı yere bıraktı. Martise'nin diller konusundaki yeteneği ona ve Gurn'a iyi hizmet etmişti. Neith'teki ilk birkaç haftasında onun işaret dilini tercüme edebilmişti ve Gurn'ün sözsüz yorumları, çoğu zaman bir eğlence kaynağı olmaya devam etmişti.

masrafları efendisine aitti. Kutsal Tembelliği'nin hâlâ yatakta yattığına dair son sözleri onu sırttırdı.

Çayını bitirdi ve sepeti aldı. "O bıçağı saklamak isteyebilirsin. Sabahını mahvettiğin için senin bağırsaklarını deşmeye söz verdi." Gurn'ün nasıl ya da neden böyle bir başarıya imza attığını detaylandırmasına gerek yoktu. Hizmetçi onu iyi tanıyordu.

Martise, Gurn'ün elleri havada hızlı hızlı semboller çizerken güldü. Hizmetçinin daha sonra efendisine az önce ona söylediklerini tekrarlayacağından hiç şüphesi yoktu - eğer Lord Horse's Ass bir sopa için bu kadar zordaysa, bu sabah sadece eliyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Bailey'nin kapısını açıp açık havayı soluduğunda kahkahası aniden kesildi. Bir ürperti onu tepeden tırnağa sarstı. Bu nefes alışla ciğerleri dondu. Gökyüzü kurşun rengindeydi ve alçak bir tavanda kar yağmış bulutlarla kaplıydı. Bailey soluk ışıktaki parıldıyor, her zamanki çamurlu çukurundan bembeyaz bir manzaraya dönüşüyordu.

Gurn önceki gün akşama kadar kar yağacağını tahmin etmişti. Dirseklerini ve dizlerini ovuşturmuş, yüzünü buruşturmuştu. Ağrı ve sızıları kehaneti kanıtlamıştı. Kar öğleden sonra yağmaya başladı ve gece boyunca da devam etti - şemsiye mantarlarının filizlenmesi için mükemmel bir hava. Martise kısa sürede çiçek açan bu lezzeti toplamak için gönüllü oldu ve Gurn onun teklifini hevesle kabul etti.

Aniden yanına bastıran sıcak ağırlığa baktı. Cael yumuşak bir havlama sesi çıkararak koşar adımlarla bailey'e girdi. Durdu, ona baktı ve sanki ona ilerlemesini söylemek ister gibi tekrar havladı. Martise üşüyen ellerine eldivenlerini geçirdi. "Görünüşe göre bir misafirim olacak." Gurn'a el salladı ve Cael'e katıldı.

Kadın ve köpek bailey'den ayrıldı ve araziye kaplayan karda ilerledi. Batı kanadının iskeletinin yanından geçtiler, taş blokların parçalanmış kemikleri yere saçılmıştı. Kırık duvar parçaları tozlu beyaz kar yığınlarının altında gizlenmişti. Ana araziye Neith'in ormanlık alanından ayıran paslı kapılar, Martise onları itip açtığı anda ve Cael yanında olduğu halde içeri süzülürken bir protesto çığlığı attı.

Geniş bir bulvar Neith'in girişini koruyan ormanı ikiye bölüyordu. Karanlık ağaçların ötesinde, kış aylarında kırılgan ve kahverengi olan geniş otlak düzlüğü uzak kıyıya doğru uzanıyordu. Silhara'nın lanet büyüsüyle dolu ormanın kendisi, sığınak arayan gezginleri dışarıda tutuyordu. Neith'in kuzey sınırı boyunca yükselen meşeler karanlık ve tehditkâr bir şekilde beliriyor, budaklı dalları sessiz bir mücadele içinde birbirlerini kavıyordu.

Buraya ilk geldiğinde orman onu korkutmuştu; bir amacı olan bir köle, bir görevi olan bir casus. Neith'le ilgili her şey, özellikle de efendisi onu korkutmuştu. O zamandan beri çok şey değişmişti. Neith'in sapkın büyücüsü onun kocasıydı ve lanetli orman evinin bir parçasıydı. Artık ikisinden de korkmuyordu.

Geniş caddeyi terk ederek ormanın içine doğru giden dar bir patikayı seçti. Devasa ağaçlardan oluşan bir geçit karanlığın içine doğru uzanıyor, dalların oluşturduğu gölgelikteki boşluklardan süzülen gri sisin içinde belirsizleşiyordu.

Cael ileriye doğru atılarak havaya kar püskürtüleri gönderdi. Martise göz ucuyla bir kıpırtı yakaladı. Büyücü onun peşinden fırladı, yapraksız meşelerin gölgesinde kaybolurken alaca paltosu onu görünmez kılıyordu. Martise onun tavşan ya da tilki kovaladığını tahmin etti. Toprağa kaçan her neyse, onu paylaşmak için geri getirmeyeceğini umuyordu.

Onun ardından yürüdü. Anemik sabah ışığı soldu. Kışın çıplak olsa da, ağaç dalları birbirlerine öyle sıkı sarılmışlardı ki, altlarındaki zemini, gece avcılarına ve yarı ışıktaki gelişen şeylere ev sahipliği yapan sürekli bir kasvet içinde bırakıyorlardı.

Yanından bir şey geçti ve Martise'nin saçlarını kanatlarının fırçasıyla kaldırdı. Ardından öfkeli bir gıklama geldi ve Martise, tepesindeki yüksek bir dala konan kargayı gördü. Kuş şiddetle sallandı, kanatlarını karıştırdı ve üzerine bir kar yağmuru gönderdi.

Martise küçük bir çığlık attı, saçlarını ve omuzlarını kaplayan karları sildi ve kargaya bir yumruk kaldırdı. "Aptal kuş." Tünediği yerden ona baktı, kafasını bir yana eğmişti. İçinde bulunduğu duruma güldüğünü hayal etti.

Karla kaplı ölü yığınlarının üzerinde büyüyen şemsiye mantarlarına dikkat ederek ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Karga da onu takip etti,

daldan dala, ağaçtan ağaca zıplıyor.

İlk mantar kümesi, devrilmiş bir meşe ağacının kalıntılarına sarılmıştı. Uzaktan ışıldayan çiçek demetleri ya da minik şemsiyeler gibi görünüyorlardı. Çivit mavisi ve lavanta tonlarına boyanmış, solungaçlarında kırmızı sporlar bulunan mantarlar renkli bir küme halinde usulca parlıyordu. Martise onların önünde diz çöktü ve makasını sepetten çıkardı. Mantarların süngerimsi gövdeleri uzun ve elle koparması kolaydı ama şapkaları narindi ve çok sert çekildiğinde fırlıyordu.

Gurn talimatlarında kesin konuşmuştu. Mantarların bütün ve bozulmamış olmasını istiyordu, bu yüzden Martise ilk yamasını temizleyene kadar dikkatlice sapların dibinden kopardı. Sepet dolmadan önce toplaması gereken daha çok şey vardı ama hasadından memnun bir Gurn'a dönmeye kararlıydı.

Avına devam etti, mantar toplamak için üç kez daha durdu. Masmavi bir akkor sepetini çevreledi ve geçerken uyuyan ağaçların karanlık gövdelerini aydınlattı. Cael ona yeniden katıldı, dili sarkmış, dişleri kanla parlıyordu.

İrkildi. Cael onu sürüsünün bir parçası olarak görüyordu - gerekirse onun için ölür ve öldürürdü. Ama o bir büyücüydü ve o da bir zamanlar bir Üstün Yetenekliydi. Eski günlerde, Üstün Yeteneklilere zulmedildiğinde, büyücüler onları av gibi avlardı. O katliam günlerinin üzerinden yüzyıllar geçmişti ve artık Üstün Yetenekliler köpekleri kendi amaçları için kullanıyordu. Yine de, bir Yeteneğe sahip olan herkes büyücü ve büyücü bulucu arasındaki vahşi geçmişi bilir ve uzun zaman önceki avcının onları bir kez daha ne zaman avlayacağını merak ederdi.

Cael ona doğru eğildi, parmaklarını tel gibi tüylerinin arasında gezdirirken kırbaç gibi kuyruğuyla eteklerine vurdu. "İyi köpek," diye mırıldandı. " hoş geldin." Cael onun yanında kaldı, bir ara durup gıklayarak ağaçların arasından onları takip eden kargaya baktı.

Ormanın en içteki kutsal alanına ve doğal bir açıklığın içinde yer alan taş bir yapı kalıntısına ulaştılar. Harabeyi çevreleyen bir mantar halkası, sepetini taşıracak kadar çoktu. Gurn çok sevinecekti ve Silhara'nın daha önce kendisini onlar için terk ettiğini söylemesine rağmen bu lezzeti seven Silhara, onun ikramıyla yatışabilirdi.

Açıklığa adımını attı, harabeye dönmüş yıkıntı merakını uyandırdı. Bir zamanlar bir tür peristil ya da açık tapınak olan bu yapı, Neith'in kendisi gibi eskiydi ve damarlarında insan kanı dolaşmayanlar tarafından inşa edilmişti. Kar yağışının yarı yarıya gizlediği bir dişli çark tasarımının ortasında duruyordu. Çarkın bir kısmını görebiliyor olması, bir zamanlar güçlü, canlı ve muhtemelen karanlık olan büyücülüğe işaret ediyordu. Parmaklıkların dış hatlarında hâlâ ot bitmiyordu.

Kırılğan sarmaşıklar, soyut sembollerle oyulmuş kırık sütunlara tutunuyordu. Birkaç antik dilde okur-yazar olan Martise bu şifreli işaretleri çözememişti - gelişigüzel desenlerle yerleştirilmiş girdaplar ve çizgiler, soyut hayvanlar ve zaman ve doğa koşulları tarafından köreltilmiş ve yıpratılmış yüzlere benzeyen şeyler. Bir dizi basamak, kısmen çökmüş çatısıyla iç odayı yükseltiyordu. Sütunların yapımında kullanılan aynı taş, yükseltilmiş zemini kaplıyor ve benzer oymalar taşıyordu. Daha küçük bir dairenin yontulmuş dış hatları -muhtemelen bir sunak kalıntısı- ortadaki döşemeyi süslüyordu.

Bunun gibi harabeler bu ormanlık alanı dolduruyordu. Silhara ona çoğunun tıpkı kalenin kendisi gibi köhne birer hulktan başka bir şey olmadığını söylemişti. "Birkaçı," diye uyardı, "hâlâ güçlerinin hayaletini taşıyor. Onları işaretledim." Siyah gözleri onu olduğu yerde dondurmuştu. "Onlardan uzak dur Martise. Tehlikeli olabilirler."

Martise bunun için bir işaret görmedi ama geri çekildi. Cael sanki onun ne avladığını biliyormuş gibi mantarlardan uzak durarak harabenin çevresini keşfe çıktı, toprağı kokladı ve homurdandı. Cael'i izledi, burada tanıdık olmayan bir büyüün varlığına işaret eden herhangi bir tüy kabarması ya da gözlerinin kızarması olup olmadığına baktı. Büyücü etrafındaki turunu tamamladı, sanki her şeyin kontrolünden geçtiğini söylemek istercesine ona yumuşak bir "hav" sesi verdi ve dikkatini çekecek kadar talihsiz başka bir yaratığın peşinden koşarak uzaklaştı.

Köpeğin hareketlerinden emin olarak tapınağın çevresine yaklaştı ve sepetini doldurmaya koyuldu. Orman sessizliğini koruyordu, sabah yaşanmış ve güneş ışığı üstündeki kıvrımlı gölgelikten süzülürken bile. Hiçbir kuş ısılk çalmıyor ya da cıvılamıyordu. Yakındaki bir ağaca nöbetçi olarak tüneyen karga bile sessiz kaldı. Neith'in ormanlık alanı efendisinin iradesine boyun eğmiş, izinsiz girebilecek herkesi gözetliyor ve bekliyordu.

Makaslar ellerinde ağırlaştı. Eldivenleri takılı olsa bile parmakları soğuktan kaskatı kesilmişti. Martise, gizli bir köke takılıp düştüğünde harabenin etrafındaki mesafenin dörtte birini kat etmişti. Kendini tuttu ve bir elini harabenin en alt basamağına dayadı. Bir cenaze çanının tıngırtısına benzeyen tuhaf bir tını dizlerinin altındaki toprağı gümbürdetti ve görünmez bir ateş kolundan yukarı yükseldi.

Bir çığlık attı ve elini taştan çekti. Buna karşılık ağaçların arasından kederli bir iç çekiş yükseldi. Martise ayağı fırladı, parmakları makası bir hançer gibi kavrayana kadar yeniden hizalandı. Cael'i çağırma dürtüsü, sessiz kalıp dinleme içgüdüsel emriyle savaştı. Havayı bir yağmur fırtınasından önceki hisse benzer bir ağırlık kapladı. Ama eteğini sıırıslık eden karın ötesinde bir nem yoktu ve uzaklarda gök gürültüsü de yoktu.

Dalgalı gölgelerine bakarak ormanı taradı. Kolu hâlâ karıncalanıyordu ve küçük parmağı hareketsiz kalmadan önce istemsiz kasılmalarla seğiriyordu. Karga dalından onu izliyordu. İç çekişini başka bir ses takip etmedi ve sadece hayal edip etmediğini ya da rüzgârın sessiz ötüşünü başka bir şeyle karıştırıp karıştırmadığını merak etmeye başladı. Güç şimşegini hayal etmemişti.

Görüştüğün köşesinde yeşil kıvılcımlar dans ediyordu ve Martise dönüp tapınağı baktı. Yükseltilmiş çemberin içinde cadı ışığı çılgın ateşböcekleri gibi dans ediyor, sütunlardan sekerek sanki görünmez parmaklıklarla kafeslenmiş gibi merkeze geri dönüyordu.

Binlercesi parıldayan bir örtü içinde dönerek gittikçe sıkılaşıyana kadar ışıklar çoğaldı ve zemine oyulmuş dairenin merkezinden nabız gibi atan büyüleyici bir parlaklık sütununa dönüştü.

Martise irkildi ve sepetini yere bıraktı. Anılar zihnini doldurdu. Çamurlu bir tor ve tepesinde zehirli ışık saçan benzer bir sütun, hayatı ve ruhu için yozlaşmış bir tanrıyla düello ederken Silhara'yı pençesine hapsetmişti.

Kolunda kalan karıncalanma güçlendi ve göğsüne, omuzlarına, kalçalarına ve bacaklarına doğru yayıldı. Omurganın tabanında birikti, fiziksel olarak bir adım atmaya zorlanana kadar itti ve itti.

harabeye doğru adım attı. Nafile bir direnme çabasıyla topuklarını sıktı. Ayakları istemsiz bir tökezlemeye karın üzerinde kaydı.

"Hayır bilmiyorsun," diye tersledi. Sırt üstü yere düştü, makası yanında unutulmuştu. Ayakları taşa doğru uzanırken, basamaklardan uzakta yerinde durmayı başardı.

Titreşen ışık en soluk yanardönerden en derin zümrüte kadar titriyordu. Işığın incelendiği yerlerde, kıpırdayan ve kıvrılan şeylerin gölgelerini yakaladı. Bazıları yılan gibi uzun ve kıvrımlıydı. Diğerleri ise çömelmiş ve sütunun renkli duvarları boyunca sıçan gibi koşuşturuyordu. Sütunun sınırları içinde uzun bir gölge oluştu, yeşilin arasında daha siyah bir şekil.

Bir an için katılaştı ve prens yüz hatlarına ve bir iblisin çılgın gözlerine sahip bir adam ortaya çıktı. Martise soluk soluğa kaldı ve omurgasındaki sert çekime direnerek dirseklerinin üzerinde geriye doğru sıçradı. Adamın koyu renk, akıcı cübbesi kendi hayatıyla etrafını sarıyor, kenarları fantazmik parmaklarla bacaklarını okşuyordu. Buz gibi bir gülümseme ağzını kıvrarak onu izledi.

Selamlar ya da tanır gibi bir elini kaldırdı. "*Kashaptu*," dedi hayaletlerin yankılarıyla dolu, ürkütücü bir sesle.

Büyü -bir zamanlar tanıdıktı- içinden geçti. Kocasının hayatı için verdiği savaşta paramparça olduğunu düşündüğü Hediye, bir ısı ve acı patlamasıyla içinde yeniden canlanınca haykırdı. Beyaz bir ışık parlamasıyla derisinden kan aktı, harabenin görünmez bariyerinden sekti ve yakındaki bir meşeye çarptı. Tahta çatladı ve ağaç sanki bir kılıçla kesilmiş gibi ortadan ikiye ayrıldı. Dallar diğer ağaçlara düştü, kurumuş kemikler gibi uzuvları kırdı, ta ki gövdenin her iki yarısı da gök gürültülü bir gümbürtü ve kar yağmuru ile yere çarpana kadar. Karga, daha önce kamufle olmuş bir dizi başka kuşla birlikte .

Martise nefes almak için karnını tuttu. Işık sütunu nabız atıyordu ve içindeki figür güneş ışığına tutulmuş kılıç gibi gözlerle onu izliyordu; parlak, sert, tamamen insanlık dışı.

Zarif bir el ışığa doğru bastırdı ve parmak uçlarından yeşil kıvılcımlar saçtı. "*Kashaptu, mi peti babka*." Hayaletin ağzından saçma sapan kelimeler döküldü, fısıldandığı için daha az emredici değildi.

Görünmeyen eller görünmeyen ipleri çekti ve Martise bir kukla gibi yukarı çekildi. Hırladı ve ayaklarını yere dikti, kadim bir güç onu ışığa doğru sürüklerken karda izler bıraktı. Dehşeti öfkesini doğurdu ve bu öfkeyi içinde uyanık ve farkında olan Yeteneğine akıttı. Büyüsü bir zamanlar kendini kurtarmak için bir Lich'e saldırmış ve onu yok etmişti. Şimdi de kontrol için kendisiyle savaşıyor yaratığa aynı şeyi yapması için dua etti.

Bu kez ışık kehribar rengi bir dalga halinde ondan yuvarlandı ve kendini harabeye çarptı. Yeşil ışıltı püskürdü ve derinliklerindeki figür irkildi. Martise tüm gücünü içine yoğunlaştırdı ve düşmanına ters ters baktı. ". İstenmiyorsun. Burayı terk et!"

Ondan daha fazla kehribar rengi ışık aktı, bir silaha dönüştü. Görünmez bariyeri delip geçti ve tapınağın ortasındaki ışıldayan sütuna çarptı. Yeşil ışık kendi üzerine çökmeden önce ince bir çığlık havayı kirletti. Tek bir kıvılcım uçarak Martise'in göğsüne sıçradı. Kışla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi bir mahzenle ilgili olan nemli bir soğukluk onu yıkarken geriye doğru tökezledi. Bir sonraki nefesini alamadan bu soğukluk kayboldu ve Martise titreyerek bu iğrenç hissi vücudundan silmek için çılgınca bir çabayla kıyafetlerini karıştırmaya başladı.

Yukarıda dallar gıcırdıyor, sanki ışıktaki varlığın söylediği kadar esrarlı bir dilde kendi aralarında konuşuyorlarmış gibi birbirlerine sürtünüyorlardı. Martise'nin ayaklarının altındaki zeminde alçak bir yankı titreşti ve Martise artık boş olan tapınaktan uzaklaştı.

Ağaçlarda keskin bir çatırtı duyuldu, ardından havada bir yırtılma oldu ve Silhara açıklığa doğru adım attı. Yıpranmış bir gömlek, solmuş bir pantolon ve neroli yağına bulanmış bir önlük giymiş olan Silhara, kötü şöhretli bir tanrı katilinden çok, pejmürde bir köylüye benziyordu. Kurumuş portakal çiçekleri saç tellerine yapışmıştı. Bir elinde uzun bir baston bıçak, diğerinde ise bir hançer vardı. Yaşadığı son korkuya rağmen Martise gülümsemeyi başardı. Adam hazırlıklı gelmişti. Sihirle yok edemediği şeyleri neşeyle doğrayacaktı.

Siyah bakışları kadının yüzünde ve vücudunda gezinerek bir yara olup olmadığına baktı, ardından etrafındaki ağaçları ve arkasında beliren harabeyi taradı. Gözleri kısıldı. "Orman uyarı verdi. Sen iyi misin?"

Cevap vermek yerine ona doğru koştu. Kadın kollarını adamın ortasına dolayıp sertçe sıktığında adam yumuşak bir "umpf" sesi çıkardı. Adam onu kendine yaklaştırırken bıçağın yassı kısmı sırtına baskı yapıyordu. Martise onun sıırım gibi gövdesini hissederek rahatladı, burnuna narenciye ve matal tütünü kokusu geldi. Bu kokular, giysilerini kirleten ölümün kalıcı kokusunu bastırıyordu.

Silhara kaskatı kesildi ve onu tuttuğı yerden gevşedi. Burun delikleri alevlendi ve ona daha yakından baktı. "Üzerinde karanlığın kokusu var karıcığım ve bu ormanın laneti değıl. Burada ne oldu? Ve kimi öldürmem gerekiyor?"

İKİNCİ BÖLÜM

Martise pelerininin içinde titredi. "Bunu bir kılıçla öldürebileceğini sanmıyorum." Tekrar tapınağa baktı. "Şemsiyeleri topluyordum ve bir ağaç köküne takıldım. İlk adımda dengemi kaybettim. Ondan sonra tapınağın ortasında bir cadı ışığı büyüdü."

Filizlenen sütunu, içine hapsolmuş şekilleri ve onu elini kaldırıp tuhaf bir söz söyleyerek selamlayan, ele geçirilmiş gözlere sahip fantazmik figürün görünüşünü anlattı. Silhara'nın sert yüz hatları anlattıkları karşısında daha da keskinleşti. Tam ona Yeteneği'nin dirilişini anlatmak üzereydi ki, adam sözünü kesti.

"Cael nerede? Seninle kalmalıydı." Bakışları ağaçtan ağaca dolaşıyor, ormanın karanlıklarına uzun uzun bakıyordu.

Martise omuz silkti. "Sanırım avlanmaya gitti. Kalması için bir neden yok gibi görünüyordu. Güvenli olduğunu düşündüm. Güvenlik önlemlerinizden hiçbirini görmedim ve Cael çevreyi kokladı. Ondan bir tepki gelmedi."

Silhara harabeye baktı, kaşları çatıldı. "Ve sen basamağa dokunana kadar harabeden hiçbir şey çıkmadı."

"Ancak o zaman, o zamana kadar Cael tavşanları ya da bu ağaçların altında gizlenen yaratıkları kovalamaya gitmişti."

Ona hançeri ve baston bıçağını uzattı. "Ben bir göz atacağım. Eğer bir şey fırlarsa, kafasını kes." Kadının şaşkın bakışlarını bırakıp tapınağın etrafında dönmeye başladı.

Silahları gevşekçe tutuyordu, bir saldırganı indirmeden önce kendi ayak parmaklarını kesmesinin daha muhtemel olacağından emindi. "Dikkatli ol, Silhara."

"Her zaman."

Bu düpedüz bir yalandı ama Martise dilini tuttu. Şu anda canı şaka yapmak ya da alay etmek istemiyordu ve yeşil ışıltının yeniden ortaya çıkması ihtimaline karşı öne atılıp Silhara'yı iterek yolundan çekmeye hazır bir şekilde bacaklarını büktü.

Terk edilmiş mantar sepetini ayağıyla bir kenara itti ve parmaklarını birbirine geçirerek bir elini havaya kaldırdı. Parmak uçlarında şimşekler çaktı. Elini yere doğru uzattı ve mantarların etrafında bir yol çizdi.

harabeyi. Yürürken parmaklarından çıkan minyatür okların karla kaplı çimenleri yaktığı yerde hayalet şeritler halinde buhar yükseliyordu. Tehlikeyi içinde tutan koruyucu bir çember inşa ediyordu.

Martise, harabeyle arasındaki bariyerin içinde olduğu gerçeği olmasaydı, onun hareketlerinde bir rahatlık bulabilirdi. Aldığı riske ve onun için duyduğu korkuya aldırmadan çemberi kapattı ve tapınağın merkezine doğru basamakları tırmandı.

Çizmeleriyle bile içeride dolaşırken adımları ses çıkarmıyordu. Elleri havada desenler çizerken dudakları sessiz bir konuşma içinde hareket ediyordu. Martise hareketleri tanıdı; çağırma büyüler, vahiy efsunları. Orada kalmış olabilecek her şeyi dışarı çıkarmaya çalıştı. Çabaları sonuçsuz kaldı. Silhara ellerini oyulmuş dairenin üzerinde gezdirip sütunların üzerindeki gizemli oymaların izini sürdüğünde bile hiçbir cadı ışığı yeniden ortaya çıkmadı.

Martise'ye kaşlarını çattı. "Sessiz. Ölü."

İfadesinde herhangi bir suçlama yoktu ama Martise kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Ne gördüğümü biliyorum."

Silhara'nın dudakları kıpırdadı. "Sana inanıyorum." Belli belirsiz gülümsemesi yerini her zamanki asık suratına bıraktı. "Bu sahte bir sessizlik. Burada bir şey bekliyor, gizleniyor ve uygun bir anda canlanıyor. Şu anda gizli kalmak istiyor. Bu iblisin sözlerini tanımadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dil ya çok eskiydi-"

"Ya da bu dünyadan değil," diye bitirdi onun yerine. Silhara harabenin içinde bir tur daha attı. "Bu tapınağı birçok kez keşfettim ve daha önce hiç bir varlık hissetmemiştim." Durakladı ve başını eğdi, bakışları esrarengizdi. "Basamağa dokunduğunda cadı ışığının ortaya çıktığını söyledin. Bana söylemediğin şey ne?"

Yeniden keşfedilen Yeteneği, bir zamanlar kurtulduğu için şanslı olduğunu düşündüğü bir varlık olarak içinde titriyordu. Ondandır ve ettiği her şeyden korkuyordu, ama küçük bir parçası onun geri dönüşünün tadını çıkarıyordu ve onun gücünü anlayan ve onu kendisine karşı kullanmaya çalışan herkesi öldürecek olan adama bile onun dirilişini açıklamaya isteksizdi.

Kadın, bariyer çemberinin içinde kaldıkça huzursuzluğu artan adama eliyle işaret etti. "Harabeden uzaklaş. Cael'i geri çağır."

Silhara kaşlarını çattı.
"Martise..." "Cael'i ara,
Silhara."

Onu rahatlatmak için tartışmayı bıraktı ve erimiş kar ve yanmış otlardan oluşan çemberin karşısına geçti. Sert bir kış rüzgârı ağaçların arasından geçerek beyazla karışık siyah saçlarının uzun tellerini yüzüne savurdu. Martise ile arasındaki mesafeyi kapattı ve silahlarını geri aldı. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp kulaklarını çınlatacak kadar yüksek bir sesle ısıklık çalarken koyu renk gözleri Martise'nin yüzündeydi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Büyücü açıklığa girdi ve hemen kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak harabeden yana doğru sıçradı. Sırtındaki tüyler sertleşerek kabardı ve boğazından kısık bir sesle hırladı.

"Şimdi bir şeyler hissediyor." Silhara ona dönmeden önce köpeği izledi. "İlk geldiğinizde bunların hiçbirini yapmadı mı?"

Martise başını salladı ve büyücünün onlara yaklaşırken vereceği kaçınılmaz tepkiyi bekledi. Adamın tüyleri daha da dikleşti ve boynundaki tüylere kadar uzandı. Kadının etrafında döndü, kahverengi gözleri şimdi kıpkırmızı ve parlıyordu, geniş ve titreyen burun deliklerinden onun kokusunu soluyordu.

Silhara'nın kaşları kalktı. "Nedir bu?"

Martise kendine sarıldı. "Yeteneğimin Ferrin'in Tor'unda yok edildiğini sanmıyorum." Silhara'nın esmer yüz hatları onun sözleri karşısında soldu. "Bence onu neredeyse kuruttun. Geriye kalanlar derinlere saklandı, o kadar derinlere ki Cael bile varlığını hissedemedi. Harabedeki bir şey hissedebilirdi. Basamağa dokunduğumda, merkezinde bekleyen her neyse uyandı ve benim Yeteneğimi de uyandırdı."

Silhara'nın bakışlarından kaçmak istedi. Bir bakışıyla insanın ayaklarını yere çivileyen bir tarzı vardı ve o simsiyah gözlerde hem tedirginlik hem de soğukkanlı bir hesaplama görüyordu.

"Emin misiniz? Ferrin'in Tor'undan beri onu çağırmaya çalıştık ama boşuna."

Kollarını ovuşturarak kemiklerini donduran soğukla mücadele etti. "Eminim. Tapınakta her ne kaldıysa kendi kendine gitmedi."

uyum." Kendisini harabeye doğru sürükleyen gücü, varlığın garip emrini, Yeteneğinin tezahürünü, önce ağacı ikiye bölen bir ok, sonra da yeşil ışık sönmüş bir mum gibi sönene kadar parlak sütuna saldıran bir dalga ve bir mızrak olarak tarif etti.

Silhara hiç ara vermeden dinledi, gözleri ondan çok harabeye takılmıştı, bunun için minnettardı. Martise sözlerini bitirdiğinde sessiz kaldı. Martise onun bakışlarıyla kendisini canlı canlı incelemesini pek umursamasa da, bir şeyler söylemesini diledi.

Adam bir kez daha harabeye yaklaşmak için yanından ayrıldığında ikinci kez silahlarını aldı. Bu sefer sesi sertti; büyüler dudaklarından dökülüyor ve parmaklarından kıvılcımlar saçıyordu. Martise onun öfkesini hissetti, tapınağı ölümcül bir kafes içine için yaptığı büyülerin oluşturduğu miasma içinden fırlayan küçük şimşeklerde gördü. Geçmeye çalışan her şey bir uyarı atışından fazlasını alırdı. Bu korumalar öldürmek içindi.

Açıklıktan ayrıldı, sepetini almak için yeterince uzun süre durakladı. Kabı ona uzatırken ağzında acımasız bir gülümseme belirdi. "Bir sabahın tuppingtonini kaçırdım ve sen bunlar yüzünden bir iblisle savaştın. Geride bırakılamayacak kadar çok soruna neden oldular."

Karşılığında ona bıçağı ve hançeri verdi. "Bu korumalar sonsuza kadar dayanmaz."

Silhara omuz silkti. "Geri dönüp harabeyi yerle bir etmem ve toprağı temizlemem için yeterince uzun süre dayanacaklar. Şu anda görmem gereken daha önemli şeyler var." Bir elini kaldırarak nasırlı parmağıyla Martise'nin yüzünün hatlarını çizdi. "Yeteneğini hâlâ hissedebiliyor musun?"

Onun dokunuşuna doğru eğildi. "Evet. Yaşıyorum ve iyiyim." Yeteneği içinde titredi, yıllarca sönük kaldıktan sonra yeniden canlanan cılız bir alev gibi. Onun geri dönüşünden korkuyordu -neredeyse ona sevindiği kadar.

Sanki onun coşkusunu hissetmiş gibi, Silhara'nın ağzı sert bir şekilde kaşlarını çatı. "Martise, bu iyi bir şey değil."

İç çekti. "Biliyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gurn'ün mantar dolu sepeti görünce yüzünde beliren memnuniyet ifadesi, Silhara'nın silahlarını bir kenara bırakıp "Bir sorunumuz var" demesiyle karardı.

Martise pelerini silkip bir sandalyenin üzerine bırakarak Silhara'yı mutfaktan dışarı kadar takip ederken hizmetkâra güven verici bir gülümseme verdi. "Söylediği kadar kötü değil." Kapı aralığından yankılanan inanmaz homurtulara kaşlarını çatı. "Boş ver onu, Gurn."

Mutfaktan koşarak çıktı ve merdivenlerin dibinde Silhara'ya yetişti. Silhara kolunu çektiğinde ona sert bir bakış fırlattı. "Bu bir kıyamet günü kehaneti değil, Silhara."

Ağzı gerildi. " değil mi?"

Yeteneğinin gücü damarlarında dolaşırken, Martise onun geri dönüşünü aynı acımasız ışık altında görmeyi imkânsız buldu. Adam onu önündeki merdivenlerden yukarı çıkarırken başka bir şey söylemedi, eli sırtında sıcacıktı.

Yatak odalarına girdikten sonra mangalı yaktı ve balkona açılan panjurları kapattı. Yarı karanlıkta gözleri parlıyordu. "Yeteneğin artık bana dostça davranmıyor diye balkondan aşağıya doğru yumruklanmak istemiyorum."

Martise yüzünü buruşturdu. Geçmişte birkaç kez içindeki büyüü uyandırmaya çalışmıştı. Büyü her zaman bir sevgili gibi karşılık vermişti, bir kez hariç. O zaman bir başkası tarafından ele geçirilmiş ve onun içindeki yaşamı boğmuştu. Harabedeki iblis gibi, Yeteneği de onu en cezalandırıcı şekilde savunmaya geçmişti. Silhara hâlâ o karşılaşmanın getirdiği ağrı ve sızılardan şikâyet ediyordu.

Karşısında durmuş, mis gibi portakal çiçeği kokuyor ve neredeyse öfkeyle parlıyordu. "Anlattıklarınıza bakılırsa, Yeteneğinizin dirilişi sadece küçük bir kıvılcım değil, bir şenlik ateşi." Kaşları çatıldı ve hazır olan kaşlarını çatı. Kolunu hafifçe çekti, dokunuşu hafif ve güven vericiydi. "Kahin bağı konusundaki fikrimi biliyorsun ama sana ne kadarının geri döndüğünü bilmem gerekiyor. Yine de seçim sana kalmış."

Mangalın kırmızı ışığının düşürdüğü gölgesi onu sarana kadar ona yaklaştı. "Ah, bir saray mensubunun ince davranışları," diye alay etti.

acımasız anı hafifletmek için.

Silhara onun gözlerinde kısa bir mizah parıltısı yakalamış olsa da gülümsemedi bile. "Aşağılayıcı olmaya gerek yok," dedi.

Martise gömleğinin bağcıklarından birini parmağına doladı. "Sana güveniyorum.

Bunu biliyorsun." Bağcığı çekiştirdi.

Başını salladı ve bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti. "Bakalım Yeteneğin beni kucaklayacak mı yoksa bir zamanlar yaptığı gibi beni bir tahıl çuvalı gibi odanın öbür ucuna fırlatacak mı?"

"O zamanlar kendinde değildin."

"Devasa boyutlarda bir küçümseme."

Serbest eli saçlarına gömülmeden önce boynu boyunca kayd. Dudakları altında yumuşacıktı, tenine söylediği büyüler sıcak ve soğuk arasında gidip gelen, kollarında tüyler ürperten ve omuzlarında sıcak noktalar bırakan nefesli okşamalardı. Büyüler onu sarmaladı ve Silhara'nın kollarında titreyerek onlara açıldı; adamın varlığı ve büyüü her duyusunu bastırarak içine işledi.

Doğası gereği neredeyse cinsel olan aralarındaki kahinlik bağı, istila yerine baştan çıkarmaydı ve Martise'nin Yeteneği, Silhara'nın arayışına karşılık olarak yükseldi. Vücudunu ve Silhara'ninkini saran kehribar rengi ışık dışında cisimsiz olan Martise'in Yeteneği, tehditle değil de huysuz bir büyücünün baştan çıkarıcı sözleriyle gölgelerden çıkarılmış, nazik bir gelgitle yükselip alçalıyordu.

Hediye bir süzgeçten geçen su gibi içinden akıp gitti. Silhara Martise'nin adını saçlarına doğru haykırdı ve onu kendine doğru sımsıkı kavradı, cömertliğinin gücüyle sırim gibi bedeni titriyordu. Konuşmaya çalıştı ama sadece onunkini yankılayan bir nefes sesi çıkarabildi. Adamın kollarına yığıldı, görüşü kehribar rengi ve iki Hediye'nin birbirine karıştığı kızıl ışıkla bulanıklaştı. Vücudundaki her sinir cızırdıyor, kocasına duyduğu özlem tüm düşüncelerini tüketiyordu.

Her nasılsa yere düşmeden yataklarına ulaştılar, ancak önceki gecenin uykusundan hâlâ buruşuk olan yatak çarşaflarının arasında yığılıp kaldılar. Çılgın eller giysileri bir kenara itti; öpücükler nefes nefese kesildi ve Martise'nin kalçaları Silhara'nın dar kalçalarını onu zorlayacak kadar sert kavradı

homurdandı. Gevşek ve evcilleşmemiş saçları onları siyah bir örtü ile perdeledi, sadece aşağı inmek ve sert bir itme ile ona kaymak için onun üzerinde yükseldi.

Martise onun ritmine ayak uydururken elleriyle gömleğinin kıvrımlarını kavradı. Büyünün ve Hediyesinin ışıltısıyla vurgulanan yüz hatları daha da sert açılara büründü ve gözleri başının içinde geriye yuvarlandı. Kadın yüzünü adamın boynuna gömdü, adam salıverilmek için inerken tendonların ve kasların esnekliği yanağını sıkıca kavradı. Kalçaları hızını korudu, sadece Martise onun kucağında titrediğinde yavaşladı.

Siyah noktalarla dolu görüşü bulanıklaşırken, Yeteneğinin ışığı etraflarında titreşiyordu. Yorgunluk, sırlıklam bir pelerin gibi üzerinde asılı duruyordu ve doruk noktasının kalıcı sıcaklığı bile hem odanın soğğundan hem de Silhara'nın kahin bağından derisinin altına sızan soğğı kovamadı.

Silhara bulanık bir sesle, "Yeter," diye emretti. "Yeter, Martise. Bırakın gideyim."

Bir solukta nefes aldı ve başının dönmesine neden olan keskin iç çatırtıyla gözleri açıldı. Onu ve Silhara'yı çevreleyen ışık soldu. Onun kollarında, göğsüne yakın bir şekilde yatıyordu. Emri, kendisini ona bağlayan bağı kopardıktan sonra isteksizce geri çekilen Hediye içindi.

Kendini toparladığında ve oda gözlerinin önünde dönmeyi bıraktığında, Silhara'nın uyuşuk bakışlarla onu izlediğini gördü. İnce ter damlacıkları şakaklarından çenesine doğru parlayan yollar çiziyor, elmacık kemiklerini yüksek renkler süslüyordu. Yeteneğinin ışığı kaybolmuşu ama vücudunu kıpkırmızı bir aurayla çevreleyen güç sisini hayal bile edemiyordu. Martise kuru dudaklarını yaladı. "Şimdi daha mı güçlüsün?" diye sordu nefes nefese bir sesle.

Hâlâ içine gömülü olan Silhara, onu kendisine daha da yaklaştırmak ve aralarındaki bağı korumak için bir elini kalçasının altına soktu. Ona verdiği kısa gülümseme gözlerine ulaşmadı. Konuşmadan önce yüzüne yumuşak öpücükler kondurdu. "Şu an için beni kuruttun ve öyle olmam gerekse de yorgun değilim. Hem de hiç." Parmakları kızın kalçasında esnedi. "Seninki şaşırtıcı bir güç. Benden başka herkese karşı ihtiyatlı ve cimri. Ve sonra çok cömert. Benim için zorluk, Yeteneğini ortaya çıkarmak değil, onun beni boğmasını ve seni tüketmesini engellemek."

Göz kapakları sanki biri onlara değirmen taşı bağlamış gibi hissediyordu. Şu anda uyumak için vücudunun bir parçasını takas edebilirdi. "Belki o da seni benim kadar seviyordur." Bir esnemeye yenik düşmeden önce Silhara'nın kolunu okşadı.

"Bu ciddi bir mesele Martise."

Onu tüketen yorgunluk, sanki Silhara onu canlandırmak için başka bir büyü yapmış gibi aniden yok oldu. Gözlerini kocaman açarak ona baktı. Yüz ifadesi her zamankinden daha sert, kara gözleri daha az ketum değildi ama söyledikleri midesinin bulanmasına ve kalbinin kaburgalarının altında çarpmasına neden oldu. Curt, acımasız ve açık sözlüydü, bunu sevmeye başladığı o hırıltılı sesle söylemişti ama bu sefer Kargaların Efendisi'nden duymayı hiç düşünmediği bir şey vardı: korku.

Adamın kaşlarından birinin kavisini izledi. "Ciddi olduğunu biliyorum. Bunu hafife almıyorum; sadece henüz korkmuyorum. Yine çok yeni, Yeteneğimin bir şekilde bana geri döndüğüne inanmak neredeyse imkânsız." Zümrüt ışığındaki varlığı hatırladı. "Ayrıca, o tapınakta gizlenen şey beni içimde gizlenen şeyden daha çok endişelendiriyor."

"Her neyse, belli ki senin Yeteneğine çekilmiş." Silhara Martise'nin kaşlarının arasındaki boşluğu öptü ve ondan ayrıldı. Adam ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltirken Martise homurdanarak itiraz etti.

İçini çekti ve ona katılmak için ayağa kalktı, ellerini ısıtmak için mangalın yanında bir yer kapmadan önce bükülmüş eteklerindeki kırıksıklıkları düzeltti. Sevişmeden arta kalan ısı buharlaşmış, onu titremeye ve pelerinini mutfakta bırakmamış olmayı dilemeye bırakmıştı. Soğuk onu şimdi bir saat öncesine göre daha fazla etkiliyordu. Görünüşe göre Silhara ondan sadece gücünü değil, vücut ısını da çekmişti.

Hâlâ tenindeki ve giysilerindeki soluk ışıltıda kâhin bağının kalıntılarını taşıyarak onun önünde durdu. Nasırlı parmakları tuniğinin üstündeki köprücük kemiklerinin hizasında gezindi. "Aldığım gücü sana geri verirdim ama seni öldürme riskini göze almamayı tercih ederim."

Silhara gibi güçlü bir büyücünün içebileceği bir kuyu olan Yeteneği, ev sahibini savunmanın ötesinde tehlikeler taşıyordu. En zayıf büyüler güçlü, faydalı olanlar öldürücü oldu. Silhara, Yeteneği'nin gücüyle bir tanrıyı devirmişti.

Yardım. Esnemekle ve çok az şey başarmakla geçecek bir güne katlanmaya hazırды. İyi niyetli bir eş ve kendi büyüleri tarafından oracıkta öldürölmekten çok daha iyiydi bu.

"Kendi büyüünü denemek ister misin?"

Martise başını salladı. "Muhtemelen işe yaramayacak. Bir Yeteneğin doğasının değişmediğini biliyorsun. Sadece rafine edilir ya da bastırılır."

Silhara onu kendine yaklaştırdı. Onun vücut ısısının, neroli yağı kokusunun ve üzerine sinen hafif sevişme kokusunun tadını çıkardı. "Denemeden emin olamazsın," dedi adam.

Zamanını Neith'in kütüphanesinde, iblisin onu tapınağın sınırları içine çekmeye çalışmadan önce söylediğı gizemli sözlere ışık tutabilecek bir kitap ya da parşömen arayarak geçirmesi çok daha iyi olurdu.

"Kashaptu, mi peti babka."

Tanımadığı bir dilde konuşulan bir tür selamlama. Kulağa... eski geliyordu. Gizemli ve unutulmuş.

"Martise." Silhara dikkatini tekrar ona yöneltti.

"Nasıl isterseniz," dedi ve onun kucağından indi. Denediğı büyü, birinci sınıf bir Conclave acemisi için bile pek zorlayıcı değildi: Yakındaki bir mumun fitilini yakmak. Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde mum yanmadan kaldı. Birkaç büyü daha denedi, bazıları zor, bazıları da ilki kadar kolaydı. Silhara'nın yıllar önce onu ilk kez denediğı zamankinden daha başarılı değildi.

"Belki de senin gücünden çok fazla yararlandım," dedi.

Martise'nin omuzları çöktü. "Hayır, tamamen tükenmiş değilim. Hâlâ içimde hissediyorum." Ona esprisiz bir gülümseme verdi. "Günlerimi hangisinin daha kötü olduğunu düşünerek geçireceğim; ona hiç sahip olmamak mı yoksa onu kullanamamak mı?"

Silhara'nın bakışlarından bir sempati parıltısı geçti. Onun gözlerinde böyle bir şey hayal ettiğine göre belli ki düşündüğünden daha yorgundu.

"Çağırma yetkisi sana ait değil," dedi. "Ama bu sabah harabede ortaya çıkan şeyi savuştururken bunu kullandın." O

Kollarını kavuşturdu ve mürekkep lekeli bir parmağıyla çenesine vurdu. "Yeteneğinizin dört yıl sonra ortaya çıkmasına ne sebep oldu-"

"Dokuz ay, on üç gün, altı saat," tamamladı.

Silhara gerildi ve yüzü gergin bir ifade aldı. "Kaybettiğinize beni inandırdığınızdan daha çok pişman oldunuz."

Martise dudağını çiğnedi, keşke bu kadar yorgun olmasaydı ve dilini bu kadar gevşek kullanmasaydı. Soğuk ifadesinin ardında suçluluk duygusu yatıyordu. Yersiz bir suçluluk ama yine de suçluluk. İkisi de Yozlaşma'yla olan savaştan, Silhara'nın tanrısı yok etmek için onun Yeteneği'ni kuruttuğundan emin olarak ayrılmışlardı. Yanılmışlardı.

Parmaklarını onunkilerle birleştirmek için eline uzandı. "Onu kaybetmedim. Ondan vazgeçtim. İsteyerek. İsteseydin yine yapardım. Ama yokluğunun yasını tuttum, ne kadar işe yaramaz olsa da benim için."

Onu tekrar kendine doğru çekti. "İşe yaramaz değil. Tehlikeli. Yeteneğin hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun Martise. Sadece bana kalsa, ikinci kez kanını akıtır ve hepsini aldığımı emin olurum. Gücüne imreniliyor. Köleliği biliyorsun ama böyle bir Yeteneğin yol açacağı köleliği hiç bilmedin."

Başını onun göğsüne yasladı. Kalbi kulağında rahatlatıcı bir ritimle atıyordu. "Biliyorum, biliyorum. Mantıklı yanımla söylediğin her şeye katılıyorum. İblisleri cezbetmek ya da zavallı Zafira gibi güç delisi büyücüler tarafından kullanılmak istemiyorum ama Yeteneğimi yok etmek konusunda isteksiz olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Bakışlarıyla buluşması için çenesini yukarı kaldırdı. "O zaman sen ve ben Pazarlık. Aksini söyleyene kadar hediyen sende kalacak. Ama yıllar önce kaldığımız yerden devam edeceğiz. Sana onu gömmeyi öğreteceğim, Yozlaşma'nın yenilgisinden sonra gömüldüğü kadar derine. Eğer Cael onu hissedemezse, herhangi bir büyücü ya da lanetli Conclave rahibi de hissedemez. Ormandaki tapınak kalıntılarından uzak duracaksın ve benden başka kimseyle asla görücü bağı kurmayacaksın. Anlaştık mı?"

Martise çenesini onun parmağına sürttü. "Anlaştık." Çok makul bir pazarlıktı ve bir daha asla ormanlık tapınaklardan birinin yakınına gitmeye niyeti yoktu - Gurn'un mantarları için bile.

Martise Silhara'yla arasına biraz mesafe koyana kadar sonraki birkaç dakikayı yavaş ve durgun öpüşmelerle geçirdiler. Oda, yatağın sıcaklığından ayrıldığı zamanki kadar soğuktu ama için eliyle kendini yelpazeledi. Silhara'nın bilmiş sırıtışı gözlerini sağladı.

Yatağın ucundaki sandıktan bir şal almak için onun yanından ayrıldı ve şalı omuzlarına sardı. "Kendin bir büyü denemek istemez misin? Bir pencere kırmak? Odanın karşısındaki panjurları açmak?"

Homurdandı. "Hayır. Gücün içimden sıcak Ejderha Çişi gibi geçiyor. Eğer bir kepenk açmaya çalışırsam, muhtemelen duvarı havaya uçururum. Gurn'dan bunun sonunu asla duymayacağım."

Martise inledi. "Gurn. Bizi affetmeyecek. Kahvaltı çoktan soğumuştur. Şimdi."

Silhara mangaldaki kömürleri söndürdü. "Kahvaltıyı düşününce Neredeyse sizi kaçıırıyordu ve muhtemelen daha da kötüsü, tabakları yeniden ısıtmak için zahmete girebilir."

"Ne biliyorsun," dedi adam onu kapıya doğru götürürken.

Omuz silkti ve onu siyah koridorda takip etti. "Dili olmayan bir adam için, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok konuşuyor."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gurn, mutfağa döndüklerinde sadece yemeği ısıtmakla kalmayıp, soğuyup acılaştan çayın yerine yeni bir demlik çay hazırlayarak ikisini de şaşırttı. Martise'ye Silhara'nın arkasından bir işaret yaptı, Martise bu işareti kolayca "atın kıcı" olarak tercüme etti.

"Gördüm," dedi Silhara ve tabağının ve fincanının yanına bırakılan fazladan portakala kaşlarını çattı -Gurn'un ilk çabalarının Silhara'nın Martise ile yatak odasında uzun süre kalması yüzünden mahvolmasının küçük intikamı. Portakalların başka bir yetiştiriciden alınmış olması da işe yaramamıştı.

Tanrı Yozlaşma, Silhara'nın direnişine karşı küçük bir intikam eylemiyle, bir zamanlar sadece Neith'in gelir kaynağı değil, aynı zamanda Silhara'nın Martise'den sonra ikinci aşkı olan portakal bahçesini de yok etmişti. Neith geçmişini ve onun temsil ettiklerini açıklayana kadar onun koruya olan bağlılığını her zaman anlayamamıştı; bu onun sadece yoksunluk ve şiddetle geçen bir çocukluğun üstesinden gelmekle kalmayıp, önce onu kontrol etmeye sonra da öldürmeye çalışan nefret dolu rahiplerden bağımsız kalabildiğinin de bir kanıtıydı.

Genç portakal ağaçları, ilk ağaçların yanmış kalıntılarının toprağı dölediği yerde büyümüş, ince dalları henüz Neith'i evi olarak gören kargalara sığınak sağlayamamıştı. Bir zamanlar Kargaların Efendisi'ni en iyi ihtimalle öngörülemez bir düşman, en kötü ihtimalle de sapkın bir tehdit olarak gören Conclave, Yozlaşma'nın yok edilmesindeki rolü için minnettarlığını, ilk korunun kalıntılarına dikilmesi için fidan ve iş gücü sunarak göstermişti. Bu ironi Martise'in gözünden kaçmamıştı.

Silhara onun yanına oturdu, tabağındaki portakallardan birini düşünürken üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bunlar benim yetiştirdiklerimin yarısı kadar bile tatlı değil ve etleri de kuru. Eridici Halt bu şeylerle beni yoksulluğa sürüklüyor. Neith'in ağaçlarından ilk meyveyi görene kadar bekleyemeyeceğim."

Martise fincanına çay doldurdu. "Tatlı olsun olmasın, yine de onlardan nefret edeceksin." Bir portakal yetiştiricisiydi ama Silhara onların tadından nefret ederdi. Yine de hafızasından silinmeyi reddeden içindeki şeytana karşı bir meydan okuma eylemi olarak onları yedi.

"Evet, öyle olacak, ama en azından nefret etmek için benim olacaklar ve kalitesiz ürünler için iyi para ödemeyeceğim." Portakallardan birini Gurn'a geri fırlattı ve elinde tuttuğu portakalı soymaya koyuldu. "Bir gün seni öldüreceğim," dedi deve yumuşak bir ses tonuyla.

Gurn çayını yudumladı ve küçümseyici bir ses çıkardı. Martise sırttı. Gurn Silhara'ya hizmet ettiği yıllar boyunca bu tehdidi muhtemelen sayamayacağı kadar çok duymuş ve hak ettiği ciddiyetle değerlendirmişti.

Hizmetçi onlara korkunç varışları hakkında sorular sordu ve Martise ormandaki olayları anlattıkça yüzü karardı. Silhara'ya işaret etti, o da omuz silkerek cevap verdi.

"Sadece sarmaşıklarla boğulmuş bir harabe. Varlığı neyin çektiği hakkında hiçbir fikrim yok." Martise'nin topladığı pişmiş mantarlardan birini ağzına attı ve devam etmeden önce çiğnedi. "O ormandaki her tapınağı ve moloz yığınının aradım. Şimdiye kadar büyüye dair bir ipucu bile bulamadım."

Martise, Gurn'ün aralarında geçen sessiz mesajı görmesinden korktuğu için ona bakmaktan kaçındı - yeniden uyanan Yeteneği bir şekilde davetsiz misafiri çekmişti. Silhara kendi güvenliği ve onun güvenliği için, Yolsuzluk'un yenilgisiyle yok olduğunu düşündüklerinde bile Gurn'un onun özel Yeteneği'nden habersiz kalması konusunda ısrarcı olmuştu. Sadece savaşın sonrasına tanık olmuş ve Martise'nin Silhara'nın tanrısı yok etmesine yardım etmesindeki rolünü hiç görmemişti.

Dilsiz hizmetkârın sezgileri kuvvetliydi. Muhtemelen Martise'nin Yeteneği'nin bir şekilde ortaya çıktığını uzun zaman önce tahmin etmişti ama ne o ne de Silhara bundan bahsetmediyse, hiçbir zoraki kahin bağı Gurn'ün bilmediği bir şeyi açıklamasına neden olamazdı. Silhara'yla bakışmaları yüzünden yanlış sorular sorarak onu kışkırtmak istemiyordu. Büyücü nefes aldığı kadar kolay yalan söyleyebilse de, özellikle de değerli bir dost olarak gördüğü birine karşı bunu yapmakta zorlanırdı.

Gurn bakışlarını bailey'e açılan kapının yanında uzanmış olan Cael'e çevirdi. Köpek başını patilerine dayamıştı, gözlerinde hâlâ belli belirsiz kırmızımsı bir parıltı vardı. Hizmetkâr daha da hızlı imzaladı, omuzları kamburlaşmış, yüz hatları endişeli kıvrımlara ve çizgilere bürünmüştü.

Martise ellerini kaldırdı. "Oh güven bana. O yerin yakınına bile gitmeye niyetim yok. Her sabah bir korku benim için fazlasıyla yeterli bir heyecan." Şemsiye mantarı porsiyonunu tabağında gezdirdi. Bu lezzeti yeterince seviyordu ama tapınağın ziyaretçisiyle daha önce yaşadığı mücadeleden sonra mantarın tadını unutmuştu ve tabağı bitirmesi için Silhara'ya uzattı.

Boştaki eli rahatlatıcı bir dokunuşla kadının sırtında gezindi. "Burada işim biter bitmez tapınağa döneceğim."

"Ama sen zaten koğuşlar kurmuştun."

"Sadece bir kez daha bakmak istiyorum. Kaçırdığım bir şey var mı diye. Tapınağın değilse bile çevresinde. Cael'i de yanımda götüreceğim." Çayını yudumladı ve ayağa kalktı.

Martise onu durdurmak için elini tuttu. "Lütfen dikkatli ol." Silhara'nın kahin bağı ve onun Yeteneği'nin kendisinininkiyle birleşmesi onu varlığın lekesinin çoğundan arındırmıştı ama birazcık da olsa hâlâ burnunun direğini sızlatıyordu; karanlık büyücülük ve delilik.

Doğruldu ve masadan kalkmadan önce dudakları yumuşak bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. Belli belirsiz gülümsemesi gözlerindeki soğuk parıltıyı yalanlıyordu. "Ormandaki en tehlikeli şey ben olacağım. Orada kalabilecek her ne varsa, seninle denediğini benimle denediğine pişman olacak."

Martise, Gurn'un kap kacağı fırçalamasına ve mutfaka odun taşımaya yardım ederken, Cael'i de yanına alarak tapınağa doğru yola çıktı. Daha sonra Cael onu kovaladığında itiraz etmedi, Neith'in geniş kütüphanesinde onu kaçırarak kişi hakkında ipucu verebilecek herhangi bir bilgi aramaya hevesliydi.

Isıtacak bir ocak olmadığı için kütüphane bir mezardan daha soğuktu. Martise mutfaktan çıkmadan önce pelerinine sarınmış ve eldivenlerini giymişti ama yine de odanın geniş alanında titriyordu. Nefesi önünde buğulanıyor ve ince bir buz tabakası pencereleri boyayarak manzarayı gizliyordu.

Neith'te önce hem çırak hem de casus olarak yaşamış, sonra da ihanet etmeye geldiği adamın karısı olmuştu. Bu süre zarfında, kütüphanede saklanan kitapların ve parşömenlerin sadece bir kısmını keşfetmişti. Conclave'in kendi kütüphanesi

Bilinen dünyanın bir harikası olarak kabul edilen ve bir çömez olarak Martise, araştırmak, öğrenmek ve rahiplerden ders almak için birçok saat harcamıştı. Bunlar rahiplikte geçirdiği zamanın en değerli anlarıydı, ama hiçbirisi bu bilgi hazinesini özgürce kazılmaktan aldığı keyifle kıyaslanamazdı. Burada bir yerlerde, onu önce ikna ederek, sonra da zorla tapınağa getirmeye çalışan varlığa dair ipuçları yatıyordu.

Çeşitli raflardan bir dizi tomar ve parşömen çıkarırken ve çoktan geçmiş kâtipler ve büyücüler tarafından yazılmış kelimeleri incelemek için en sevdiği yeri alırken etrafında bulutlar tozlar uçuştı.

Yaktığı donyağı mumu havada keskin siyah dumanlar savuruyordu ama sararmış parşömen üzerindeki soluk yazıları aydınlatmak için yeterli bir iş yapıyordu. Martise kendi parşömen yığınının üzerine tüy kalemiyle notlar karaladı. Ürkütücü tonlamalarla söylenen sözler, onları yazdığında daha az belirsiz görünüyordu.

Kashaptu, mi peti babka.

Kelimelerden sadece biri belli belirsiz tanıdık geliyordu, o da sadece bir kısmı. Martise raflara döndü ve istediği iki kitabı bulana kadar kitapları çıkardı. Tüm kelimelerin kökleri vardı, dillerin üzerine inşa edildiği ve dönüştüğü temeller. Conclave'in kâtipleri acemilere her zaman ilk olarak bunu öğretirdi, öğrencinin ana dili olmasa bile tüm dilleri ve büyülerini kavramanın bir yolu. Martise bu eğitimi kullanmaya başladı.

Makkadalılar büyük sihirleriyle tanınmazlardı ama canavar ustaları olarak ün salmışlardı. Yırtıcı kuşlar, ayılar, büyük kediler eğitilir ve canavar sevmadaki uzmanlıklarının bedelini ödemek isteyen herhangi bir krallık için savaş ve gösteriş kullanılırdı. Makkadyalılar özellikle büyücü yetiştirip eğitmeleriyle ünlüydü ve onlara *kaşkuli-cadı* avcıları diyorlardı.

Martise bu araştırmada izlediği yolun doğru olması için dua etti. Eğer değilse, yankısı hâlâ tüylerini diken diken eden tuhaf kelimeleri çözmeye çalışarak saatlerini harcamak üzereydi.

Birkaç saat sonra mutfak ziline çalması öğle yemeğini işaret etti ve kütüphaneden çıktı, iliklerine kadar donmuştu, parmakları soğuktan kaskatı kesilmişti ve

miktarda not alıyordu. Silhara ve Cael, Gurn onun önüne çok hoşuna giden bir kase sıcak güveç koyduğu sırada bailey kapısından içeri girdiler.

Silhara'nın kirpiklerinin tozunu alan kar taneleri hızla eriyerek gözyaşı gibi yüzünden aşağı aktı. Gözyaşlarını sabırsızlıkla sildi ve nemli peleriniyle eldivenlerini ocağın yanındaki kurutma askısına fırlattı. Bakışları Martise'i aradı. "Bir şey bulmuşsun," dedi aniden.

Çay bardağını selamlamak için kaldırdı. "Ben yaptım. Peki ya sen?"

Başını iki yana salladı ve onun yanındaki banka çöktü. "Eğer sadece ana duyularınla bakıyorsan hiçbir şey yok. Bir büyü tınısı bile yok, ki bu da kendi içinde tuhaf." Gurn'ün uzattığı çay bardağını başıyla teşekkür ederek kabul etti. "Ormandaki tüm kalıntılar eski, bu ise çoğundan daha eski. Toprak, ayinlerin hayaletlerini barındırır. Bazen bunu ayaklarınızda hissedebilirsiniz. Bunun etrafında bir şey hissetmedim. Ölü bir yer. Çok ölü."

Varlığın sözlerini nihayet tercüme ettiğinde karnında filizlenen hafif mide bulantısı boğazına doğru kaynama tehdidinde bulundu. Çaydan canlandırıcı bir yudum aldı ve bir kez olsun yakındaki bir rafta sakladığı dil yakıcı Peleta'nın Ateşi Silhara gibi daha güçlü bir şey olmasını diledi.

"Martise?" Silhara'nın hırıltılı sesi bir oktav daha alçaldı ve siyah gözleri parladı. "Ne oldu?" Adamın eli Martise'nin omzunda duruyordu, yüzündeki asık ifadeyle bir tezat oluşturuyordu.

"Eğer araştırmamda haklıysam, ki öyle olduğuna inanıyorum, iblisin söylediklerini tercüme ettim."

Silhara'nın kaşları kalktı. "Ve?"

Elindeki kâseyi itti, tüm iştahı kaçmıştı. "Eski Makkadian dilinde ve 'Cadı, kapıyı benim için aç' anlamına geliyor." Dudaklarının dişlerine doğru düzleşmesi ve gözlerinin kısılması kalbinin daha sert çarpmasına neden oldu. Silhara endişe gösterdiğinde korkmak akıllıcaydı.

"Emin misiniz?"

"Elimdeki bilgilerle olabildiğince eminim. 'Kul' Makkadian dilinde 'avcı' anlamına gelir. 'Kaş' bir fahişe için kullanılan kaba bir terimdir ama asıl anlamı 'cadı'dır. Makkadiyalılar büyücülere 'kashkuli' derler. Cadı avcıları." Titredi ve ısınmak için Silhara'nın yanına bastırdı. "I

dilin köklerine kadar izini sürdü. 'Kashaptu', 'cadı' erken dönem dişil formudur. Tapınakta ortaya çıkan kişi, Makkadian dilinin uzun zamandır duyulmamış bir biçimini konuşuyordu."

Gurn havada hızlı desenler çizdi, neredeyse Martise'nin takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Silhara onları kolaylıkla okudu. Yüzünde, ona arkadaş demeyen herkesin kanını donduracak tehditkâr bir ifade vardı.

"Sadece kalmayacağım," diye neredeyse hırıliyordu Gurn'e. "Onu yakacağım ve toprağı tuzlayacağım. O şey her , burada işi yok ve kesinlikle karımla da işi yok." Güvecini karıştırmak için kaşığını eline almadan önce Martise'nin saç örgüsünü okşadı. "Sen de yiyebilirsin," dedi ona. "Kütüphaneyi benimle paylaşacaksın ve önümüzde uzun bir gün ve akşam var."

Yemekten sonra kütüphanede ona katıldı, Gurn'e çaydanlığı dolu tutması ve her ihtimale karşı bir şişe Ejderha Sidiği göndermesi için talimatlar bıraktı. Kütüphanenin mahremiyetine girdiklerinde Martise kollarını Silhara'ya doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı boynuna.

"Sadece aptallar ve ölümler korkmaz, Martise. Ve birinciler genellikle bu eksiklik yüzünden ikincilere dönüşürler." Parmak ucuyla çenesinin altına dokunarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Mumu sönmüştü ve buzlu pencerelerden giren kış ışığı kütüphanenin ve Silhara'nın sert yüz hatlarının rengini silmişti. "Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ona kansız bir gülümseme sundu. "Biliyorum. Tanrı gibi bir kocaya sahip olduğum için çok şanslı bir eşim."

"Artık bir iblis avcısı gibi görünüyor."

Elleri yün tuniğinin kumaşını büktü. "Bunun bir iblis olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Benim de ilk aklıma gelen buydu. Senden bir geçit açmanı istedi. Dünyalar arasındaki kapılar belki. Böyle şeyler bu şekilde seyahat etmek ister. Tapınak bir zamanlar böyle bir kapı olabilirdi. İblis senin büyüünü hissetti ve bunu kilidi kırmak için bir araç olarak gördü."

Martise onun kollarında ürperdi, insanlık dışı gözleri olan ve siyah dumandan canlı bir pelerine bürünmüş uzun boylu bir adamın görüntüsünü hatırladı.

Acıyla bükülmüş mazmik yüzlere yuvarlandı. "İblis ya da değil," dedi. "O insan değildi."

Başiboş bir düşünce onu duraklattı. "Makkadyanca konuşuyordu, Silhara. Hangi iblis Makkadyanca konuşur?"

Silhara onu yanından ayırmadan önce sıkıca sarıldı. "Magefinder'da şiir okuması zerre kadar umurumda değil," dedi omzunun üzerinden, tavandan tabana kitaplıklardan birine yaslanmış bir merdivene doğru ilerlerken. "Ben sadece onu öldürmekle ilgileniyorum, ondan dil dersi almakla değil."

Martise bir kahkaha patlattı. Kargaların Efendisi yakıcı, huysuz bir adamdı, sivri bir dili vardı ve bunu birilerinin derisini yüzmek için kullanmaktan çekinmezdi. Ancak bazen dilinin ucunu biraz köreltir, onun yerine gülmeye teşvik eden ve böyle bir günü daha az korkutucu hale getiren keskin bir zekâ ortaya koyardı.

Daha önce aldığı notların ve kitapların yığılı olduğu çalışma masasına döndü. Kapıyı aç. Kapıyı açın. Tüy kaleminin ucunu alt dudağına vurdu. Tapınak kapı mıydı? Ferrin'in Tor'u ayakta duran menhirleriyle bir tür geçitti ve Silhara'yla birlikte Yozlaşma'nın alanına ulaşp tanrıyı öldürmek için kullanmışlardı. Tapınak daha küçük bir geçit olabilirdi. Bu tür geçitlere pek sık rastlanmazdı ve bunlar her zaman iki dünyayı birbirine bağlayan bir unsur içerirdi; bir tarafı diğerine ritüel ya da çağırma yoluyla çeken bir obje ya da büyü.

Yeteneği varlık için bir işaret işlevi görmüş olabilirdi ama herhangi bir yakarıшта bulunmamış ya da bir ritüel çemberinin kesin ve ölçülü adımlarını izlememişti. Eğer orada büyülenmiş bir mücevher ya da dua kâsesi gömülüyse, Silhara'nın harabeyi yakma ve toprağı tuzlama planı Neith'i bilinmeyen bir karanlığa bağlayan bağı yok edecekti.

Martise merdivene tehlikeli bir şekilde tutunmuş olan Silhara'ya baktı. "Ormanlık alanınızdaki harabelerin geçmişleri hakkında ne biliyorsunuz?"

Bir kedi kadar çevik bir şekilde basamaklardan indi, parşömenleri kollarının altına sıkıştırdı. "Neredeyse hiçbir şey. Bildiğim kadarıyla Neith'in kendisi kadar uzun süredir buradalar. Bazıları insan yapımı, bazıları değil. Bizim ilgilendiğimiz öyle değil. Bir

Sanırım yaşlı bir yaratılış, ama hangi ırk olduğunu kimse tahmin edemez."

Parşömenleri onunkilerin hemen yanındaki masanın üzerine bıraktı. "Bu harabenin bir çapa olduğunu mu düşünüyorsun?" "Belki." Notlarını karıştırdı.

"Kütüphanenizde ahşaptan inşa edilen yapılar hakkında mutlaka bir şeyler vardır. Bu konuda biraz bilgi edinmek istiyorum. bunu önce."

Silhara ona onaylamayan bir bakış attı. "Burası bilimsel uğraşlar için ayakta bırakılamayacak kadar tehlikeli Martise. Yeteneğinin etkisi geçtiği ve gücümü daha iyi kontrol edebildiğim an, o yığını bir toz yığına çevireceğim. Ne kadar erken, o kadar iyi."

"Benden hiçbir itiraz alamayacaksın," dedi. "Umarım hepsini toz yığına çevirirsin."

Parşömenlerden birini açtı ve köşelerinden düz nehir taşıyla tuttu. "Benim niyetim de bu. Neith'te beklenmedik insan misafirlerden hoşlanmam, hele şeytani olanlardan hiç."

Kütüphane, Martise'nin not alırken çıkardığı tüy kalem sesleri ve büyü listelerini inceleyen Silhara'nın ara sıra çıkardığı mırıltılar dışında sessizliğe gömüldü. Martise göz ucuyla onu izliyordu. Sadece tapınağın fiziksel yapısını değil, ruhani ağını da parçalayacak ve bunu kendini öldürmeden yapacak büyü kombinasyonunu arıyordu. Bir parşömene bakarken kaşlarının arasında beliren çizgiler, arayışında henüz başarılı olamadığını gösteriyordu. Dar elleri bilinçsizce hareket ederken parmak uçlarından küçük kırmızı ışık kıvılcımları fırlıyor, havada işaretler ve işaretler çiziyordu. Yeteneği onun büyücülüğünü körüklemiş, şenlik ateşini bir cehenneme dönüştürmüştü. Sonsuz derecede güçlü ve bir o kadar da öngörülemezdi. Büyüsü onun Yeteneği'nin gücüyle şarkı söylerken yaptığı her büyü çalışması muazzam bir kontrol ve dikkat gerektiriyordu.

Kendi araştırmaları daha iyi sonuçlar verdi. Bir düzine kitap ve sayısız parşömenler sonra ve muhtemelen şimdi Silhara'nın evinin tarihi hakkında ondan daha fazla şey biliyordu ve bu bilgi birkaç uykusuz geceyi garanti ediyordu.

Neith'in ön cephesini gizleyen ormanlık alanda bir zamanlar bir düzineden fazla tapınak veya ayin alanı vardı. Ormanın kendisi de daha geniş bir alana yayılmış ve zamanla yerini ovalara bırakmıştı. Beş tapınaktan

Terk edilmiş çürümenin çeşitli aşamalarında kalan tapınaklardan o sabah ziyaret ettiği en eskisiydi ve Silhara'nın daha önce bahsettiği gibi insan olmayanlar tarafından inşa edilmişti.

Kitaplıklardan birine döndüğünde büyücü onu durdurdu. Onunkilerin aksine, adamın elleri sıcaktı. Mum ışığı sert yüzünde titreşiyordu. Kış, yanık tenini bal rengine dönüştürmüş, gözlerini her zamankinden daha da siyah yapmıştı. Soğuk parmaklarını ağzına götürdü ve üfledi.

Adamın nefesi parmak eklemlerinin üzerinde gezinip onları eriterek soğuktan çok fazla ağrıamalarını sağlayınca teşekkür etti. "Bunu yapmaya devam edersen sana aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim," diye takıldı.

Bir kara kaşını kaldırdı ve Silhara durakladı. "Bu tür beyanlar sana benden başka bir iyilik kazandırmayacak, çırak." İşaret parmağının ucunu hafifçe ısırdı ve diğer eliyle onu çimdiklediğinde gülümsedi. "Küfürlerin de öyle." Dudakları avucunu okşadı ve elini bıraktı. "Seni kitaplarla baş başa bırakıyorum. Tapınağı ve altında gömülü her türlü eseri yok edecek iki büyü buldum. Onları bailey'de test edeceğim. Eğer işe yaramazlarsa ya da senin Yeteneğin onları çok iyi çalıştırırsa, o zaman en fazla Gurn'un çamaşır ipindeki çarşafı yediğine yemin ettiği keçiyi kazara kızartmış olurum. O zaman önümüzdeki hafta boyunca her öğün keçi yeriz."

Kütüphanede bir kez daha yalnız kalınca işine döndü. Gurn, bir demlik çay getirerek onu bir kez böldü. Teşekkür ederek başını salladı ve dokunuşuyla kenarları ufalanan bir dizi kırılğan parşömeni incelemeye geri döndü.

Parmaklarını yakıyorlardı, yüzeyleri farklı ama tapınak harabesinden kısa süreliğine akan kadar karanlık bir büyü'nün kalıntılarıyla tozlanmıştı. Silhara bunları bir lich'in evi olan Iwhevenn Kalesi'nden aşırıyordu. Parşömene yazılanlar sadece tarihi bir anlatı olsa da, parşömenin kendisi büyücülüğün izlerini taşıyordu. Martise ellerini sürekli eteklerine sildi ve Silhara'nın geniş kütüphanesinde aradığı bilgileri içermeselerdi parşömenleri bırakacaktı.

Onları olabildiğince hızlı bir şekilde okudu, kalbi dörtünelde koşarken bile dudakları sessiz bir şekilde dikte ediyordu. "Sadece bir iblis değil," diye fısıldadı kendi kendine bir parşömenin sonuna ulaştığında. "İblislerin kralı."

Hafızası olağanüstü, hatta harikuladeydi; bir zamanlar ona sahip olan efendisi için kullanışlı bir araçtı. Martise okuduğu her şeyi Silhara'ya tüm ayrıntılarıyla tekrar etme yeteneğine sahipti. Ama az önce okuduğu şey onu o kadar sarsmıştı ki, ona haberlerini anlatırken muhtemelen tutarsızca kekeleyecekti. Titreyen eliyle tüy kalemini aldı, nefes almak için durdu ve notlarına devam etti.

Güneş, önce eteğindeki sonra da omuzlarındaki ayla birlikte batıya doğru yükseldi. Kuyudaki mürekkep kurudu ve Martise akşama kadar bir şeyler karalarken elleri beşinci tüy kaleminin etrafında kasıldı. Durup yorgunluktan şişmiş gözlerini ovuşturdu.

Kıvrılmış kolları sert masanın üzerinde kullanışlı bir yastık oluşturdu ve başını onlara yasladı. Bir an durup ellerini ve gözlerini dinlendirdikten sonra yazmaya devam etti. Gurn onu akşam yemeği için aşağı çağırdığında yazmayı bitirmiş olacak ve Peleta'nın Ateşi'nden bir yudum alırken notlarını incelemesi için Silhara'ya uzatabilecekti.

Uyku zor ve hızlı geldi. Dinlenmek gelmedi. Grotesk ve tanıdık olmayan görüntülerle dolu canlı rüyalar görüyordu - dumandan ve ateşten yapılmış iskelet atlar ve siyah zırhlı ve yüz kalkanları işkence görmüş ve lanetlenmişlerin suratlarını taşıyan miğferler giyen erkek olmayan adamlar. Sanki onları yapan kılıç ustası şimşekleri bir potada yakalayıp erimiş çeliğin içinde dövmüş gibi sıcak mavi parıldayan kılıçlar taşıyorlardı.

"Kral kılıçtır; kılıç ," diye mırıldandı.

Rüyaları değişti, cehennem gözlü atların üzerindeki şeytani savaşçılardan, kıpırdayan, çığlık atan ve kucakladığı her şeyi solduran geniş ve kıvranan bir karanlığa sürüklendi. Sadece ölüm değil, ölüm çıldırmıştı.

"Martise."

Camları kıracak kadar keskin bir çığlıkla uykusundan fırladı. Omzuna hafifçe dokunulduğunda geri çekilirken etekleri onu topalladı. Ayağını kaybetti ve oturduğu bank ile masanın arasına düşerken çenesini masanın kenarına çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Saklanmak için masanın altına kaçtı.

"Bursin'in kanatları!"

Keskin ünlem onu tamamen kendine getirdi. Martise gölgelerden dışarı baktı. "Silhara?"

Ona bakmak için eğildi, ay ışığının kütüphaneye süzülmesiyle köşeli bir siluet ortaya çıktı. "Saçıma bir beyaz çizgi daha atmayı başardığına göre artık oradan çıkabilirsin."

Arkası aydınlık olduğu için yüz ifadesi gizli kalmıştı ama kadın onun sesindeki sert tonu kolayca yorumladı. Kızın tepkisi onu ürkütmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Korkunç rüya yüzünden sinirleri hâlâ gergin olan Martise özür dilemeye yanaşmadı. Kulağına bağırmasını istemiyor muydu? O zaman uyurken ona gizlice yaklaşmamalıydı.

Ölümcul eteklerini yana çekti ve masanın altından sürünerek çıktı. Adam onun elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Onu karşısında bu kadar güçlü ve kendinden emin görmek Martise'ye sıkıntısını unutturdu ve dehşetini hatırlamasını sağladı. Kendini ona doğru attı. Adam onu kollarıyla sararken kasları dalgalandı ve gerildi.

Çiftçilik hayatı onu etine kemiğine kadar yontmuştu. Kendisini izlerken yakaladığında ara sıra gözlerine bakması dışında üzerinde bir parça yumuşaklık vardı. Boyun eğmeyen fiziği, onun kucağından aldığı rahatlığı azaltmadı.

Nasırlı bir el, başının arkasını avuçlamak için yükselmeden önce örgüsünün uzunluğunu gezdi. "Ne oldu Martise?" diye sordu. "Bir rüya mı? Seni uyurken buldum, mum erimişti ve tüy kalem hâlâ elindeydi."

Korkunç görüntüleri ve onlara ilham veren kelimeleri hatırlayarak ürperdi. "Bir kâbus," dedi sesindeki titremeden nefret ederek. "Senin de onlardan biri olduğunu sanmıştım."

"Kimden biri?" Onu daha da yaklaştırdı, saçlarının dökülüşü yüzünün yan tarafını okşuyordu. Giysileri nemli ve soğuktu, sanki yakın zamanda soğuktan pelerini olmadan .

"Bir *saruum*," dedi.

Adamın boğuk kıkırdaması kulağının dibinde yankılandı. "Karşılaştırmanın aşırı hakaretini affediyorum. Çoğu kralın kalitesini bildiğimden, her

biriyle evli olma fikrine çılgılık atmaya hakkım var."

Onun katı varlığı onu daha da sakinleştirdiğinde ve kabusunun netliğini bulanıklaştırdığında, ona notlarını gösterecekti. Tüm *saruui* ya da krallar eşit değildi ve rüyasında gördükleri, ordulara komuta etmek ya da bir tahta oturmak için doğmuş hiçbir *saruum*'a benzemiyordu.

Onu akşam yemeği için ikna etti, kız yemeğini karıştırdığında kaşları çatıldı. Gurn'un ifadesi Silhara'nınkini yansıtıyordu. Ona başka bir şeyler hazırlamayı teklif ederek imzaladı. Martise reddetti. "Çok naziksin, Gurn. Yemek güzel ama ben aç değilim."

Daha sonra, odalarında, yataklarında Silhara'nın arkasında bağdaş kurup oturdu ve saçlarını taradı. Martise'nin evdeki rolü değiştikten ve ııarak sevgiliye dönüştükten kısa bir süre sonra bu, aralarında bir ritüel haline gelmişti.

Tarağın darbeleri onu her zaman rahatlatırdı ve bu gece onu da rahatlatı. Saçları sırtından aşağı dökölüp kucağında birikti, uzun bukleler halinde kollarına dolandı ya da parmaklarının arasından geçirdi.

"Notlarımı şimdi mi görmek istersin yoksa sabah mı?" diye sorarak rahat sessizliği bozdu.

Başını çevirerek profilini, yontulmuş elmacık kemiklerini ve belirgin Kurman burnunu net bir şekilde görmesini sağladı. "Sabah bana gösterirsen bu gece daha iyi uyuyacak mısın?"

Basit bir soru ve nezaketlerin en büyüğü. Tarağı bıraktı ve kollarını adamın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Evet."

Avuç içleri ellerinin üzerinde dinlenmeden önce sert parmak uçları parmak eklemlerinin üzerinde kayıyordu. "O zaman sabah çok yakında. Tabii beni o tapınağı yok etmekten alıkoyacak bir şey bulmadıysan."

Martise sıktı, Silhara'nın karşılık veren homurtusu üzerine tutuşunu biraz gevşetti. "Hayır, hiçbir şey. Taş üstünde taş bırakmayın. O toprak parçasını örtmek için gerekirse denizlerdeki tuzu boşaltın."

Kollarını çözdü ve yüzünü tamamen ona dönmek için pozisyonunu değiştirdi. Mangaldan gelen ışık teninin esmer rengini derinleştiriyor ve gözlerinin ince bir kızılık bulutuyla çevreliyordu. "O zaman bu bir iblis."

Martise espriziz bir şekilde kıkırdadı. "Ah evet, ve eğer parşömenleriniz doğruysa, bu dünyaya çapası tapınağın altında gömülü."

Silhara küfretti. "Ben de bundan korkuyordum ama mantıklı geliyor. O kadar da rastgele bir görünüm değil ya da yanlış zamanda yanlış yerde olma şanssızlığın. Çapa nedir?"

"Sanırım bu bir kılıç."

Adamın tiksintiyle homurdanması onu gülümsetti. "Tabii ki öyle. Asla bir lamba ya da tereyağı yayığı gibi sıradan bir şey değil - büyüsünü bozduğumda günlük hayatta kullanabileceğimiz bir şey."

Ona baktı, onun birçok yönü tarafından sonsuza dek baştan çıkarıldı. Büyük büyülerin sahibi ve tanrıların yok edicisi Kargaların Efendisi, tapınak yığınının altında nadir bulunan, büyülü bir kılıç yerine bir tereyağı yayığı bulsa çok daha mutlu olurdu.

Silhara ona biraz şüpheyle karışık şaşkın bir bakış attı. "Ne?"

"Sen," dedi usulca. Adam sessiz kaldı, onun sözünü bitirmesini bekledi. "O celladın seni o gün rıhtımda boğmadığına çok memnunum."

Her iki kaşı da yukarı doğru kalktı. "Yani bunu kendi başına yapma şansını elinden almayacak mı?" diye alay etti.

Saçının bir tutamını çekerek onu inletti. "Bir ya da iki kez baştan çıkmadığımı sanma büyücü."

Adam ona doğru hamle yapıp onları yastık ve battaniye yığınının içine geri götürdüğünde kızın şaşkın ciyaklaması kahkahayla karıştı. Kulağını kemirirken ve parmaklarıyla kaburgalarının narin çizgisinde gıdıklayıcı bir dansla yürürken saçları onun şakacı hırıltılarını bastırdı.

"Sıradan bir büyücü değil; yüce bir tanrı-büyücü," dedi. Parmakları kızın yanlarında daha hızlı geziniyor, kızın kıvranmasına ve daha da çok gülmesine neden oluyordu. "Söyle Martise. Yüce tanrı-büyücü."

"," dedi soluk soluğa. "Ve eğer durmazsan yatak."

Tehdidi, Silhara'nın yapabileceği herhangi bir büyüden daha hızlı işe yaradı. Dondu kaldı

ve onun gülümseyen yüzüne baktı. "Sen ."

"Bunu istemezdim."

Yenik bir iç çekti ve ağırlığını kızın üzerine daha fazla verdi. "Beni çok sık engelliyorsun çırak," diye mırıldanırken dudakları ona karşı yumuşaktı.

Onun altına uzanan Martise kollarını Silhara'nın omuzlarına doladı ve parmakları boynunun arkasında kenetlenene kadar sert kasların vadileri ve tepeleri üzerinde gezindi. Genellikle obsidyen kadar siyah ve sert olan gözleri şimdi daha yumuşaktı, güneş ışığındaki bir karga kanadının parlaklığına sahipti. "Yine de beni seviyorsun," diye takıldı.

"Bu doğru," dedi yumuşak bir sesle.

"Zayıflığın," diye cevap verdi aynı derecede sessiz bir tonda. "Hayır. Benim gücüm."

Bu kez aralarında sıcak bir şekilde akan birleşik Yeteneklerinin gücü olmadan seviştiler, ancak Martise bunun yokluğunun hiçbir fark yaratmadığını herkesle tartışabilirdi. En değer verdiği kişiyi sevmenin içinde bolca büyücülük vardı.

Hangisinin önce uykuya daldığını bilmiyordu ama Martise için uykunun bir bedeli vardı. Daha önce kütüphanede uyukladığı zaman olduğu gibi, garip rüyalar onu rahatsız etti. Bu kez tapınakla ilgiliydi ama bildiği gibi değildi. Bir harabe yerine, şu anda etrafını saranlardan çok daha küçük ağaçların arasında bütün ve bozulmamış bir şekilde duruyordu. Tapınağın sınırları içinde hapsedildiğini gördüğü yeşil ışık gitmiş, yerine tüm yapıyı saran daha soğuk bir ay ışığı gelmişti.

Tapınağın ortasında bir adam duruyordu, başı eğikti, çatıyı tutan sütun kafesi tarafından kısmen gizlenmişti. Martise onu tanıdı; onu yerde sürükleyerek harabenin içine sokmaya çalışan varlık. Çarpık yüzleriyle gölgenin mazmik pelerini artık omuzlarında durmuyordu. Onun yerine gri bir pelerin sırtından aşağıya doğru düşüyor, ana hatları sıcak kobalt rengine parlayan garip rünlerle işlenmiş zırhı koruyordu. Elinde, Kurmanların kalçalarına taktıklarını gördüğü ince kavisli kılıçlara benzer bir kılıç tutuyordu; at sırtında hızlı çekiş ve kesici vuruşlarla savaşmak için tasarlanmıştı. Farklı olarak

Tapınak ısıltısı, bıçağın üzerinde uçuşan ışık çatırdadı ve uca doğru temper çizgisinden aşağıya pürüzlü cıvatalar fırlattı.

"Megiddo Anastas," dedi rüyasında, bir lich'in ininden alınan parşömene karalanmış olarak bulduğu ismi söyleyerek.

Küçük bir ses, onun en zayıf yankısı, rüyanın içinde haykırdı. "Uyan! Uyan!"

Rüya devam etti ve Megiddo diye hitap ettiği adam başını kaldırıp onun bakışlarını kendi mağrur bakışlarıyla karşıladı. Hem korku hem de hayranlık içinde nefes alış veriş hızlandı. Hatırladığı gibiydi ama yine de farklıydı. Aynı prens yüz hatları ama gözler o kadar çılgın ya da insanlık dışı değildi ve en soğuk deniz kadar derin bir maviydi.

Yavaş gülümsemesi, içindeki o uyarıcı sesi paroksimlere gönderdi. "Bu bir rüya değil! UYAN!" Martise bunu duymazdan geldi, daha önce hiçbir büyücü tarafından büyülenmediği kadar büyülenmişti.

Megiddo'nun gülümsemesi genişledi, sanki aynı sesi duymuş ve onun çaresiz komutuna aldırış etmediğini fark etmişti. "Adımı biliyorsun Kaşaptu," dedi eski Glimming lehçesiyle. "Ortaya çık ve beni daha iyi tanı." Bir elini uzatarak onu çağırırdı.

İçindeki ses kafasının içinde çığlıklar atarken bile sessiz ve direnmeden yataktan kalktı. Çıplak ayaklarının altındaki zemin buz gibiydi, görünmez cereyanlar bacaklarına dolanıyor ve titremesine neden oluyordu. İnce leine'i soğuğa karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. Yine de, karanlık büyü'nün görünmez prangalarıyla ona bağlı olan *Sarrum*'un hareketindeki emre itaat etti.

Silhara onun arkasında uyuyordu, doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi ve yatak odasında gerçekleşen büyüden habersizdi. Martise ona seslenmeye çalıştı ama kelimeler boğazında kilitli kaldı, onu sessizce giyinmeye ve terlikli ayaklarıyla odadan sürünerek çıkmaya iten aynı büyü tarafından susturuldu.

Gözlerinin önünde iki görüntü canlandı: Neith'in koridorları bir kaşıkla alabileceği kadar yoğun bir karanlıkla örtülmüştü ve ormandaki tapınak, dudakları sessiz bir ilahiyle hareket eden ve bakışları onu isteksiz bir itaate hapseden zırhlı bir iblis tarafından işgal edilmişti.

Fiziksel bedeni oyuncunun eline tabi olan, ekiştirilen ve çekilen bir kuklaydı. Ruhu geri çekildi ve onu alt kata, büyük salon ve antreye, yeni yağmış karla donanmış ve ay ışığıyla buz tutmuş sundurmaya gönderen dürtüye karşı savaştı.

Yakınlarda yumuşak bir hırıltı duyuldu. Cael onu takip etti, ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Ağzı bir hırıltıya dönüştü, eti parçalayacak ve kemiği kıracak kadar keskin ve güçlü dişleri ortaya ıktı. Kırmızı gözleri kırpmadan onu izliyordu.

Uzak dur Cael, demek istedi ama Silhara'nın adını haykırmaya çalışırken olduğu gibi kelimeler boğazında düğümlendi. Büyücü ona saldırmadı ama kürkü sırtından ve boynundan sert bir şekilde kıllandı. Kız ormana ve iblis kralın karşı konulmaz emrine doğru koşarken onu takip etti.

Yıkılmamış tapınağın içinde sakın ve dikkatli bir şekilde duran adamın görüntüsü dalgalandı ve sonunda kayboldu, yerini kırık taşların gerçekliği ve artık zırh giymemiş ama işkence görmüş ruhların pelerinine bürünmüş bir adam aldı. Adam solgun, zarıf bir el ve zihni tüm sözlerini tercüme edemese de ruhu onu açıkça anladı. "Bana katıl, vahşi korunun cadısı. Beni zgr bırak."

Silhara'nın Cael'in gözlerinden daha donuk bir kırmızıya çalan koğuşları bir uyarı gibi titreşiyordu. Bariyerlerini açmak ölmek demekti ama Martise yine de sınıra yaklaştı. Kafasının içinde çınlayan uyarı sesi durmadan çığlık atıyor ve ona durması için yalvarıyordu. Her zaman Yeteneğini ortaya çıkaran katalizör olan dehşeti bu kez işe yaramadı ve onu hem ölümden hem de kaırılmaktan birden fazla kez kurtarmış olan büyü ortaya çıkmayı reddetti.

Elleri büyücülere dokunduğunda, ölümcül iplerini ayırdığında ve iblis kralın buz gibi parmaklarını kavradığında bile, her ne sebeple olursa olsun, içinde sıkı bir düğüm halinde kıvrılan ve hiçbir şey yapmayan katı bir g ağırlığının varlığını hissetti.

Ateş gibi bir acı ve ardından eteklerine inen bir anahtar tokalarını kopardı ve neredeyse üzerine konan geas'ı bozuyordu. Martise döndü, Cael'in ağırlığını sürükleyerek eteklerini dişlerinin arasına aldı ve tüm gücüyle çekiştirdi. Sıcak bir ıslaklık yanan baldırından aşağı szlp terliğinin içinde birikti. Büyücü onu tapınaktan uzaklaştırma gayretiyle ısırımıştı.

Geas'ın köpeğin gücünden daha büyük olan gücü onu sınıra doğru geri çekti. Cael'i de kendisiyle birlikte mage-wards'a sürüklemek anlamına gelse bile itaat etmekten başka çaresi yoktu. Bir şekilde geas onu onların ölümcül savunmalarından koruyordu ama bu korumanın Cael'i kapsamadığından korkuyordu.

Cael! Adı sadece haykırılmış bir düşünceydi ama tazı onu anında serbest bıraktı. Kıpırmızı bakışları sanki bir sonraki emrini bekliyormuş gibi ondan varlığa doğru gidip geliyordu. Martise köpeğin bir şekilde onun sessiz çılgınlığını duymuş, anlamış ve daha fazlasını dinlemiş olması için dua etti.

Geas'ın gücü omurgasını sarstı, sanki biri kömürden çıkarılmış bir şömine demirini derisine bastırmış gibi sırtından aşağı sıcak bir acı mızrağı gönderdi. Acıya direndi ve Cael'in gözlerinin derinliklerine bakmak için eğildi. Korkunç ve zeki olan Cael kalçalarının üzerinde oturmuş, tepeden tırnağa titriyordu. Martise tüm umudunu, onun türünü büyüye karşı duyarlı kılan şeyin, onları düşünceye karşı da duyarlı kılmış olma ihtimaline bağladı. *Megiddo! Kaçın!*

Köpek fırladı, uzun bacakları karda ve ormanda uçarken gerildi, malikâneye doğru koşarken kakofonik bir ses çıkardı.

Martise onun peşinden kaçmaya çalıştı ama ayakları iradesinin emrine itaat etmeyi reddetti ve tapınak harabesinde sessizce bekleyen iblis krala geri döndü. Martise'ye bir kez daha uzandı ve Martise onun elini sıktığında güçlü koruyucuları rüzgârda savrulan saman çöpü gibi dağıldı.

"beni," diye yalvardı kederli bir sesle.

Cilalı çelik gibi parlak ve acımasız gözleri, deliliğin gölgeleriyle kararmadan önce bir anlığına genişledi. "Beni eve getir *Kaşaptu*, ben de getireyim."

Martise artık ormanı ya da tapınağı, karı ya da ay ışığını değil, sadece gri bir uğultuyu ve tenindeki ölü dokunuşunu görene kadar pelerini etraflarında dönerek her ikisini de feryat eden, çılgık atan bir gölgeyle sardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Silhara yataktan fırladı, Cael'in gürültülü koyuları ve yatak odasını boğan kara büyüünün hissiyle çarpılarak uyandı. Yanındaki yer boştu, Martise görünürde yoktu. Bir şeylerin fena halde ters gittiği konusunda onu uyaran içgüdüsel alarm onu yataktan fırlattı ve hızla kapıya doğru koşturdu.

Kapıyı açar açmaz pis kokulu bir kürk yığını ona doğru savruldu ve Silhara'yı odanın diğer ucuna fırlattı. Sırt üstü yere düştü ve kafasını yıldızları görece kadar sert bir şekilde ahşap zemine çarptı. Cael tepesinde dikiliyordu, başını eğmiş, kocaman göğsü hızlı pantolonuyla inip kalkıyordu. Silhara köpeği üzerinden itmeye çalıştı, ya havasızlıktan ya da salyalarının içinde boğularak öleceğinden emindi.

Cael kımıldamadı, sadece dişlerini sıktı. Kargaların Efendisi onun kıpkırmızı bakışları altında hareketsiz kaldı. Bir çift iri el büyücünün ensesine sarıldı ve çekti. Cael boğazından kısık bir sesle hırladı ve Gurn onu efendisinden çekmeye çalışırken ağırlığını Silhara'nın göğsüne verdi.

"Gurn, bekle," dedi Silhara ince bir nefesle.

Hizmetçi bıraktı ve geri çekildi. Köpek ve büyücü uzun bir süre birbirlerine baktılar. Silhara köpeğin bakışlarına dikkatle baktı, Cael'in umutsuzca iletmek istediği mesajı arıyordu.

Daha önce insan olmayan biriyle kahin bağı kurmayı hiç denememişti ve şimdi tereddüt ediyordu. İkisi arasında büyüünün nasıl işleyeceğini kim bilebilirdi? Ya da işe yarayıp yaramayacağını. Büyüünün kendi başına işe yarayacağına pek inancı yoktu ama önceki gün Martise'in Hediyesi'nden aldığı güçle büyücülüğü hâlâ kabarıyordu. O bakışın ardında ne olduğunu öğrenmeye çalışırken sadık büyücüsünü öldürebilirdi ama bunu göze almak zorundaydı. Karısı bir yerlerde tek başına bilinmeyen bir tehlikeyle karşı karşıyaydı; bunu iliklerine, ruhuna kadar biliyordu. Ve eğer Cael'in davranışları bir gösterge ise, köpek de bunu biliyordu.

Elini Cael'in başının üzerine koydu ve bir bağ oluşmasını sağlayan sözcükleri mırıldandı. Kolay bağdan çok daha parçalı ve soyut bir bağ.

Silhara'nın Martise'yle paylaştığı bu bağlantı, zihninde mavi ve sarının tonlarındaki ormanın kısa süreli görüntülerine yol açtı. Tavşanlar ondan kaçmak için çılgınca bir çabayla ağaçların arasından gövdelerine doğru koşuyordu.

Kokular görüntülerin önüne geçti. Taze bir avın etli, bakırımsı kokusu, portakal çiçeğinin boğucu tatlılığı, bailey'in keskin kokusu ve karla tozlanmış fidanların buruk ısırganıyla birlikte burun deliklerini doldurdu. Bunların hepsi daha doğal olmayan bir kokuyla örtüşüyordu - uzun ölüm ve eski ıstırap, amaç ve kötülük. Korku. Martise'nin korkusu.

Silhara hırladı ve Cael sesi yankıladı. Yeni bir görüntü belirdi, bu Martise'in geniş gözlü ve rengi solmuş yüzüydü. Arkasında, yanardöner bir ışıkla yıkanan yıkık tapınak belirdi. Martise'in sevgili yüz hatları gözlerinin önüne geldi ve zihninde iki kelime gürledi.

"Megiddo! Kaçın!"

Tazı bir iniltiyle başını efendisinin dokunuşunun altından kaldırdı. Aniden kopan bağın etkisine hazırlıksız olan Silhara, şakaklarının arasından seken bir acı şokuyla lanet okudu. Bu kez, köpeği üzerinden ittiğinde, Cael direnmeden gitti. Silhara ayağa yuvarlandı, bir an sendeledi ve Gurn'un yardım teklifini elinin tersiyle itti.

Megiddo kimdi ya da neydi?

Çamurlu pati izleriyle süslenmiş ve köpek salyasına bulanmış olmasına aldırmadan gömlek, pantolon ve ayakkabılarını giydi. Gurn ve Cael, o kasvetli koridorda hızla ilerlerken ona ayak uydurdular. Göz ucuyla hizmetkârın ellerinin işaretler çizdiğini gördü.

"Martise nerede?"

"Alındı," diye tersledi Silhara ve merdiven boşluğunun son altı basamağını atlayarak tırabzanın üzerinden atladı. Bailey kapısının yanındaki kancadan pelerini kaptı ve Gurn'ü ona yetişmesi için bıraktı. Cael onun yanında rahatça ilerledi, daha önceki koyuları susturulmuştu, gözleri ocak kömürlerinin ateşli tonundaydı.

Tapınak harabesine yaptıkları yolculuk sonsuza kadar sürdü, en azından Silhara için, karısının güvenliğinden duyduğu korku, birilerinin topraklarını istila etmeye ve onun için en değerli olan şeyi çalmaya cüret etmesine duyduğu karşı konulmaz bir öfkeyle boğuşuyordu. Yolsuzluk bir zamanlar portakal bahçesini yok etmişti. Silhara yas tutmuş ve sonra

yeniden dikildi, korunun Tanrı'nın ellerinde yok olmasıyla kaybının acısı hafifletildi.

Martise'nin yeri kolay kolay doldurulacak bir portakal bahçesi değildi ve eğer ona bir zarar gelirse, bir tanrının idamını çocuk oyuncağı gibi gösterecek bir intikam alacağına dair kendi kendine yemin etti.

Ormanın lanetli büyüsü topraklarında yanlış bir şeylerin döndüğüne dair bir uyarı dalgası yarattığında kullandığı yakarışın kör gücü yerine harabeye doğru gizlice ilerlemeyi tercih etti. Martise'i bir kez daha tapınağın yakınında, korkmuş ama zarar görmemiş bir halde bulabileceğine dair zayıf umudu çabuk öldü. Hayal kırıklığı rahatlamayla savaştı. Martise'nin kaçırıldığı varsayımına duyduğu öfke, onu ölü bulduğunda yaşayacağı dehşetin yanında hiç kalacaktı; Martise'yi büyücülük yoluyla koruma çabaları ölümüne neden olmuştu.

Yapı, onu çevreleyen dişli çark tasarımı gibi boş duruyordu. Silhara'nın tapınağı bir geçit olarak kullanan her neyse onu hapsedmek için yükselttiği ölümcül korumalar kırılmıştı, varlıklarının kalıntıları hâlâ tapınağın basamaklarına ve sütunlarına kazınmış gelişigüzel yanık izlerinde duruyordu. Birkaçı hâlâ tütüyor, havaya siyah kömür kokusu gönderiyordu.

O lanet şeyi dün yok etmeliydi! Onu tuzla boğulmuş ve bir Conclave piskoposunun bakire kızından daha sert bir şekilde korunmuş, dumanı tüten bir moloz yığını olarak bırakmalıydı. Bunun yerine beklemiş, Martise'in daha akli başında yanıtını kabul ederek tapınağı yok etmenin en iyi yoluna karar vermeden önce hakkında daha fazla bilgi edinmelerini istemişti. İhtiyatlı olmanın onlara kazandırdığı şey buydu. Bu karısını son dinleyişiydi!

Yaşlı bir ırk tarafından inşa edilmiş bu gibi yerler kadim sırlar barındırırdı ve o da çarkın etrafında dikkatle ilerledi, aşırı meraklı Cael'e olduğu yerde kalmasını havlayarak emretti. Gurn kısa süre sonra onlara katıldı ve köpeklerle birlikte tekerleğin çevresinin kenarlarında bekledi.

Silhara olağanüstü bir güce sahipti ama bu güç insan kaynaklıydı ve bu tapınak öyle değildi. Bir grup usta rahibi tuzağa düşürecek kadar güçlü olan koğuşları, büyüünün yarısını unutmuş bir acemi tarafından örülmüş gibi parçalanmıştı.

Martise için tapınağı ilk kez keşfe çıktığında gibi, birden fazla büyü yaptı; vahiyler, arayışlar ve ikinci görüşler. Havada işaretler çizdi ve bunları tapınağın zemininde izledi; kara arkana kökenli tasarımlar, Silhara'nın şu anda yaptıklarına tanık olurlarsa bir Conclave mahkemesi önüne çıkmasını garantiliyordu.

Hiçbir şey olmadı. Kar yüklü rüzgâr ağaçların arasından esiyor, dallar gıcırıyor ve yakındaki bir karga gaklıyordu. En siyah mühür bile yer döşemelerinde yağlı, kötü kokulu bir leke bırakmaktan başka bir şey yapmadı. Martise'i kaçıran her neyse, arkasında hiçbir iz ya da yankı bırakmadan bu dünyadan kaybolmuştu.

Silhara ellerini saçlarında gezdirdi ve sıkıdığı dişlerinin arasından küfürler savurdu. Öfkesini bir büyü yağmuru halinde serbest bırakma ve tapınağı bir çakıl yığına çevirme dürtüsü onu neredeyse boğuyordu. Öfkesine hakim oldu ve bir sonraki en iyi şeyi yaparak karısının adını haykırdı.

"Martise!"

Görünmeyen karganın gaklamaları kesildi. Rüzgar durmadı ve Martise cevap vermedi.

"Martise!"

Bu kez onun adını haykırdı, ses tonunda ona hemen cevap vermesini emrediyordu. Yine de cevap vermedi.

Üçüncü kez, onun adı ruhunun derinliklerinden kaynadı, muhtemelen deniz kıyısındaki Doğu Prime vatandaşları ve Dramorin Dağları'nın eteklerindeki Kurman göçebeleri tarafından duyulan umutsuz bir feryattı.

"MARTISE!"

Omzundaki ağır bir toka onu döndürdü, burun delikleri alevlendi. Gurn'ün sabit bakışları, öfkesini körükleyen çaresiz paniğin çılgın sınırını köreltti. Hizmetkâr imzaladı, gözleri de en az elleri kadar mesajı iletliyordu.

"Kütüphanede. Notları var."

Elbette notları vardı. Silhara bunu biliyordu ama notlarını gözden geçirmek buradan ayrılmak anlamına geliyordu ve bir an için hareket etmeyi reddetti, tahminlere dayanarak denediği başka her şeyin boşuna olduğunu kabul etse bile.

Gurn omzuyla onu d rtterek Silhara'nın t kezlemesine neden oldu.
"Kütüphane, efendim."

Silhara başını salladı. Elindeki az bilgiyle şu anda yapabileceği her şeyi yapmıştı. Başka bir şey değerli zamanını boşa harcamak demekti. Martise onun kütüphanesini karıştırırken bir şey keşfetmişti; öyle bir şey ki Martise onun dokunuşundan kaçmış ve köşeye sıkışmış bir sıçan gibi masanın altına sinmişti. O anı hatırladıkça kanı daha da kaynıyordu.

Malik neye dönüş yolculuğu gizlilik gerektirmiyordu ve geri dönmek için kullandığı büyü Gurn ve Cael'i eve yürüyerek dönmeleri için ormanda bırakmıştı. Merdivenleri hızla çıktı ve kütüphanenin kapısını açtı. Martise'in kitapları ve notları önceki akşam bıraktığı gibiydi.

İçinde küçük bir korku dağıldı. Evine giren ve karısını kaçıran şeyin, doğası hakkındaki her türlü ipucunu yok edecek kadar uzun süre kalmasından endişe ediyordu.

Martise'nin kusursuz yazısı parşömen sayfalarında düzgün çizgiler halinde ilerliyordu. Silhara onları taradı, oturup her kelimeyi incelemek için çok sabırsızdı. Bakışları Martise'nin altını çizdiği bir çift pasaja takıldı. İlki onun için anlamsızdı, muhtemelen daha önce *kaşaptu* kelimesini onun için tercüme ederken bahsettiği eski Makkadyanca'ydı.

Saruum ina etuti abu redu gi su ikul kir.

Hamsum saruui emu, duranki shuhadaku.

Saruum shuhadaku. Shuhadaku saruum. Rebu

saruui iksuda. Isten saruum halqu. Saruui

Buidu.

evirisi onu .

Karanlıkta yaşayan kral, dünyayı yiyen gölgeleri yönetiyor. Beş kral ruh oldu, kılıca bağlandı.

Kral kılıçtır. Kılıç kraldır. Wraith Kralları.

Zaten göğüs kemiğine çarpan kalbi bir an durdu, sonra sert bir d rtнала yeniden başladı. Wraith Kralları. Bursin onlara yardım etsin, bu eviri yanlış olsun.

Beşinin de ismini sıralamıştı. Biri dışında onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı: Megiddo Anastas.

Megiddo. Cael'in malikâneye dönerken taşıdığı kelime ve onu takip eden dehşet dolu "Kaç!" sesi. Pusuda bekleyen sadece sinir bozucu bir iblis değil, lanet olası bir Wraith Kralı'ydı!

Silhara yarısı boş hokkayı kaptığı gibi kitap rafına fırlattı. "Allah kahretsin Martise!" Kitap sırtlarına sıçrayan siyah lekeye ve yerde yuvarlanan mürekkep kabına baktı. Adam onu uyandırdığında kadının çatı kirişlerini yıkacak kadar yüksek sesle çığlık atmasına şaşmamalıydı. Tapınaktaki düşmanın kökenini keşfetmiş ve bu bilgi zihninde uğuldarken uykuya dalmıştı.

Bursin'in kanatları, tek istediği hayatını huzur içinde yaşamak için yalnız bırakılmaktı! Bunun yerine, kapısına dayanan işgüzar rahiplerle, ele geçirmeye ve dünyaya hükmetmeye kararlı sürgündeki bir tanrıyla ve şimdi de yeniden uyanan bir Yeteneği kutsamaktan çok lanetleyen karısıyla çıkan bir iblis kralla uğraşıyordu.

Bir kutu dolusu tüy kalem de mürekkep kabıyla aynı kaderi paylaştı ve duvara çarparak paramparça oldu. Silhara volta attı. İblisler onu korkutmuyordu. Geçmiş yıllarda birkaçıyla savaşmış, bir o kadarını da kontrol etmişti. Hatta ilk tanıştıkları ve birbirlerini düşman olarak gördükleri o ilk günlerde Martise'i korkutmak için bir tane bile çağırmıştı.

Bu farklıydı. Çok, çok farklı. Bunlar daha büyük, daha zeki bir güce hizmet eden, saçma sapan dalkavuklar değildi. Wraith Kralları kadim, güçlü varlıklardı. Ne Yaşlı ne de insan, onlar kendi başlarına tanrılar vardı

-Bir zamanlar yeryüzünde iblis lejyonlarını yöneten karanlık kişiler. Savaşan krallıklar onları durdurmak için birleşmiş, sonrasında yaşanan can kayıpları felaket boyutlara ulaşmıştı.

Sanki bütün bir çağ iyileşmek için unutkanlığı seçmiş gibi, onların varlığına dair bilgiler hafızalardan ve yasal kayıtlardan silinmişti. Onlardan bahseden az sayıdaki kitap, nekromantik yolda seyahat edenler tarafından kıskançlıkla saklanır ve korunurdu ya da kendisi gibi kara arkana ile uğraşan karga büyücüler tarafından saklanırdı. Silhara bu kitapların

Martise'in krallarla ilgili keşfini bir lich'in çalınan büyü kitaplarında bulduğunu öğrendi.

En karanlık bilgileri ortaya çıkarma yeteneği ne kadar şaşırtıcı ise şansı da o kadar berbattı. Silhara nefesinin altında mırıldandı. Mantar avlamak için sabah gezintisine çıkan ve sonunda lanet olası bir Wraith Kralı'nın peşine düşen talihsiz karısını kendi haline bırakın!

Gurn ellerini hareket ettirerek kütüphaneye doğru yürüdü. *"Bir şey bulabildiniz mi?"*

Silhara kaşlarını çattı. "Elbette ve tahmin edilebileceği gibi beklediğimden yüz kat daha kötü."

Kendini isteksiz bir sükûnete zorladı. Tapınağa geri dönüp onu yerle bir etmek kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi ama bu kısa bir soluklanma olacak ve sonuçta Martise'i geri alma görevini çok daha zorlaştıracaktı. Bunun yerine Martise'nin notlarıyla dolu masaya oturdu, Gurn'den çay sipariş etti ve kütüphanesinden topladıklarını okumaya koyuldu.

Çevirisindeki bir satır onu tekrar tekrar kendine çekti. "Kral kılıçtır. Kılıç kraldır." Martise ona, varlığın o yapıya, altında gömülü bir eser tarafından çekildiğine inandığını söylemişti - bir dünyayı diğerine bağlayan bir ip görevi gören bir kılıç. Araştırmasının birkaç sayfasını daha okuduktan sonra Silhara da onunla aynı fikirdeydi. Harabenin altında, birkaç kişi dışında herkes tarafından çoktan unutulmuş bir iğrençlik tarafından kullanılan bir kılıç yatıyordu.

Kapı ve kilit büyülerini, dünyalar arasındaki boşluğu büken ve şanssızları ve huysuzları kendilerinin olmayan zamanlara ve yerlere savuran gezgin büyülerini ararken kütüphane raflarının yarısını yıktı, kitapları ve parşömenleri yere saçtı. Her biri, doğru yapılmadığı takdirde korkunç bir ölümle sonuçlanacağı konusunda uyarıyordu.

Silhara tapınağa döndüğünde daha fazla kar yağmıştı ve yeni yağan beyaz, dişli çark tasarımını gizliyordu. Tek başına ve sadece Gurn'u bir geas koymakla ve Cael'i dış duvarlardan birine zincirlemekle tehdit ederek gelmişti. Gurn elindeki küreği uyarı için kaldırarak cevap verdi.

Silhara ona ters ters baktı. "O kürekle kafatasımı yarmak benim yardım anlayışına uymuyor ve kılıcı kazıp çıkarabileceğimizi düşünmek aptalca.

tüm o taşın altında. İkimiz ve köpek günlerce kazsak bile hiçbir yere varamayız ve benim günlerim yok."

Kütüphanede çoktan saatlerini kaybetmişti. Bu süre içinde Martise'e neler olduğunu yalnızca Bursin biliyordu. Bu düşünce öfkesini ve paniğini bir kademe daha artırdı.

Yenilgi hizmetkârın geniş omuzlarını çökertti. Silhara'ya işaret etti, o da başıyla onayladı. "Geri döneceğiz. İkimiz de. Sana söz veriyorum." Gurn onu, sonucu garanti edemese bile bu yemini yerine getirmek için ne kadar çaba sarf edeceğine inanacak kadar iyi tanıyordu.

Gömleğinin içine uzandı ve taktığı kolyeyi çıkardı. Narin zincir parmaklarının arasından geçiyor, renkli camdan bir kolye ucu halkasından sallanıyordu. Cam, kahverengi saçların küçük bir kıvrımını kaplıyordu. Bir zamanlar Martise'nin eski efendisinin onu köleleştirmek için kullandığı bu kolye artık Silhara'nın en sevdiği eşyalarından biriydi. Karısının ruhunun bir parçasını hapseden ruh taşını parçalamış ve yerine saçının bir parçasını tutan kolyeyi koymuştu. Doğu Prime'ın pazarlarına onsuz gittiğinde bunu takıyor, kendisinden uzakta olsa bile onu yakınında tutuyordu. Şimdi, kolye onu eve getirecek bir bağ olacaktı. Kargaların kapmasını engellemek için zinciri küçük taşlardan oluşan gevşek bir yığının altına gömdü.

Asık suratlı bir gökyüzünün altında gizlenen Silhara, iki ritüelden ilkinin başlattı

nesillerden daha uzun süre gömülü kalmış bir ortaya çıkarmak için.

Ritüel büyü çalışmaları, özellikle de büyücü yalnız çalıştığında sayısız tuzak barındırırdı. Silhara her zaman yalnız çalışırdı ve bu tercihinin bedelini sayamayacağı kadar çok kez ödemişti. Yanıklar, donmalar, deniz mavisi renginde bir cilt, turuncu gözler, saç dökülmesi, su toplamaları ve on yedi yaşındayken bir ay süren iktidarsızlık onu tanrılara yardım için içtenlikle dua edecek kadar korkutmuştu.

Tanrılar onu görmezden gelmişti, ancak akıl hocası merhamet göstermiş - cömert bir alay yığısıyla birlikte - ve kötü uygulanan bir ritüelin zararını tersine çevirmişti. Tanrı Yozlaşmayı öldürmek için Conclave ile yaptığı kısa ittifak dışında, Silhara yalnız bir uygulayıcı olarak kaldı. Bununla birlikte

Şimdi büyü yaparken, mantıklı olmaktan çok kibirli bir çocuk büyücü olduğu zamanlardan daha dikkatli.

Dikkati, yıkık tapınakta işine yaramıştı. Sert adımlar ve bazı bitkilerin serpiştirilmesiyle birleşen büyüler çarkı aydınlatıyor, zamanın ve elementlerin henüz solduramadığı birkaç çizgi yerine tüm tasarımı ortaya çıkarıyordu.

Aydınlatma tekerleğin şeklini aldı ve dönmeye başladı. Silhara'ya Conclave yardımcılarını ve onların şafak duaları sırasında söyledikleri ilahileri hatırlatan düşük bir titreşimle yer sarsılırken küçük kar tepecikleri çöktü.

Karmaşık bir ışıık ve rezonans ağı tapınağı sarana kadar büyü üzerine büyü yaptı, vahiy çağrılarını koğuş kırma çağrılarıyla birleştirdi. Yapının merkezine giden sıg merdiven sol dikişten kırılıp bir tarafa kayarken, taş taş üzerinde inledi.

Başarılı!

Silhara büyüsunü ortaya çıkan açıklığa doğru çevirdi ve bir dizi efsun çağırdı. Ayaklarının altındaki titreme güçlendi ve dişleri soğuktan çok titreşimler yüzünden birbirine çarparak takırdadı. Bunlar eski koğuşlardı, insanlık dışı olanlar. Lich'in grimoire'ları ona yardım etmese, onları asla açamayabilirdi.

Kan burnundan akıyor ve yanaklarından aşağıya, gözlerinden ince perçemler halinde süzülüyordu. Güçlü büyü, ister iyi niyetli ister kötü niyetli olsun, her zaman bir tür ondalık talep ederdi ve Silhara bunun için defalarca kanını akıtmıştı.

Karanlık oyuktan şimşek parçaları cıtırdadı ve bir hareket parıltısı uyarıda bulunmadan önce taşa sürtünen metalin cınlama sesini yakaladı. Hızlı içgüdülerini ve ince bilenmiş kendini koruma duygusu onu kazığa oturmaktan kurtardı.

Gölgelerin arasından fırlayan bir bıçakla geriye doğru sarsıldı. Bıçak havayı yarararak neredeyse burnunu kesecekti ki yanından geçip ucunun ilk çeyreğini

sert bir *gümbürtüyle* yakındaki bir ağaç gövdesine gömdü. Gömülü silah

çarpmanın etkisiyle sallanmaya başladı ve sonra hareketsiz kaldı.

Cerulean ışığı hâlâ bıçağın üzerinde parlıyordu ve Silhara ormanın sessizliğinde

uzaklardan gelen seslerin cenaze ağıtlarına benzeyen hafif bir uğultu duydu. Bu ses kollarındaki tüyleri diken diken etti ve dikkatle yaklaştı.

Kılıcın saplandığı ağacın gövdesinden kabuklar dökülmeye başladı, parçalar daha yere düşmeden toza dönüştü. Ahşap doğal olmayan bir hızla çürüyerek, durmadan önce bir yemek tabağı büyüklüğüne ulaşan bir çürüme alanı yarattı. Muhtemelen Neith'in kendisi kadar yaşlı olan budaklı meşe gözle görülür bir şekilde titriyor, yapraksız dalları yere kar yağıdırıyordu. Silhara meşe daha genç olsaydı, kılıcın açtığı yaranın onu öldüreceğinden şüpheleniyordu. Bunun yerine, gövdenin ani çürümeyle yumuşayan odunsu tutuşu yol verdi. Kılıç düştü ve yumuşak bir gümbürtüyle anında toz haline gelen ölü yaprak yığınının üzerine düştü. Yaralı meşe bir kez daha titredi ve Silhara toprağın altındaki köklerden yankılanan rahatlama iniltisini hayal bile edemedi.

Daha iyi için kılıcın yanına çömeldi. O da değildi kılıç ustası ya da savaşçı değildi. Sahip olduğu dövüş becerilerini Doğu Prime'in rıhtımlarında ve tehlikeli kapanlarında bir iskele faresi olarak öğrenmişti. Conclave Redoubt'taki kısa görev süresi boyunca asi bir acemi olarak onları geliştirmişti. Bıçağı, yumrukları, büyüleri ve tüm sıçanlara miras kalan vahşi hayatta kalma arzusuyla çok becerikliydi.

Büyüler onun uzmanlık alanıydı ama kılıçlar ve onları kullanan savaşçı tipleri hakkında bu kılıcı şaşırtıcı bulacak kadar çok şey biliyordu. İster büyülü olarak dövülmüş ister sonradan bu hale getirilmiş olsun, kılıç onu şaşırtmıştı. Bir Wraith Kralı'ndan daha görkemli bir şey bekliyordu.

Silah ona baston bıçağını hatırlatıyordu. Tek elle kullanılan, tek ağızlı ve korumasız olan bu silah kılıçtan çok uzun bir bıçaktı. İnce, hafif kavisli bıçağı yarmak ve engellemek yerine kesmek ve saplamak için yapılmıştı. Kabzasında herhangi bir süsleme yoktu. Kabzasında profilden bir kuş başı tasarımı vardı. Kabza gibi sade olan kabzanın süslemeye dair tek işareti kuşun gözünü temsil eden küçük bir nehir taşıydı.

Kılıcın keskinliğini koruduğunu görmek için bir kılıç ustasının bakışlarına ihtiyacı yoktu; yetenekli bir elde ölümcül olabilirdi. Yine de bu bir krala, hatta bir asilzadeye miras bırakılmış bir kılıç değildi. Çok mütevazı ve alçakgönüllüydü.

Ölü ve şeytani olan metaline işlemiş ve şimşekler dolgun gövdesinden aşağı akıyor.

Megiddo Anastas. Wraith Kralı, karanlık tanrı, iblis ordularının komutanı. Süslü şeylerin koleksiyoncusu değil.

Silhara basamakların altındaki açık oyuğa döndü ve bir büyü daha yaptı. Genellikle kılıçlara bir kın eşlik ederdi ve tahmininde haklı olduğu, kılıçla aynı noktadan bir kının yükselip merdivenlerden aşağı düşerek ayaklarının dibine inmesiyle kanıtlandı.

Silahın kendisi kadar sade olan ve aynı karanlık büyü karışımıyla eskimekten ve çürümekten korunan kın, kaynağı veya yapımcısı hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Pürüzsüz oniks ağacı cilalanmıştı ve eldritch ışığının yardımı olmasa bile ince bir cilayla yumuşak bir şekilde parıldardı.

Silhara kemerinden yanında getirdiği hasat eldivenlerini . Ellerini portakal ağaçlarının acımasız dikenlerinden koruyorlardı ama büyüye karşı pek işe yaramıyorlardı. Tapınağın altından çıkardığı objeyi tutmaya hazırlanmak için onları koruma efsunlamıştı. Kılıcın mütevazı görünümü onu şaşırtsa da, dokunduğu her şey üzerindeki nekrotik etkisi şaşırtmamıştı. İblis krallar ölümü yarım ölçülerde kullanmazlardı. Kılıcın ucunun başaramadığını büyü . Ve büyük ihtimalle kın da dokunulduğunda daha az tehlikeli değildi.

Kılıcı görünmez bir bariyerle çevreleyen ek korumalar çağırdı. Silhara hiçbir şeyi şansa bırakmadı. Bir çift büyülü eldivenle kılıca rahatça dokunabilirdi ama bariyer korumaları olmadan, kılıcın yakınındayken üzerindeki başka hiçbir şey güvende değildi. İhtiyacı olan son şey silahın koluna ya da bacağına değmesiydi.

Parmaklarını kabzaya doladığında kılıç tısladı. Kılıç avucunun içinde sanki tutuşundan kurtulmaya çalışıyormuş gibi kıvranıyordu. Silhara onu uyarırcasına salladı. "İstediğimi yapmak için sadece bir parçana ihtiyacım var. Kıpırdama yoksa seni ikiye böler ve ondalık paralar için eritirim."

Duyarlı olsun ya da olmasın, kılıç bu tehdit karşısında sustu. Kınını alıp kılıcı içine sokmasına yetecek kadar uzun bir süre kabza avuçlarında huzurla durduğunda, ağıt benzeri uğultu bile kesildi. Silhara hâlâ

kabul etmesine rağmen onu eritmek için cazip. Conclave, hazinesinde saklanan nekromantik sikkeler fikri karşısında topluca altına işeyecektir.

Silhara kılıcını kınına sokmuş bir halde Neith'i korumak için bu orman üzerinde sahip olduğu lanet büyüsünü çekmeye başladığında orman daha da derin bir sessizliğe gömüldü. Kara arkana büyüsü, uygulayıcılarına büyük bir güç sunuyor ve karşılığında büyük bir güç talep ediyordu. Büyücülük yetenekleri sadece cömert Yeteneğinden değil, etkileyici fiziksel hünelerinden de geliyordu. Lanet büyüsü onu zayıflatmış ama güçten düşürmemiştir ve parazit etkisi olmadan da neredeyse o kadar güçlüydü. Bununla birlikte, onu kendisi için geri aldığı anda, güçlü dalgalanma onu nefessiz bıraktı.

Güçle dolup taşan ve iblis kralı bu tapınağa bağlayan şeye sahip olan Silhara ikinci ritüele başladı, çark deseninin üzerinde iki büküm yürürken havada işaretler ve insan derisiyle ciltlenmiş bir grimoire'in sayfalarına eski kanla yazılmış büyüler söylüyordu. Tanrı-büyücüsü olsun ya da olmasın, Conclave onu bu ayinde yakalarsa bir meşale gibi yakacaktı.

Gözlerinin arasında sıcak bir acı filizlendi ve iğne ucu kadar bir noktadan, kafatasında sanki çalan bir çanın ağzında hapsolmuş gibi yankılanan doymak bilmez bir ıstıraba dönüştü. Çenesini sıktı ve daha fazla kan ağlarken bile dişlerini sıkarak büyü çağırdı. Burnundan akan kıpkırmızı damlalar basamaklara sıçradı.

Tapınağın merkezi aniden zümrüt rengi bir ışık patlamasıyla parladı, tıpkı Martise'in ona tarif ettiği gibi dönen bir sütuna dönüştü ve sıkılaştı. Yanan sütun boştu ve kırık merdivenlerden yukarı doğru koşarken boğazından alçak sesle hırladı. İblis hedeflediği avını çoktan yakalamıştı.

Ne bir plan ne de plan yapmak için zaman vardı. Ama Silhara'nın iradesi, öfkesi ve en güçlü güdüsü vardı. Hiçbir şey ve hiç kimse onu karısını geri almaktan alıkoyamazdı. Son iki merdiveni atladı ve kendini ışığın içine attı.

ALTINCI BÖLÜM

Martise'in götürüldüğü yarı dünya hakkındaki ilk izlenimi pis kokuydu. Kokudan nefes nefese kaldı - Megiddo tapınakta ona ilk görüldüğünde etrafını saran aynı şaraphane kokusuydu bu. Belinden eğildi, midesini ayaklarının arasına boşaltmaya hazırdı. Neyse ki hiçbir şey çıkmadı ve doğruldu, boştaki eliyle burnunu ve ağzını siper ederek nefes aldı.

Neith'in karla kaplı ormanı yerini gri bir çorak araziye bırakmıştı. Uzaklarda yükselen dağ kuleleri, yıldızların görünmediği donuk bir alacakaranlığa karşı siluet oluşturunuyordu. Martise'nin bu tuhaf yere ilk bakışı sadece bir an sürdü ve elini İblis Kral'ın buz gibi pençesinden çekince üzerindeki büyü bozuldu. Kasvetli gökyüzünün ölü toprakla buluştuğu ufka doğru koşarken yaralı baldırında acı dalgalanarak kaçtı. Kaçışının hiçbir mantığı, ulaşmaya çalıştığı hiçbir hedef yoktu; sadece avcından kaçan bir avın dehşet verici içgüdüğü vardı.

Sığ pantolonunun sesi kulaklarında gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, koşarken sessizliğe boğulmuş bir yerdeki tek ses buydu. Ve boşuna koşuyordu.

Megiddo Anastas, bir kez daha gölgeden ve lanetlilerin ruhlarından yapılmış bir kumaşa bürünmüş olarak aniden önünde belirdi. Martise bir çılgılık atarak neredeyse ona çarpacakken yana doğru savruldu ve başka bir yöne doğru kaçtı.

Bu şeytani oyunu birkaç dakika boyunca oynadılar, ta ki Martise'nin hayal kırıklığı korkusunu gölgede bırakmaya başlayıp durana ve onu esir alana dik dik bakana kadar. Nereden geldiğini sadece tanrıların bildiği iğrenç bir rüzgâr yükseliyor, tozu küçük kasırgalar halinde savurarak çorak arazide dans ediyordu. Ne soğuk ne de sıcak olan bu rüzgâr yüzüne doğru savrulan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırana kadar görüşünü engelledi. Rüzgâr etraflarında uğuldarken o ve iblis kral birbirlerine baktılar.

"Sonsuza kadar kaçabilirsin ve sonunu bulamazsın." Hâlâ Glimming dilinde ve bir zamanlar onun gibi kaçmayı denemiş ve kaçınılmaz bir gerçeği keşfetmiş biri olarak konuşuyordu. Martise ürperdi. "Nereye gideceksin?" diye sordu,

Sanki uzun zamandır karşılaştığı en ilginç şeymiş gibi başını şaşkınlıkla eğdi.

"Senden uzakta," diye tersledi.

Adam gülümsedi ve kadının kollarındaki tüyler diken diken oldu. Eğer kardeşlerini temsil ediyorsa, o zaman beş Wraith Kralı uygun bir şekilde adlandırılmıştı. Megiddo insan olsaydı yakışıklı olabilirdi. Yüksek bir alnı ve uzun, asil bir burnu olan zarif bir yüzü vardı ve saçlarını tepeden ve yanlardan geriye doğru tarayarak bunu vurguluyordu. Sert ağzının hafifçe yukarıya doğru kalkık olması bir espri olduğunu ima ediyordu ama gülümsemenin sahibini düşününce Martise buna karşılık verme eğiliminde değildi. Yüz hatları Silhara'ninkinden daha genç, daha zarifti. Neredeyse o kadar sert değildi ve çok daha ölüydü.

Renginden arınmış teni hem gölge hem de doku olarak korkunç bir marmorealdi. Ne kadar açık tenli olursa olsun hiçbir insan bu kadar solgun ya da pürüzsüz bir tene sahip olup da nefes alamazdı. Calderes aristo kadınlarının kutsal günlerde ya da festivallerde sürdükleri kurşun boyalar bile yüzlerini böyle ağartmazdı. Garip gözleri, rüyasında gördüğü kılıçtan akan şimşegin aynısıyla çatırdıyordu. Gözbebekleri yuvarlak yerine yataydı ve bir keçininki gibi yarık şeklindeydi. Rüzgâr onun saçlarını da kendi saçları gibi kaldırdı ama saç telleri onunkiler gibi hareket etmiyordu. Tıpkı cübbesi gibiydiler, kendi özgür iradeleriyle hareket ediyor gibi görünen canlı duman dalları. On telli bukleler omuzlarının üzerinde sürükleniyor, boynuna dolanıyor ve çözülüyor ya da cübbeyle birleşiyordu.

Elini tutuşu bir mezar levhası kadar soğuktu ama katı ve gerçektir. Onun Görünüşü dokunuşunu yalanlıyordu. Hayali, ürkütücü ve garip. Neredeyse cisimsiz. Wraith.

"Adın ne senin?" İfadesi kusursuz olan sesinin bile içi boşalmış gibiydi.

Elbette onun bu kadar aptal olduğunu düşünmüyordu. "Kashaptu." Adam aniden göz kırparak gözden kaybolup, ayak parmaklarına basma tehlikesi yaratacak kadar yakınında belirdiğinde bir solukla geri çekildi.

"Zekice," dedi. Kaşları Silhara'nın kaşlarından daha aşağıdaydı. Onu incelerken bir tanesi yukarı doğru kaydı.

Ona ters ters baktı, korkmuştu ve onun maskaralıklarından bıkmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Megiddo omuz silkti ve dönerek uzaklaştı. Martise bir an için toprak yerine havada yürüdüğüne yemin etti. "Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" Söyleyebileceği başka bir şeyi engellemek için parmağını kaldırdı. "Önce seni biriyle tanıştıracam. O da neredeyse benim kadar uzun zamandır seni bekliyor."

Onun bu esrarengiz ifadeyi merak etmesine izin vermedi ve aynı doğal olmayan hızla bir kez daha yanında belirdi. Kolundaki eli damarlarındaki kanı dondurdu. Ayaklarının altındaki zemin kaymadı ya da çevresi hareket etmedi, ama aniden kendisini esir alan kişiyle birlikte aynı kasvetli manzaraya uyumsuz bir şekilde yerleştirilmiş küçük bir kulübenin kapısının önünde durdu, sadece şimdi dağ kuleleri farklı bir yönden yükseliyordu.

Neyin doğu ya da batı, neyin kuzey ya da güney olduğunu bilmiyordu. Ne güneş, ne ay, ne de yıldızlar vardı; sadece düz ve cansız bir gökyüzü, aynı derecede düz ve cansız yerle aynı renkteydi.

Megiddo kapıyı açıp onu içeri çekmeden önce Martise kulübenin dış cephesine kısa bir bakış attı. "Damkiana," dedi Megiddo ve Martise'nin gözleri hem bu terimle hem de ses tonundaki ani değişimle irkildi. Megiddo'ya bu kadar yakın olmasaydı fark edemeyeceği kadar kısa süren bu yumuşak tonlama neredeyse ortaya çıktığı anda kayboldu. "Tanışmanız için birini getirdim," dedi. "Bu, adı olmayan *kaşaptu*." Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve memnun bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu. Martise hararetle, akşam yemeği için birinin ana yemeği olarak getirilmediğine dua etti.

Ana odanın bir tarafındaki koridorun derinliklerinden hafif adım sesleri geliyordu. Martise, eski efendisi Conclave'li Cumbria'nın aniden karşısına çıkmasına daha fazla şaşırılamazdı.

Bu yaşlı ve kibirli bir piskopos değil, bir kadındı. Gençti, muhtemelen yaşı Martise'ye yakındı ve benzerlik burada sona eriyordu. Onun için en önemli kişiye göre Martise güzeldi. Başkaları ve kendisi için sade biriydi. Onu aynı yoğun dikkatle izleyen kadın

Megiddo'nun yaptığı, sadeliğin antiteziydi. Bu konuda Wraith'in antitezi.

Uzun, kıvrıkcık saçları demli çay rengindeydi ve cildi güneş yerine kalıtımla kahverengiye boyanmıştı; yumuşak, yuvarlak bir yüzü ve kalın kirpiklerle çerçevelenmiş koyu renk gözleri vardı. Megiddo ona "Damkiana" diye hitap etmişti, "yerin ve göğün hanımı" anlamına gelen eski bir Makkadian kelimesi. İster gerçek adı olsun, ister bir sevgi sözcüğü, ona uyuyordu.

Megiddo'ya baktı, yüz hatları ifadesizdi, sonra yavaşça Martise'nin etrafında yürüdü ve arkasında durdu. "Eteklerinde kan var." O da Glimming dilinde konuşuyordu ve Martise'in Wraith Kralı için ayrıldığını hissettiği onaylamama duygusu dışında sesi .

"Köpeğim yanlışlıkla beni ısırdı." Yarasının hatırlatılması acının geri gelmesine neden oldu ve Martise ağırlığını kaydırarak eğilip zonklayan baldırına masaj yapma dürtüsüne direndi.

Megiddo'nun Martise'in gülümsemesinde fark ettiği o esrarengiz mizahla renklenen sesi daha az boştu. "Ben değilim. Magehound. Kim büyüsü olanlara saldırmaz ki? Mucizeler hiç bitmeyecek mi?"

Kadın dönerek tekrar Martise'nin önünde durdu. "Onu ısırdı. Bana bir saldırı gibi geldi."

Martise başını salladı. "Beni kurtarmaya çalışıyordu." Megiddo'ya kaşlarını çatmak için omzunun üzerinden baktı. "Benim sihrim yok."

"Ve beni geçitten geri fırlatan o güç sadece güçlü bir esintiydi. Zeki ve yalancı."

Damkiana'nın ibrikten bir kâseye su doldurduğunu görünce tartışmaktan vazgeçti. Suyun içine bir bez attı, fazlasını temizledi ve Martise'ye uzattı. "Al bakalım. Bacağını yıkamak için. Yara iyileşmeyecek ama daha da kötüleşmeyecek. En azından kuruyup kaşınmaya başlamadan önce kanı yıkayabilirsin."

Böylesine sıradan bir eylemin böylesine tuhaf bir ifadeyle bir araya gelmesi karşısında kafası karışan Martise şaşkınlıkla "Teşekkür ederim" dedi. Bezi tuttu ama kaçırılmasıyla ilgili bir açıklama almaya kararlı bir şekilde bekledi. Tamamen döndü

Megiddo'ya. "Beni neden aldınız? Ben cadı değilim, büyücü değilim. Büyüm yok."

Bu ifadelerin her biri, onu kimin tanıdığına ve kimin yorumladığına bağlı olarak ya gerçek ya da yalan olarak tanımlanabilirdi. Martise'in, bırakın bir iblis kralını, en zararsız insana bile Yeteneğini doğrulamaya niyeti yoktu. Yeteneğinin onunla ikinci kez savaşmamayı seçmiş olması onu korkutuyordu.

Onu hâlâ içinde hissediyordu, bir varlık, bir ağırlık, ama nedense geri çekilmişti - derinlere gömülmüştü, artık onun saldırgan koruyucusu değildi.

Megiddo kapıya yaslandı. Dışarıda geçirdikleri zaman ile sırtını ona döndüğü zaman arasında bir noktada, grotesk cüppeleri kaybolmuş, zeytin yeşili ve kahverenginin çeşitli tonlarında basit bir tunik ve pantolon ortaya çıkmıştı. Uzun boylu, uzun bacaklı ve geniş omuzluydu. Silhara kadar uzun ya da iri yarı değildi ama kocasında uhrevi bir zarafete sahipti. Muhtemelen o insan olmadığı ve Silhara insan olduğu için.

"Beni neden aldınız?" diye tekrarladı.

"Çünkü sen o tapınağın basamaklarına dokunduğunda, bu dünya durdu ve seni bekledi. Başka bir yerde, başka bir zamanda tekrar durmasını istiyorum. İçinde sahip olduğun her neyse, eğer böyle bir şey yapabiliyorsa çok güçlüdür."

"Size yardımcı olabilecek hiçbir şeyim yok!" Bir zamanlar bir Conclave primicerius'unun çalışma odasında tuttuğu ve diğer primicer'ı ciyaklamaları ve ekolayik ciyaklamalarıyla çılgına çeviren renkli papağanlardan biri gibi konuşmaya başlamıştı ama iddiasını bıkip usanmadan tekrarlayacak ve tıpkı Megiddo'nun onu yapmakla suçladığı gibi yalan söyleyecekti. İblis kralın onun ruhuna tecavüz edip Yeteneğini yağmalamasından ve kendi amaçları için kullanmasından çok daha iyiydi.

Megiddo'nun alçak sesle kıkırdaması, onun sözlerine inanmadığını ortaya koydu. "Seni şimdilik Damkiana'nın merhametine bırakıyorum." Bununla birlikte ortadan kayboldu.

Martise elini engelsiz kapıya doğru kaldırdı. "Bekle!" Kolunu indirdi ve nefesinin altından homurdandı. Şu anda bir kova büyüğü çivi için neler vermezdi. Adamın ayaklarını seve seve yere çakardı. Varlığa göz kırıp durmasıyla korkutucu olduğu kadar sinir bozucuydu da.

"Geri dönecektir. Her zaman döner." Damkiana Martise'ye elindeki ıslak bezi kullanmasını işaret etti. "Elinde öylece durması bacağına pek iyi ."

Martise ayağını küçük bir masanın iki yanına yerleştirilmiş iki banktan birinin kenarına dayadı. Hasarı incelemek için eteğini kaldırdı. Baldırının her iki yanında birbiriyle eşleşen dört delik yarası vardı. Lekeli terliğinin içine koyu kan sızıyordu. Kanla ıslanmış ayakkabısını çıkardı ve bir kenara koydu. Etekleri onu ısırıkların en kötüsünden korumuştur ama delik yaralarının altındaki kaslar, sanki biri bacağına vurmuş gibi sert bir şekilde zonkluyordu.

Cael'in onu tapınaktan uzaklaştırmak için eteklerine yapışarak kurtarmaya çalıştığından hiç şüphesi yoktu. Fazla uzanmış ve dişlerini baldırına geçirmişti. Martise bacağını koparmadığı için kendini şanslı sayıyordu. Acıdan tıslayarak kanı yıkadı.

Kulübe güzel döşenmişti; sade bir evdi, bakımlıydı ve rahat bir yuva için gerekli eşyalarla döşenmişti. "Lapa yapmak için bir şeyiniz var mı?" diye sordu arkadaşına.

Damkiana başını salladı. "Hayır, zaten işe yaramazdı. Acı seni rahatsız etmeye devam edecek ama yaran zehirlemeyecek. Bu yerde hiçbir şey hastalanmaz ya da ölmez." Bu sözleri neşeyle değil, belli belirsiz bir umutsuzluk ve boyun eğmiş bir ifadeyle söylemişti.

Martise'nin kalbi kaburgalarına sertçe çarptı. "Neredeyiz biz?"

Diğer kadın omuz silkti. "Bunun bir adı yok. Dünyalar arasında bir dünya; zamanlar arasında bir zaman. Burada gökyüzü dışında hiçbir şey ve o bile şimdilik hareketsiz." Konuşurken aksanı kalınlaştı, sanki bu gri hapishaneyi tarif etmek dilini şişirmişti.

Martise bir an için konuyu değiştirdi. "İkiniz de Glimming konuşuyorsunuz."

"Öyle mi? Ben ona hep Common derim. Megiddo da öyle. Aksanınız bizimkinden farklı olsa da siz de bu dili konuşuyorsunuz."

Martise kan lekeli bezi geri verdi ve eteklerini düzeltti. "Yardımlarınız için teşekkür ederim." Ayakkabısını giydi ve koltuğa oturdu.

Damkiana'nın jestine karşılık verdi. "Seni de yakaladı mı?"

Damkiana karşı sıraya oturdu. Martise lamba ışığının Damkiana'nın buklelerini ısıtışına, koyu renk saçlarına işlenmiş kırmızı ve altın rengi vurgulara hayran kaldı. "Hayır, kasıtlı olarak değil. Köpeğiniz gibi, bir şey yapmaya kalkıştı ama başka bir şey yaptı." Yanaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu bilmek öfkemi dindirmedi. Sanırım birkaç yüzyıl boyunca ona kızgın kaldım."

Martise'nin nefesi ciğerlerinde tıkanı. Karşısındaki kadına baktı ve sözlerinin bir noktaya değinmek için abartılı olduğunu umdu. "Ne zamandır buradasınız?" Cevapla birlikte bu umut da yok oldu.

"Kim söyleyebilir? Yıllar mı? Yüzyıllar mı? Daha uzun mu? Bilmiyorum." Damkiana Martise'ye baktı. "Megiddo o kadar uzun zamandır burada ki, sanırım bir zamanlar sahip olduğu hayatı unuttu. Bu kafese hapsolmuşken bunu yapmak çok kolay."

Martise, Lich'in kütüphanesinde *Saruui Buidu'yu* anlatan kitapları okuduktan sonra, Megiddo'nun *bu* dünyada ne kadar süre kaldığına dair oldukça iyi bir fikre sahip olmuştu. Sadece buraya nasıl ve neden geldiğini bilmiyordu. Damkiana gibi onunla birlikte kapana kısılmış olma düşüncesi boğazının dehşetle kapanmasına neden oldu. "Burada kalamam," dedi yükselen paniğini bastırarak. *Silhara*, diye düşündü. Eğer Cael onu umduğu gibi uyarmışsa, o zaman kaçmak için bir şansı vardı. Öfkeli, kızgın, onu arıyor olabilirdi. Bu düşünce dehşetini azalttı.

"Oh, *yapabilirsin*," diye karşı Damkiana. "Megiddo'nun umudu senin bunu yapmaman."

Bilmen gerekiyorsa benimki de." İnce bir el uzattı. "Ben Acseh." Martise gözlerini kırıştırdı ve parmaklarını sıktı. "Damkiana değil mi?"

Bu kez Acseh sırtıttı. "Hayır. Bana bu ismi Megiddo verdi. Ona benimkini söylediğim ve bin kez düzelttiğim halde bana hâlâ Damkiana demekte ısrar ediyor. Bir süre sonra vazgeçtim. Kulağa hoş gelen bir isim, 'aptal' ya da 'tokat kafalı' anlamına gelse bile. Ona ne anlama geldiğini sordum; sadece gülümsedi. Muhtemelen bilmesem daha iyi."

Martise neredeyse ona söyleyecekti ama fikrini değiştirdi. *Saruum*'un Acseh'e bunun anlamını söylememesinin nedeni her ne olursa olsun, bunu açıklayarak onu kızdırma riskini almak istemedi. Bir isim değil ama bir sevgi sözcüğü, hem de anlamlı bir sözcük.

Bir iblis herhangi birine ya da herhangi bir şeye sevgi besleyebilir miydi? Özellikle de bir zamanlar tüm insanlığı yok etmeye çalışmış bir iblis? Kaşlarını çattı. Mümkün değil. Bu yaratıklar böyle duygular besleyemezdi ve Acseh'in burada böyle bir varlıkla -acımasız, ruhsuz, kalpsiz- kapana kısıldığını düşününce ürperdi. Yine de bu fikir aklından çıkmıyordu, özellikle de Acseh onun karşısında oturmuş, görünüşe göre zarar görmemişken. Martise kaskatı kesildi. Görünüş çoğu zaman aldatıcı olabiliyordu.

Acseh ayağa kalktı ve masadan kalktı, ancak bezi ıslatmak için kullandığı aynı sürahidenden dökülen iki bardak suyla geri döndü. "Burada susamazsın ya da açlık çekmezsin ama bazen bir hatırlatıcıya sahip olmak iyidir." Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı ve Martise de bu hareketi taklit ederek ona eşlik etti. "Sana '*kaşaptu*' dedi. Cadı."

Martise suyunu yudumladı, taze ve tatlı tadına şaşırdı. "Ben ne cadıyım ne de büyücü." Yine yoruma dayalı bir yarı gerçek. Bir Yeteneğe sahipti; Conclave'in gözünde, başarısız bir büyücü olsa bile o bir büyücüydü.

"Sen de isimsiz değilsin." Acseh'in bilgili bakışları Martise'e isim alışverişinin tek taraflı olduğunu fark ettiğini söyledi.

Martise bakışına karşılık verdi. "Hayır, ama isimlerin gücü vardır. Cadı olmasam bile "cadı" olarak cevap vereceğim."

Acseh başını salladı ve ikinci kez kadeh kaldırdı. "Yeterince adil." Koyu renk gözleri merakla parlıyordu. "Demek dünyada hâlâ büyü var."

Ah, bir bilse. Martise kıkırdamasını bastırdı. "Evet, muhtemelen herkesin arzuladığından daha fazla." Durakladı. "*Saruum* sizi bu dünyaya getirmeden önce ülkenizi kim yönetiyordu?"

Acseh bir an düşündü. "Tuleo Klanı'ndan Anguis adında bir obeth."

Martise hem okuduğu hem de kaydettiği Conclave kayıtlarını hafızasında aradı. Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. "Megiddo ve diğer *saruui buidu* dünyayı yakıp yıkarken sen de oradaydın."

Eğer Acseh'in şaşkın ifadesi bir şey ifade ediyorsa, bu bilgiyi Kros denizci argosuyla söylemiş olabilirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Ve *saruum* nedir?"

Martise tereddüt etti. Acseh onları esir alan kişiden hiç korkmuyordu. Ona Megiddo diyordu. Sadece Megiddo. Megiddo Saruum ya da Kral Megiddo değil. Ötekiliği aşikârdı ama Acseh onun iblis dışında bir şey olduğunu mu düşünüyordu? Hâlâ insan olmayan ama Wraith Krallarından biri kadar korkunç ya da ölümcül olmayan bir şey mi? Ve onların dünya üzerinde yarattığı yıkımı nasıl olur da bilmezdi? Yoksa bunlar olmadan hemen önce mi kaçırılmıştı?

Cevabı olmayan bir sürü soru. Yine de. Martise, Acseh'in sadakatinin Megiddo'dan başka bir yerde olduğunu varsaymadı. Açıklamasını yaparken dikkatli adımlarla ilerledi. "*Saruum*" Makkadian dilinde 'kral' anlamına gelir. '*Saruui*' birden fazla kral demektir. '*Saruui Buidu*', 'Wraith Kralları' anlamına gelir. Onlar iblislerdi ve uzun zaman önce neredeyse dünyayı yok ediyorlardı. Sanırım senin zamanın."

Acseh başını salladı, yüz hatları artık şaşkınlıktan çok temkinliydi. "Hiç Wraith Kralı tanımıyorum. Ben kaçırıldığımda Vigestri huzur içindeydi. Yine de gri Yaşlıların yaşadığı kuzey ve doğuda bir gariplik olduğuna dair söylentiler duyduk." Gözlerinde huzursuzluk kıvılcımları alevlendi. "Megiddo sadece bir keşiş. Ya da gri dünyada kapana kısılana kadar öyleydi."

"Bir keşiş mi?" Martise ona bön bön baktı. İblisler ve davranışları hakkındaki bilgisi Silhara'nınkinden çok daha azdı ama birinin, özellikle de bir iblis kralının sahte bir keşiş olduğunu iddia etmesi fikrini kabullenmekte zorlanıyordu, üstelik zararsız bir insan kadına.

Acseh'in sesi gözlerindeki belirsizliği yansıtıyordu. "Evet. Nazım'dan biri. Onları tanıyor musun?" Martise başını salladı. "Onlar Faltik the One'a adanmış kutsal bir tarikat. Kraliyet hanelerinin muhafızları ve koruyucuları olarak görev yaparlar."

Conclave çok eskilere dayanan aristokrat genolojilerinin kayıtlarını tutuyordu. Kadim kutsal tarikatlar, büyüye sahip olmadıkları sürece onlar için önem taşımıyordu ve Martise Nazım'dan ya da Faltik the One adlı bir tanrıdan bahseden kayıtlara hiç rastlamamıştı. Megiddo muhtemelen onun uzun zaman önceki keşişlerden biri olduğu konusunda yalan söylemişti.

Acseh'in Megiddo'nun bir Nazım olduğu iddiasına itiraz etmedi. Bu kadın bir müttefik değildi ve onu bir düşman haline getirmeye de hiç niyeti yoktu. İblis Kral şu anda başa çıkabileceğinden çok daha fazlasıydı. Kadın

konusmayı daha güvenli bir konuya çevirdi. "Bu kulübe buraya nasıl geldi?"

Acseh'in bakışları dondu. Aptal değildi. "Benimle birlikte geldi. Av bekçimize aitti. Megiddo ortaya çıktığında içeride saklanıyordum -kız kardeşimin düğününde bir talibin ilgisinden kaçıyordum-. Keşke kulübede beni daha kötü bir şeyin beklediğini bilseydim. Bu gri -bu hapishane- Megiddo'yu geri çektiğinde, her şeyi aldı. Onu, beni, binayı. Bana dünyamı hatırlatan tek şey bu." Sesindeki umutsuzluk hissediliyordu. Martise'in şimdiye kadar sahip olduğu her şeyden daha ince dikilmiş elbisesinin kıvrımlarını karıştırdı. "Bu elbiseyi uzun zamandır giyiyorum."

Martise sempati göstermek için ağzını açtı ama Megiddo aniden yanında belirince çığlık attı. Neredeyse banktan düşüyordu.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu, sanki kapıdan el sallayarak ve bir sürahi birayı paylaşarak gibi.

Acseh irkilmedi ama ters ters baktı. "Kes şunu," dedi.

Kalbi kaburgalarını çatlatacak kadar hızlı atan Martise, iblis kral ona dönmeden önce Acseh'in önünde saygıyla başını eğerken aval aval baktı. "Korkuttuğum için özür dilerim."

Martise adamın genişleyen sırtışını görmezden gelerek olabildiğince bankın kenarına kaydı. Adamın bakışlarıyla buluştu ve çelik rengi irisleri ve yansıtıcı göz bebekleriyle şimşek çakan gözlerden başka bir yere bakmamaya çalıştı. "Sana yardım edemem," dedi. "Sana yardım *etmeyeceğim*. Sen ve senin türün onu yok etmeye çalıştıktan sonra benim dünyamda hiçbir hakkınız yok."

"Megiddo, ne demek istiyor?" Acseh'in sesi yumuşaktı ve içinde yükselen bir korku vardı.

İblis Kral'ın kaşları çatıldı ve omuzları biraz çöktü. Martise'in az önce tanık olduğu şey pişmanlık değildi herhalde? Hangi iblis böyle bir duygu yaşamıştır ki?

Adamın sırtı sertleştiğinde ve bakışları dokunuşu kadar buz gibi olduğunda merak etmeyi bıraktı. "Burası benim de dünyam," dedi ölü bir ses tonuyla. Gözleri

daraldı. "Ne demek 'onu yok etmeye çalıştınız? Onu kurtarmak için her şeyden vazgeçtik."

Omurgasından aşağı buz gibi bir su döküldü ve yaşamla ölüm arasında bıçak sırtında yürüdüğü içgüdüğü Martise'nin ağzındaki her damla tükürüğü kuruttu. Parmakları ağrıyana kadar fincanını kavradı ve konuşmadan önce birkaç kez boğazını temizledi. "Yazılanlar farklı bir hikâye anlatıyor. Beş kral, hepsi iblis, bana karşı daha küçük zebanilerden oluşan lejyonları yönetti ve yollarına çıkan her şeyi yok etti. Bütün şehirler harabeye döndü. İnsanlar, hayvanlar, toprak, her şey harap oldu."

Megiddo geri çekildi. "Ve yine de buradasın, benimkinin ötesinde bir zamanda hayatta ve iyisin."

Artık durmak yoktu. Eğer daha fazlasını söylemeyi reddederse, onu zorlayacaktı. "Siz, yani krallar, bir krallık ittifakı tarafından yenilgiye uğratıldınız ve ordularınız Abyss'e geri sürüldü."

Ürkütücü gözleri şimşek gibi bembeyaz parlıyordu ve üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Öyle mi?" Masa, davul çalan parmaklarının altında titriyordu. Tahtadaki çukurlar parmak uçlarının dokunduğu yerleri işaretliyordu. Bakışları Martise'nin omzunun ötesindeki görünmeyen bir noktaya kaydı. "Biz galip geldik," dedi usulca. "Biz kazandık."

Martise, o parlak bakışlar bir kez daha üzerine indiğinde dudaklarından kaçan korku dolu ciyaklamaya engel olamadı. Kırılgan ve keskin sesi, daha önce Acseh'in tonlarında duyduğu aynı umutsuzluğu barındırıyordu. "Çektiğimiz onca acıya rağmen, böyle mi hatırlanıyoruz?"

Acı mı çekmişler? Ne acı çekmişlerdi? Krallar kıyamet ölçeğinde acı çektirmişlerdi. Hiç mantıklı gelmedi.

"Hatırlanmıyorsun," dedi kısaca. "Artık kimse *Saruui Buidu*'dan bahsetmiyor. Seni ölümsüz bir büyücüden çalınan unutulmuş kitaplardan tanıyorum."

Adamın esprisiz kıkırdaması karşısında tüyleri diken diken oldu. "Ölülere önderlik edenlerin artık sadece onlar tarafından hatırlanmasının uygun olacağını düşünüyorum." Banktan kalkıp duvar boyunca kapıya doğru sürünen Acseh'e baktı, yüz hatları dehşetle çizilmişti. Megiddo'nun gözleri dümdüz oldu.

Dışarıdaki manzara gibi gri ve ağız ağız dönüktü. "Kaçmak anlamsız, Damkiana. Bunu sen de biliyorsun."

Acseh durdu ama duvara yapışıp kaldı, parmakları birbirine öyle sıkı kenetlenmişti ki eklemleri kansız kalmıştı. Bakışlarında yeni bir tiksintiyle iblis krala baktı.

Martise'nin düşüncelerine sızan ani şüpheyeye rağmen kendi tiksintisi Acseh'inkinden daha az değildi. Kitabın doğruluğuna dair şüpheyeye; kaydedilen hafızaya dair şüpheyeye. İblislerin sofistike ve kurnaz yalancılar olduğu bilinirdi. Megiddo'nun da aynı beceriye sahip olduğuna inanmakta güçlük çekmiyordu ama yine de tarihin krallara davranışını ifşa etmesine verdiği tepkideki bir şey onu meraklandırdı.

"İstesem bile kapıyı açmanıza yardım edemem." Onu tapınağıya bağlayan katalizör o değildi.

Martise daha ne söylediğini açıklayamadan, adam ona doğru hamle yaptı, omuzlarından kavradı ve ayağına kalktığı gibi onu banktan kaldırdı. Martise havada asılı kalmış, soğuk ve kırılmaz bir tutuşa yakalanmıştı. Megiddo yüzünü, burun buruna gelene kadar Martise'nin yüzüne yaklaştırdı.

"Senin rızana ihtiyacım olduğunu kim söyledi, *Kaşaptı*?" Kekeleyerek merhamet dilemesi, adam onu başını ileri geri sallayacak kadar sert salladığında hiçbir sempati uyandırmadı. "Teklif etmeyi reddettiğın şeyi alacağım."

"Megiddo, dur! Lütfen!" Megiddo kafatasındaki her şeyi parçalamakla tehdit ederken Acseh'in sesi Martise'nin kulaklarında kilometrelerce öteden geliyordu.

bırakmadı ama sarsmayı da bıraktı. Martise gözleri dalgalanırken bile nefesini tutmaya çalıştı. "Ben değil," diye hırıldadı. "Kılıç. Kral kılıçtır."

Megiddo, sanki aniden omuzlarından sivri uçlar çıkmış gibi onu yere düşürdü. Martise düşerken bankın kenarına çarptı. Kürek kemiğı ve sırtı boyunca bir acı dalgası yayıldı ve sağ kolu uyuştı. Acseh'in yardımıyla kalçaları ve sağlam kolu üzerinde kraldan uzaklaşarak odanın bir köşesine sürüklendi.

İki kadın birbirine sokulmuş, işkence görmüş yüzleriyle bir kez daha kimerik gölgelere bürünmüş Megiddo'ya bakıyorlardı. Hiç değişmemişti

Cüppelerin ötesinde, ama varlığı kulübeyi doldurdu, devasa boyutlara ulaştı ve yapının ahşap iskeleti zorlamayla inledi ve patladı.

"Kılıç hakkında ne biliyorsun, *Kaşaptu?*" Sesi yıldızları yutuyordu, okyanusların içine çekildiği ve ölülerini tuzlu çamurda çürümeye bıraktığı kuru bir kuyu.

Dehşet Martise'nin konuşma yetisini elinden aldı. Acseh, karanlığın güneş ışığının yokluğundan daha fazlası olduğu derin saatlerde insanoğlunun başına musallat olan her korku ve kâbustan oluşan sözsüz bir mırıldanmayla kulağına usulca seslendi.

Megiddo onlara doğru yürüdü, gözbebekleri olağanüstü büyük ve dipsiz, hayalet yüzü acımasızdı. "Cevap ver bana, *kaşaptu,*" diye emretti. "Kılıç hakkında ne biliyorsun?"

Acseh'in göbeğinin etrafındaki tutuşu havasını kesmekle tehdit ediyordu ve Martise konuşmak için sığ nefesler aldı. "Kral kılıçtır; kılıç kraldır. Seninki tapınağın altında gömülü. Ben çapa ya da anahtar değilim. Kılıç öyledir. Beni almamalıydın. Burada olmayan bir şeyi senin için geri getiremem. Kapı artık hepimize kilitli."

İfadesi iki şeyden birini gerçekleştirmişti: ya kendi idamını garantileyecek ya da eve dönmek için bir şans elde edecekti. Tabii ona inanırsa. İçgüdülerini çalkalandı ve güneşin, sıcaklığın ya da soğukluğun olmadığı bu dünyada alnından dehşet terleri döküldü.

Yüz ifadesi değişmedi ama cüppeler tepki verdi. Vücudunun etrafında sarsıcı hareketlerle kıvrılarak, derinliklerindeki yüzleri yeni, daha çarpık suratlara dönüştürdüler. Açık ağızlardan, uzak ve silik seslerden daha az korkunç olmayan çığlıklar yayıldı.

"Bir hata yaptın Megiddo Saruum," dedi yumuşak bir sesle.

Onlara doğru ilerledi, iblis beyazı yüzü boş ve mesafeliydi. Acseh, Martise'nin saçlarına dualar fısıldadı. "Kutsal anneler, merhametiniz için yalvarıyorum. Bu cariyeyi dinleyin. Kurtarın bizi. Kurtar bizi."

Bir şey dinledi. Ve cevap verdi.

Yalnız bir iç çekiş tüm kulübede yankılandı, Martise'nin eteklerini dalgalandırdı ve iliklerine işledi. Megiddo'nun gözleri yuvarlaklaştı. Topuklarının üzerinde döndü, odayı gözden geçirdi, ona ve Acseh'e baktı ve gözden kayboldu.

İblis Kral'ın yokluğuyla kulübedeki boşluk hissi bir kez daha arttı. Acseh ve Martise köşede birlikte oturuyor, her biri diğerinin kollarında titriyordu.

"Neydi o?" Acseh'in sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Martise çok fazla umutlanmaya cesaret edemedi ama dualarını Acseh'inkilere ekledi. *Silhara*, diye dua etti. *Silhara olsun*. "Bilmiyorum," dedi yüksek sesle. Diğer kadının kucağından kurtuldu ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Acseh ıslak gözlerini koluyla sildi ve kırmızı uçlu burnunu temizledi. "O bir keşiş değil."

Özür dileme dürtüsü Martise'nin dudaklarında geziniyordu. Merhametli bir cehaleti yok ettiği için özür dilemek, gerçek bir noktada ortaya çıkacak olsa da. Yine de Acseh'in Megiddo'ya duyduğu sevgiyi değilse bile kabullenişini hissetmişti. Martise'nin söyleyebildiği kadarıyla, bu durum kadının onunla birlikte hapsedilmesini katlanılabilir hale getirmişti. Şimdi ise korku ve tiksinti vardı, yakında da nefret. "Hayır," dedi. "Bir keşiş kadar basit ya da insani bir şey değil."

"*Saruum Buidu*." Acseh sözcükleri söylerken tökezledi.

Martise düşmanının bir dakika önce durduğu noktaya baktı. "İğrençlik."

YEDİNCİ BÖLÜM

Eğer Lich'in kitaplarında belirtildiği gibi kral kılıçsa ve kılıç da kralsa, Silhara bir iblis kralı taşaklarından yakalayıp bükmek için tam da ihtiyacı olan şeye sahipti.

Kılıç kalçasında asılı duruyordu, pelerininin kıvrımları tarafından gizlenmişti. İyi dengelenmiş ve hızlı çekiş için tasarlanmış hafif bir kılıç olan bu kılıç, metale işlenmiş kara büyüünün ağırlığı ve onu kılıcın dokunuşundan koruyan kendi koruyucuları yüzünden kemerinde sürükleniyordu. Kının bacağına değdiği her yerde derisi ürperiyordu. Kendi amaçları için kullanışlı olmasaydı, bu şeyi en yakın demircinin demirhanesine atar ve yok oluşuna bir fincan Ejderha Sidiği ile kadeh kaldırırdı. Fırsatını bulsa Megiddo Anastas'ı da onunla birlikte oraya atar ve ikinci kez kadeh kaldırırdı.

İblisin hapishanesine demir kargalarla girmek için kullandığı büyü gücünün bir kısmını tüketmişti. Çabasının başarısı önünde uzanıyordu, her yönden çorak bir arazi. Tek ilgi çekici nokta, uzak bir ufukta sivri bir dağ çizgisi ve üzerinde insanların, yerlerin ve olayların yanıp sönen görüntüleriyle süslenmiş gökyüzüydü. Sürekli değişen bir panoramada göksel yol boyunca kayıyorlardı -zaman ve krallıklar boyunca yaşanmış, açığa çıkmış ama ulaşılamaz hayatlar.

Karısı bu tanrıların unuttuğu yerde bir yerlerde kapana kısılmıştı, kafesinden kurtulma arzusuyla yanıp tutuşan bir varlığın tutsağıydı ve bunun için gerekli aracın kendisi olduğundan emindi. Silhara hırladı ve hemen ağzını tıkadı.

"Bursin'in koltuk altı!" dedi ön koluyla burnunu kapatırken kolunun içine. Bu dünyanın kokusu, burun deliklerinde kuruyan kendi kanının bakır kokusunu bastırdı. Gözleri kan yerine gerçek gözyaşlarıyla doldu ve midesi kaburgalarının altından uyarı verircesine zıpladı. Martise'in kıyafetindeki iblisin izi burnunun seğirmesine neden olmuştu ama bu havayı doyuran kokunun sadece bir hayaletiydi. Sanki bütün bir dünya ölülerinin çürüyen cesetlerini buraya atmış gibiydi. Cesetler toza dönüşmüştü ama koku hâlâ duruyordu.

Ağzından temkinli bir şekilde nefes aldı ve manzarayı daha iyi incelemek için döndü. Çoraklık, gürültünün yokluğu kadar tuhaf değildi. Pelerinini bacaklarına dolayan ve saçlarını gözlerinin içine sokan kokuşmuş rüzgâr bile sessizdi. Bazı açılardan, cansız okyanusu ve yanmış kemikten yapılmış sahiliyle ona Yozlaşma'nın varoluş düzlemini hatırlatıyordu. O düzlem sürgün edilmiş bir tanrıyı kafese koymuştu, bu düzlem ise sürgün edilmiş bir kralı.

Silhara'nın sırtından aşağı bir uyarı dikenini fırladı. Bu dünya dilsiz ve rütbeli olabilirdi ama kör değildi. Bir şey onu izliyordu ve daha önce sessiz olan kılıç kınında fisıldamaya ve takırdamaya başladı.

Acımasızca gülümsedi. "Efendinin yakınlarda olduğunu hissediyorsun, değil mi?" Sessizlik derinleşti ve ona Neith'in üzerinde bir fırtına kopmadan hemen önceki durgunluğu hatırlattı. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse," diye alay etti yumuşak bir sesle.

Önündeki zemin uğultulu bir toprak gayzerine dönüşürken geriye sıçradı. Toprak ve kaya yukarı doğru püskürerek yüzen bir miasma haline geldi. Bir cirit şekline dönüşüp ona doğru savrulmadan önce sadece bir an orada asılı kaldı. Silhara derme çatma silaha bir büyü fırlattı ve silah zararsız bir toz yağmuruna dönüşerek dağıldı.

Yüksek sesle güldü, neşesi gerçek bir mizahtan yoksundu. "Kral Megiddo. İblis işleyicisi ve pislik taşıyıcısı. 'Saruum' unvanına pek layık değil."

İlk saldırı sadece korkusunu ya da değil, aynı zamanda gücünü de ölçmek için bir testti. Silhara bir ipucu vermişti ama hasmı onunla uzun süre yüzleşmeyi seçene kadar başka bir şey yapamazdı. Alay etmek insanların tepki vermesinde harikalar yaratırdı; iblisler de istisna değildi.

Çılgılık atan siyah bir kasırğa boş ovada ona doğru spiral çizerek ilerledi. Kakofoni Silhara'nın kanayan kulaklarını zonklattı. Ölenlerin, işkence görenlerin ve sakat bırakılanların çılgınlıkları. Hayatı boyunca pek çok acıya tanıklık etmişti. Bu konuda Martise'den çok daha az duyarlıydı ama kasırgadan yayılan seslere karşı içindeki her şey geri tepti.

Korkunç girdap dönerek yaklaştıkça, parçalanmış uzuvların ve dehşet içinde çarpıtılmış gölgeli yüzlerin ana hatlarını ortaya çıkarırken olduğu yerde kaldı. Rüzgârın gücü onu ayaklarından kaldırdı ve girdabın içinden belirsiz eller uzandı.

giysilerini tutmaya, saçlarını çekmeye ve pençelerini kollarına ve bacaklarına geçirmeye başladı.

Kasırganın içine üflediği büyü, dönüşünü aniden durdurdu. Sabırsız bir el tarafından düzleştirilmiş bir topaç gibi devrildi. Silhara havada takla attığı yerden düştü ve hızlı bir sendelemeye ayaklarının üzerine indi. Rüzgârda dağılmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kaşlarını çattı.

Beklediği bu değildi; rüzgâr ve hareketle ilgili küçük büyüler, üçüncü sınıf bir Conclave öğrencisinin ustalaştığı karşı büyüler tarafından kolayca yenilir ya da saptırılırdı. Silhara tam bir savaşa girmeye hazırlanmıştı. Şimdiye kadar ter bile dökmemişti. Tetikte kalmaya devam etti. İblislerin yiyecekleriyle oynadıkları bilinirdi.

Aynı siyah kasırga bir kez daha kendini topladığında üçüncü bir karşılaşma için kendini hazırladı. Düz bir çizgide onu hedef almak yerine, arazide zikzaklar çiziyor, çeşitli noktalarda tozu karıştırmak için garip aralıklarla duraklıyordu. Merakla hareketlerini takip ederek yavaşça döndü. Girdabın ne yaptığını anladığında gözlerini devirdi.

Bariyer çemberleri kendini korumak için kullanışlıydı. Silhara bunları tehlikeli büyüler yaparken çeşitli vesilelerle kullanmıştı. Makul bir beceri ve güce sahip bir büyücü için korkunç kafesler oluşturuyorlardı. Bariyeri şimdilik kendi haline bıraktı, hasmının neden onu inşa etmeyi seçtiğine şaşırdı, özellikle de gücü duyularına zar zor kaydedilmişken. Bir sineğin vızıltısından daha fazla değil ve hatta daha az rahatsız edici.

Kasırga daha sıkı ve daha hızlı dönerek, aniden aynı gölgeli, acı çeken yüzlerden ve bükülmüş uzuvlardan yapılmış hacimli cüppelere dönüşen ince siyah bir çizgiden daha fazlası olmayana kadar küçüldü. Onu giyen varlık bir insan suretine sahipti, ama insanlığını en karanlık güçlere kaptırmış ve yaşayanların arasında ruhsuz bir şekilde yürüyen bir adam.

Silhara başını eğerek sahte bir selam verdi. "Megiddo Anastas." "Sen de kimsin?"

Bu soru Silhara'yı şaşırttı. Daha çok gırtlaktan gelen ifadeler, şeytani anlamsız sözler ve muhtemelen bolca tükürük bekliyordu. Bunun yerine Wraith Kralı Glimming lehçesinde konuşmuş ve tuhaf gözlerle onu izlemişti

-Kılıcının kılıcı gibi keskin ve yansıtıcıydı, derinliklerinde aynı mavi şimşek çıtırdıyordu. Sesi bu boğuk dünyada yankılanmıyordu ama Silhara sözcüklerde Yozlaşma'nın cansız denizlerine benzeyen ucsuz bucaksız bir boşluk sezdi.

"Kim olduğum önemli değil," diye cevap verdi aynı dilde. "Bana ait bir şeyi aldın. Onu geri istiyorum."

Megiddo başını eğdi, çelik plakadan gözleri kısıldı. "Sende bana ait bir şey de var. Geçidi açmak için onu kullandın."

Pek sayılmazdı ama iblis kralın bunu bilmesine gerek yoktu. Silhara sıırttı. "Pazarlık yapalım mı?"

Diplomasi hiçbir zaman en güçlü meziyeti olmamıştı ama iyi bir müzakereciydi. Easter Prime'ın pazarlarında ürünlerini satarken kullandığı becerilerin burada işine yarayacağını, karısının güvenli bir şekilde geri dönmesi için bir Wraith Kralı ile pazarlık yapacağını hiç düşünmemişti.

"Kılıcı bana ver ve kapıyı aç. Ben de sana *kashaptu*'yu vereceğim." Megiddo'nun grotesk cüppeleri vücudunun etrafında kıvranıyor, akışkan yüzleri Silhara'ya dişli dişler fırlatıyordu. Silhara'nın kalçasındaki kılıç kemerini çektiştiriyor, efendisine doğru geriliyordu. Özlem.

Silhara homurdandı. Martise'nin adını kullanmaktan kaçınıyordu ve iblisin bunu henüz bilmediğinden şüpheleniyordu. "Bana kadını ver, ben de kılıcı geri vereyim."

Her ne kadar yapacağı fedakârlığı düşündükçe içi sıkılsa da, dünyasına açılan geçidi yeniden açıp bu iğrenç şeyin ortalığı kasıp kavurmasına izin vermesinin imkânı yoktu.

Megiddo'nun yüz hatları daha da sertleşti. "Aç yoksa kadını öldürürüm," diye neredeyse hırladı.

Silhara parmaklarını geniş bir avuç içi gerginliğiyle dışa doğru açtı. Kıvılcımlar parmak uçlarından cızırdadı. Bunu donuk bir gök gürültüsü takip etti ve etrafındaki bariyer çemberi parçalanmadan önce iki kez parladı. Kasırga tarafından tozun içine çizilen mühürler dağıldı. "Saygın bir çöplüğün reddedilmiş atıklarının tehditlerinden korkacak bir itlaf değilim. Onu öldür, ben de kılıcı yok edeyim." Kalçasında kıpırdanan kılıca bir tokat attı, onu bastırmak için olduğu kadar meramını anlatmak için de.

Megiddo'nun bakışları Silhara'nın pelerininin gizlediği kılıcın asılı olduğu yere kaydı. "*Kaşaptu*'nun aksine, ben ölmeyeceğim."

"Ama sen kuruyacaksın ve sonsuzluğu burada bir gölgenin gölgesinde geçireceksin."

Sözcükler can evinden vurdu. Megiddo'nun gözleri parlatılmış çelikten beyaz kızgın metale dönüştü ve aynı derecede solgun yüzünde parladı. Silhara izledi, bekledi ve iblisin omzunu ilk oynatışında saldırdı.

"Dur!" diye emretti, eli kınına sarılmıştı. Kolundan ateş akıyordu, hem nekromantik hem de goetik büyücülüğün soğuk, kirli ateşi.

Megiddo dondu kaldı, şoke olmuş bir şekilde durdu. Geniş gözlerindeki parıltı kayboldu ve cüppesi kendi üzerine kıvrıldı, kralı sımsıkı saran bir kefene sarıncaya kadar kıvrılıp büküldü. Vücudu, sıcak bir günde susamış bir yolcuyu kandıran yakın ufuktaki hayali dalgalar gibi titredi ve dalgalandı. İblis konuşmak için ağzını açtı.

Silhara kınına soktuğu kılıca bir büyü daha yaptı ve kılıç ince bir itiraz çılgılığı atarken acımasızca gülümsedi. "Kıpırdama köpek," diye emretti bağlı Megiddo'ya. "Sessiz ol." İsteyen herkese iblisin arka dişlerinin isteksizce birbirine kenetlendiğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Wraith Kralı'nın ayakları üzerinde dengesizce sallandığı yere doğru yürüdü. Cüppeli kıpırdanarak ona doğru uzandı. Silhara'nın dudağı kıvrıldı. "Beni zorlamak için küçük bir cinayet işleyeceğini , değil mi?" Dilsiz iblisin öfkeli bakışları cinayetten çok daha tatsız bir ceza vaat ediyordu.

Silhara Megiddo'nun dizinin yan tarafına bir tekme atarak onu boşuk bir gümbürtüyle toprağa düşürdü. "Kal," diye emretti.

Yüzükoyun yatan kraldan uzaklaştı ve yavaş bir daire çizerek duyularının düz, sessiz düzlemde genişlemesine izin verdi. Neith'çevresini koruyan büyülerden aldığı güç, boğazını şişirmek ve ağzını doldurmak için içine doldu.

"Çıracak," dedi alçak bir sesle ve gri dünya kelimenin yankısıyla ayaklarının altında titreşti. Kabardı, görünmez dalgalar halinde özelliksiz ovaya yayıldı, büyü bir gelgitle uzaktaki dişli dağ zirvelerine taşındı.

Umutlu bir bekleyişle nefesini tutarak dinledi ve ince bir ılık sessiz rüzgârda ona geri döndüğünde iç çekerek gözlerini kapattı. "Efendim."

Sesini çıkarmak için kullandığı büyü onun sesini yakaladı ve onu kendisine bağlayan hassas bir iplik ördü. İpliği kavradı, başka bir büyü okudu ve Wraith Kralı'nı toprakta yatar halde bıraktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yarı Ölüm olarak bilinen büyü, adını birden fazla şekilde hak etmişti. Conclave bunu yasaklanmış bir büyü olarak kabul ediyordu, kullanımı hapis cezasının yanı sıra suç işleyen büyücüyü bir daha denememeye ikna etmek için tasarlanmış çeşitli acı verici teşviklerle cezalandırılıyordu.

Kullanıcısını bir anda bir yerden başka bir yere taşıyabilen bir büyüün kendine has ağır bir bedeli vardı. Silhara, Martise ile birlikte bir lich'ten kaçmak için bu büyüyü kullanırken neredeyse kendini öldürüyordu. İki kişiyi birlikte üç kez hızlıca ışınladıktan sonra anlamsız bir kan yığınınna dönüşmüştü.

Bu sefer büyüden hiçbir zarar görmedi. İçinde seyahat ettiği gri düzlem, manipölasyonlarına yaşayan dünya kadar direnmiyor ya da gücünü tüketmiyordu. En fazla kulaklarında bir çınlama ve sevinç çığlıklarıyla kendini ona atan karısının bedeninin hoş bir etkisi oldu.

"Sil... Usta!"

Martise'nin kolları boynuna dolandı ve neredeyse onu coşkusuyla boğacaktı. Martise'yi ayaklarından kaldırdı, onu bir kez daha kollarına rahatlığıyla titrememeye çalıştı, güvende ve sağlandı. Yüzünü omzunun boynuna doğru kıvrıldığı noktaya bastırdı ve nefes aldı. Tanrıların terk ettiği bu yerde kokuşmuş koku her şeye sinmişti ama Silhara hâlâ kızın tenindeki portakal çiçeğinin ve Gurn'la birlikte battaniyeleri yıkamak için kullandıkları sabunun kokusunu aldığını hayal ediyordu.

Onu saatlerce bu şekilde kucaklamak istiyordu ama bu kaçışlarına kadar beklemesi gereken bir zevkti. Martise de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü kucaklaşmalarını sonlandırdı ve geri çekilerek eleştirel bir gözle ona baktı.

"Her kan içinde. Megiddo ile yüzleştin."

"Yaptım ama bu büyü işinin buraya gelmesinden kaynaklanıyor. Kralınızı bir süreliğine dizginledim ama bu uzun sürmeyecek."

Yüzünü buruşturdu ve parmak uçlarıyla kolunu okşadı. Saçları karmakarışık ve yorgunluk gözlerinin altına lavanta rengi gölgeler düşürmüştü. Kadın

Belli ki büyü altında ve ışıktan yararlanmadan giyinmişti. Etekleri ters çevrilmişti ve kendi gömleği yerine onun gömleklerinden birini giymişti. Gömlek neredeyse dizlerine kadar iniyordu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Daha önce hiçbir kadın bu kadar güzel doğmamıştı.

Büyü yoluyla karısının izini sürmeye o kadar odaklanmış ve onu bulduğu için o kadar rahatlamıştı ki, sürekli değişen gökyüzünün altındaki özelliiksiz arazide çömelmiş gibi duran, arkasındaki yapıyı zar zor fark etti. Kulübenin kapısı açık kaldı ve kapının hemen içinde gezinen puslu bir şekli görünce gerildi. Eşiğe adımını atan bu şekil, güzel kıyafetler giymiş, ihtişamlı bir duruşa sahip, geniş gözlü bir kadını ortaya çıkardı.

"Sen de kimsin be?" diye hırladı ve kız sıçrayıp kulübeye çekilince sırtıttı.

"Barış, Acseh. O bir dost," diye seslendi Martise ona Glimming dilinde. Silhara ona kaşlarını çatı. "Arkadaşım," diye düzeltti. "Saklanmana gerek yok."

Bu fikre katılmayı reddetti. Burada, almak için bir iblisin kafesini kırdığı karısı dışında hiçbir şey ve hiç kimse ondan güvende değildi. Martise'in Acseh adını verdiği kadının kulübeden dışarı çıkışını, Martise'in bir yanında dururken onunla arasında geniş bir mesafe bırakışını dar gözlerle izledi.

"Neden bir iblisin dünyasının ortasında bir ev var?" diye sordu Martise ile kendi dünyalarında paylaştıkları dilde.

Ona aynı dilde hafif bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bu başlı başına bir hikâye ve şu anda bunun için vaktimiz yok. Acseh bir insan, burada bir tutsak. Megiddo'nun çağından sanırım." Sesi sadece onun duyabileceği şekilde yumuşadı. "Ona Damkiana diyor. Makkadian dilinde 'yerin ve göğün hanımı' demek. Cadılar için kutsal olan bir Makkadyalı tanrıçanın adı."

Silhara'nın kaşları kalkarak Acseh'e baktı, Acseh de bir süre ona baktıktan sonra bakışlarını ondan kaçırdı. "Öyle mi?" Martise'nin başını sallaması ve yüzündeki niyetli ifade, düşüncelerinin onunkilerle örtüştüğünü gösteriyordu. Sevecen terimler kullanan iblisler... Burası her saniye daha da garipleşiyordu.

Martise devam etti. "İsminin anlamını bilmiyor. Kral ona söylemiyor, ben de henüz söylemedim."

Silhara parmağını Acseh'e doğru uzatmadan önce onu dikkatle inceledi. "Daha yakına gel." Kız başını sallayıp iki adım geri çekilince gözlerini devirdi. "Peki," dedi. "Sen orada dururken de bunu kolayca yapabilirim."

Ceviz büyüklüğünde kırmızı bir ışık topunu Acseh'e fırlattığında iki kadın da nefes nefese kaldı. Acseh sıçrayarak uzaklaşmaya çalıştı ama Silhara'nın büyüğü tarafından tutuldu. Küçük ışık şişerek onu titreşen ve uğuldayan kıpkırmızı bir kozanın içine aldı.

Acseh'in gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi ve ışığa doğru hamle yaptı, kollarını savurarak ışığı eteklerinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Martise'den bir protesto bekliyordu ama Martise sessizce onun yanında durdu. Sempatî yüz ifadesini gölgeledi ama hiçbir şey söylemedi ve şeytani ele geçirmeyi araştıran büyüünün işini yapmasına izin verdi.

Işık soldu ve kayboldu, Acseh'i titreyen ve ağlamaklı gözlerle bıraktı. Martise ona yaklaşmadı ama Glimming dilinde bir özür sundu. "Özür dilerim, Acseh," dedi. "Senin de en az benim kadar şanssız bir insan olduğuna inanmak istiyorum ama seni tanımıyorum. Bu büyüü senin iblis olmadığını ya da bir iblise ev sahipliği yapmadığını doğruluyor."

"Bu ona güvenebileceğin anlamına gelmez," dedi Silhara. Hiç de öyle değildi

Büyüyü isteksiz bir hedef üzerinde kullandığım için özür dilerim.

Martise içini çekti. "Biliyorum." Yere baktı ve irkilme sırası ona gelmişti. "Kitaplar haklıydı. Kılıcı bulmuşsun." Bir elini uzattı, Silhara'nın kalçasında duran ve pelerininin kısmen gizlediği kına tam olarak dokunamadı. "Bu..."

"İğrenç," diye bitirdi onun yerine. Bacağında aşağı yukarı dans eden, derisini ürperten hisse alışmıştı ama burada oyalandıkları süre boyunca iblisi kontrol etmek için kılıca ihtiyacı olmasaydı, onu kemerinden seve seve çıkarır, ikiye böler ve parçalarını toprağa atardı.

Martise elini çekmedi ve kaşları çatıldı. "İğrenç ama başka bir şey de var."

Omuz silkti. "Her neyse, bize biraz zaman kazandırdı. Fazla değil ama. Hazır mısın?"

Başını salladı. "Buraya geldiğimden beri. Dünyamıza olan bağın nedir? Benimki ne?"

"Tapınağın merdivenlerine bir at takımını koşumlayacak kadar kan sıçrattım." Parmak ucuyla kızın alnında derinleşen çizgilerin izini sürdü. "Zor ritüellerin bedelini biliyorsun, çırak."

Kaşları tamamen çatıldı. "Bundan hoşlanmak zorunda değilim. Büyün için o kadar çok kan ki, şimdiye kadar kanının kurumamış olması bir mucize."

Onunla tartışmadı. Yakarışlar sırasında çok kan kaybetmişti ve bedelinin buna değdiğini düşünüyordu. Olağanüstü güçlü bir Yeteneğe ve onu maksimum fayda sağlayacak şekilde kullanma becerisine sahipti. Bu gücü kullanmak için kendi kanını dökmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Martise'ninkini dökmek konusunda çok daha isteksizdi. "Ruh kolyen tapınağın yakınındaki bir taş yığınının altında saklı. Eğer o ve benim büyüm seni dünyamıza bağlamazsa, hiçbir şey bağlamaz."

"Lütfen. Beni burada bırakma."

Silhara ve Martise, Acseh'in yalvarışı üzerine döndüler. Kaşları birbirine çarptı. "Bizim dilimizi mi konuşuyorsun?" Sorusu Glimming dilinde bir kırbaç öpücüğü gibiydi ve Acseh irkildi.

Başını iki yana salladı. "Buna ihtiyacım yok. Yüzlerinizle ve bedenlerinizle de konuşuyorsunuz. Ne konuştuğunuzu bilmek yeterince kolay."

Martise onun kolunu çekiştirdi. "Vidananen onu bu kadere terk edemeyiz."

"Evet, yapabiliriz." Daha fazla tartışmak için bir nefes aldı ki önünde karanlık bir leke belirdi. Demir pençeli eller onu ayaklarından kaldırdı ve kulübenin kapısından geriye doğru fırlattı. Omurgası titredi ve sırtını kayadan bir duvara çarparken görüşünde siyah yıldızlar patladı. Yere düşüp yuvarlanırken Martise'nin çığlıkları kulaklarını tırmalıyordu.

Bir kez daha savrulmadan önce güçlkle ayağa kalktı, yanlamasına bir sehpaye yumruk attı, sehpa devrildi ve yarısı üzerine düşerek onu sehpa ile karşı duvar arasına sıkıştırdı. Sol tarafında keskin bir ağrı zonkladı ve görüşü bulanıklaştı. Altında sıkışıp kalan kınlı kılıca doğru pençelerini savurdu.

"Ona dokunursan boynunu kırarım."

Silhara Megiddo'nun emriyle dondu kaldı. İblis birkaç adım ötede duruyordu, solgun, siyah ve kötü niyetliydi. Martise onun önünde duruyordu, gözleri kocaman açılmış ve burun delikleri genişlemişti. Megiddo'nun eli çenesinin altından çenesinin yan tarafına doğru kıvrıldı. Diğer kolu beline dolanmış, onu kendine yakın tutuyordu. Belli belirsiz gülümsemesi, yaşayan bir dünyada olsaydı pencereleri içeriden buzlandırabilirdi.

"Konuşursan ya da kılıca uzanırsan, evine dönmeyi başarsan bile onu kurtaramazsın. Burada kırılmış ve şekli bozulmuş. Orada ölü. Senin kuklan olabilmem için ne kadarını feda etmeye hazırsın büyücü?"

Silhara hasmını iblis kılıcının üzerine tükürüp açık ateşte kızartmaktan başka bir şey istemiyordu ama dilini tuttu. Martise'nin gözlerinin içine baktı ve sadece bakışlarıyla onu rahatlatmaya çalıştı. Dehşeti odada hissediliyordu; ona, Megiddo'ya ve kapının yanında kül rengi ve hareketsiz duran Acseh'e de.

Megiddo çenesini iterek ona bir işaret yaptı. "Kemerini çıkar ve bana doğru fırlat."

Devrilmiş masaya yarı yarıya sıkışmışken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Silhara söyleneni yaptı, ellerini her zaman görüş alanında tutmaya dikkat etti. Epeyce kıvranıp terledikten sonra kemeri pelerininin bükülmüş kumaşından kurtarmayı başardı ve kınlı kılıcı masanın üzerinden fırlatarak Megiddo'dan çok Acseh'e yakın bir yere bıraktı.

Wraith Kralı başını salladı. "Sonuna kadar zor." Sesinin tonu değişti, yumuşadı ve gözlerini Silhara'dan ayırmadan Acseh'e hitap etti. "Damkiana, kılıcı bana doğru tekmele. Ona ellerinle dokunma."

Acseh bir an tereddüt etti, bakışları Megiddo ve Silhara arasında gidip geldikten sonra kralın emrini yerine getirdi ve parlayan kını ayağıyla iterek yere düşürdü. Çizmesinin ucuyla dönüşünü durdurana kadar döndü.

Bir iblis tarafından kucaklandığı ve lanetli gölgeler ve lanetlenmiş ruhlar tarafından sarıldığı gerçeğine aldırmayan Martise, kendisini esir alan kişiye tırmanmak için elinden geleni yaptı

ve ayaklarının yanında duran kılıçtan uzaklaştı.

Kızın çırpınışları onu korkutmadı. Megiddo kını ayağıyla düzgünce havaya kaldırdı ve daha önce Martise'nin belinde duran eliyle yakaladı. Savunmasız boynundaki el hiç hareket etmedi.

Şimşek ön kolundan yukarı süzüldü ve gölge cübbesinin içinde kayboldu. Silhara, sisin içinde dönen yüzlerin solmasını şaşkınlıkla izledi. Daha da tedirgin edici olan, kralı ele geçiren anlık değişimdi. Megiddo'nun cismaniliği hakkında herhangi bir şüphesi olsaydı bile, fiziksel olarak bir duvara fırlatılmak bu fikri yok etmişti. Ama Wraith Kralı daha sağlam, daha... tam görünüyordu, sanki kılıçla olan bağlantı ona daha önce olmayan katmanlar eklemişti.

Kral kılıçtır; kılıç .

Megiddo'nun hafif gülümsemesi geri döndü. "Gerçekten de çok güçlüsün büyücü. Şimdiye kadar duyduğum hiçbir bariyer bu kılıcın etkilerine dayanamadı. Başlangıçta senin gibi bir büyücüyü kullanabilirdik."

Silhara, Megiddo'nun Martise'ye yönelik tehdidi karşısında sessiz kalmak zorunda kalarak sert bir söz sarf etti. Neyin başlangıcı? Bir dünyanın iblis orduları tarafından yok edilmesinin mi? Bir büyücü olsaydı ve o zaman yaşasaydı bile, Wraith Krallarına ve benzerlerine yardım talepleri karşısında ne yapabileceklerini söylemekte gecikmezdi. Ayrıca, ölümlerle uğraşanlar nadiren lanetlilerle arkadaşlık ederdi. Çok öngörülemez ve vahşiydiler.

Megiddo, Silhara'nın kollarındaki tüyleri diken diken eden ve kulübenin sıcaklığını düşüren gırtlaktan gelen bir dilde bir şeyler söyledi. Bıçak kınından kendiliğinden kayarak çıktı ve Megiddo'nun ön kolunun ortasında havada asılı kaldı. Çeliğin üzerinde çıtırdayan keskin şimşek mavisi parıltı Martise'in çizilmiş yüz hatlarını daha da belirginleştirdi. Kral kını bıraktı ve kılıcın kabzasını kavradı.

Bir an için bakışları Silhara'dan kılıca kaydı ve eli Martise'nin çenesine doğru gevşedi. Bu Silhara'nın beklediği fırsattı. Konuşmama emrinin, sesi uzun zaman önce bir boğma girişimiyle mahvolmuş bir adam üzerinde pek bir etkisi yoktu. Büyüler her dilde işe yarardı, hatta ağızda olduğu kadar ellerde de.

Hızlıca bir sembol çizdi ve görünmez bir güç onu Megiddo'ya ve kılıcın ölümcül ucuna doğru savururken Acseh çılgılık attı. İblisin gözleri büyüdü. Tıpkı Silhara'nın umduğu gibi hızlıydı, insanlık dışı bir şekilde. Megiddo Martise'i ondan uzaklaştırdı ve dönerek boştaki eliyle Acseh'i yakaladı ve kılıç ona saplanmadan önce çekip aldı.

Silhara bir büyü daha yaptı. Onu yerde tutan masa odanın öbür ucuna fırladı, hareketli bir barikat iblisi arkasındaki duvara çarptı. Büyücü ayağa kalktı ve Martise'nin elini tutarak Megiddo'nun bir kılıç, bir kadın ve ezici bir masayla hokkabazlık yapmakla meşgul olduğu değerli anları kulübenin kapısından dışarı fırlamak için kullandı.

Önce Martise'i itti ve bir şey onu tutup kulübeye geri çektiğinde neredeyse kendi pelerininde boğuluyordu.

Öfke görüşünü kırmızı bir pusla kapladı. Tanrılar ! Bu piçten bıkmıştı artık!

İblis krala büyü üstüne büyü yaparak kulübenin içini paramparça olmuş mobilyalar ve çatlamış duvarlardan oluşan bir harabeye çevirdi. Sarkan çatı inliyor ve üzerlerine çökmekle tehdit ediyordu. Silhara kılıcın yanı sıra tek zayıf noktayı aradı ama Megiddo Acseh'e kalkan oldu ve Silhara'nın ona fırlattığı her savaş büyüsü şok dalgasını, kıvrımlı saçları kelimenin tam anlamıyla tütene, cüppesi acı içinde çılgılık atana ve yüzü mermer deride yanık izlerinin siyah oluklarını taşıyana kadar emdi.

Silhara gelişigüzel büyüler savurarak ona doğru ilerledi. Kemiklerin çatırdadığını duydu ve Megiddo'nun irkildiğini gördü ama iblis ayakta durmaya devam etti, kılıcını yanında tutuyordu, Acseh arkasına çömelmiş, kollarıyla başını örtmüştü.

Megiddo, "Sonsuzluğa büyüler fırlatabilirsin büyücü, ama benim için kapıyı açana kadar buradan ayrılmayacaksın," dedi.

"O zaman sen ve ben bu dansı sonsuza dek yapacağız, iblis dölü." Silhara duruşunu alçalttı ve Acseh'e doğru hamle yaptı.

Kulağının dibinde kılıcın çıkardığı sesler uğuldadı. Geriye doğru sarsıldı, Megiddo'nun bileğini yakaladı ve alt taraftaki tendonları ezdi. Megiddo'nun avucu açıldı ve kılıç, hâlâ bariyer telleriyle bağlı olarak Silhara'nın eline düştü.

Çok kolay, diye düşündü. Çok kolay. Ama şüpheleri onu durdurmadı. Kılıcı çevirdi ve Megiddo'nun göğsüne, göğüs kemiğinin hemen altına sapladı. Kılıç derine battı, giysileri, deriyi, kasları ve organları geçerek Megiddo'nun sırtından çıktı. Sendeledi, feryat eden Acseh'in üzerine tökezledi ve duvara çarptı. Kılıcın ucu sıvayı tırmıklayarak iblisin cüppesinin üzerine tozdan kar tanecikleri gönderdi.

Birkaç kısa nefes aldı ve buz gibi eli, Silhara'nın hâlâ kabzayı kavradığı elinin üzerine kapandı. Silhara bıçağı çevirdi ve bir başka solukla ödüllendirildi. "Acıtıyor, değil mi iblis?"

Acseh ayağa kalkıp kapıdan dışarı uçana kadar onlardan sürünerek uzaklaştı. Megiddo onun kaçışını izledikten sonra metalik bakışlarını bir memnuniyet parıltısıyla Silhara'ya çevirdi. Sırıttı, sıkılmış dişler ve kara bir eğlenceden oluşan ölü kafalı bir gülümsemeydi bu. "Ben iblis değilim," dedi hırıltılı bir sesle.

Başka bir bükülme; başka bir acı dolu . "Sana neden inanayım ki?"

Bu kez Megiddo'nun gülümsemesi muzafferdi. Silhara'ninkini örten elini kaldırdı, parmaklarını açtı. "Çünkü bu doğru." Silhara elini çekmeden iblisin işaret parmağı Silhara'nın alnına dokundu.

Ve Kargaların Efendisi cehenneme uyandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Tanrım, ona ne yaptınız?" Martise bir zamanlar düzenli bir kulübe olan enkaza baktı, ardından kırık bir bankın ve çamaşır ipiyle birbirine bağlanmış bir yığın tencerenin üzerinden atladı.

Silhara sırtı ona dönük bir şekilde çömelmiş, kıpırdamadan duruyordu. İblis kral önünde yığılmış, kendi kılıcı tarafından kazığa oturtulmuştu. Ürkütücü cüppesi vücudunun üzerinde kıpırdanıyor, bir şimşek parçası kılıçtan aşağı doğru her çıtırdadığında seğiriyor ve grotesk bir festival lambası gibi içini aydınlatıyordu.

Megiddo onun bağıışıyla başını kaldırdı. Kalın bir sesle, "Ona dokunma," dedi ve hemen ardından yere bir damla siyah kan tükürdü.

Martise anlayamadığı bir nedenle itaat etti ve Silhara'nın yüzünü görebilmek için onun hareketsiz bedeninin etrafından dolandı. Kalp atışları durdu ve kaçan bir atın hızıyla yeniden başladı. Birkaç kötü çürük ve buraya gelmek için kullandığı kara arkana yüzünden kurumuş kan akıntıları dışında zarar görmemiş görünüyordu. Taze kan ya da kırık uzuvlar yoktu, ama katılaşmış bir ceset gibiydi, gözleri genişti ve dipsiz bir enginliğe bakıyordu. Martise önce nazik bir soruyla, sonra da yankılanan bir taleple adını birkaç kez söylediğinde tepkisiz kaldı.

"Ne yaptın sen?" diye tekrarladı daha sessiz ve umutsuz bir ses tonuyla.

Megiddo derin bir nefes aldı, kabzayı kavradı ve kılıcı yavaşça çekti. Martise yüzündeki kanın çekildiğini ve kulaklarında bir uyarı vızıltısının başladığını hissetti. İblisin vücuduna saplanan kılıç, ışığa vurur vurmaz solan kanla parlıyordu. Megiddo acı içinde inledi ama kılıç artık ona saplanmayana kadar devam etti. Cansız cüppesi parçalandı ve bir yara olması gereken yerde, tuniğinde sadece koyu bir lekeyle çevrili uzun bir yırtık göründü. Bir insan burayı iyileştiremezdi ama bir iblis iyileştirebilirdi.

Martise, Silhara'nın yanından ayrılmak istemeyerek olduğu yerde dururken Megiddo ayağa kalktı, kılıcı hâlâ elindeydi. Uzun süre sessizce önce Silhara'ya, sonra da Martise'ye baktı. "Sana inanıyorum *Kaşaptu*," dedi.

dedi. "Kılıcı uyandıran ve kapıyı açan onun gücüydü, senin değil."

Onu düzeltmedi. Ayrıca, inatçı Yeteneği bu çetin sınavda ona sağladığı onca yardıma rağmen var olmayabilirdi bile. Silhara'ya baktı ve dudaklarından kaçan sızlanmayı bastırmadı.

"Ona hafıza verdim," dedi iblis. "Benim hafızamı. Benim hikâyemi." Dağınık sıva ve çita parçalarının üzerinden geçti ve kılıcın kınını almak için üzerine kırık bir çamaşır tahtası yerleştirilmiş bir bankın kalıntılarının üzerinden geçti. "Kendine geldiğinde ona benim adımı söylemesini söyle. Geleceğim."

Bu kez göz açıp kapayıncaya kadar gözden kaybolmak yerine kapıdan çıkıp gitmeyi tercih etti. Martise onu hemen unuttu ve dikkatini Silhara'ya çevirdi. Sessiz kelimeler okumaya devam eden ağzı dışında tek bir kası bile oynamamıştı.

"Gitti mi?" Acseh kapı aralığından konuştu.

Martise dönmeye zahmet etmedi. Kadın onun yanından gri mesafeye doğru kaçmış, yüz hatları dehşet içinde çarpılmıştı. Martise Silhara'ya ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki onu durduramadı, hatta umursamadı bile. "Öylece çıkıp gitti," diye cevap verdi. "Onu görmedin mi?" Megiddo'nun Acseh'in yanından sessizce ve görünmez bir şekilde geçip gitmesi onu şaşırtmamıştı.

Kadın kapının eşiğinde kaldı, daha fazla içeri girmek istemiyordu. "Büyücünüz beni öldürmeye çalıştı."

Silhara'yı ve onun savaşa nasıl baktığını bildiği için bundan şüphe duymuyordu. Ona göre insan ne pahasına olursa olsun kazanmak için savaşırdı ve Acseh'in Megiddo'nun zayıf noktası olduğunu kısa sürede anlamıştı, tıpkı Silhara'nın olduğu gibi.

Martise yavaşça onun etrafında döndü. "Bana geri dön aşkım," diye fısıldadı. "Bana ne gördüğünü söyle." Zihninde daha çaresiz, daha korkulu bir yakarış yankılandı. *Lütfen, tanrılar, lütfen, lütfen, lütfen bana geri dönün.*

Acseh'e baktı. "Artık senin için bir tehdit olduğundan şüpheliyim."

Kelimeleri söyler söylemez onu yalancı çıkardı. Eteğinin kenarı kalçasına değdi. Silhara donmuş hareketsizliğinden, gök gürültüsüne meydan okuyan bir feryatla ve Martise'nin kolunu koparacak bir yumrukla fırladı.

Son anda eğilmeseydi kafası omuzlarından düşecekti. Acseh çığlık attı ve ikinci kez kaçtı.

Martise, gri düzlemde adını ifşa etmenin tehlikesini unutarak adını haykırdı. Martise onu duymazdan gelerek pelerinini, saçlarını ve derisini pençeledi, ta ki kollarında kanla dolan çizikler oluşana kadar. Ağzından kaotik bir dil karışımı döküldü - kırık bir sandalyeyi ateşe veren ve seramik su sürahisini karşı duvara çarptıran büyülerin parçaları ve parçaları.

Sesinin tınısı, hasarlı bir boğazın yarattığı hırıltılı tınının ötesine geçerek, hayal bile edilemeyecek bir acının yüksek, insanlık dışı çığlığına yükseldi. Vücudu kasıldı ve şiddetli bir paroksizm içinde kollarını çırparak ve acı dolu çığlıklar atarak odanın içinde sendeledi.

Tencereler, kırık sürahi parçaları, çamaşır ipi ve mobilya parçaları yukarı doğru dönerek Silhara'nın girdabının merkezinde olduğu odanın etrafında dönmeye başladı. Martise bir çift bıçakla şişlenmekten ve demir bir tavayla sopalanmaktan korunmak için devrilmiş masanın arkasına daldı. Bıçaklar başının üstündeki duvara gömülürken, tava bir dolaba çarparak kalçasının yanından yere düştü.

Dönen sütun, Silhara'nın söylediği büyüün sona ermesiyle birlikte çöktü. Çığlıkları acınası inlemelere dönüştü ve sanki biri ona kırbaçla vurmuş gibi sırtı kamburlaştı. Martise'in sığındığı masaya doğru kayarak ilerledi, korkudan midesi bulanmıştı. Buna bir son vermeliydi. Megiddo'nun nazik ve yalancı bir şekilde tarif ettiği gibi "canlanmasını" beklemek yoktu.

Hiçbir ikna ya da konuşma bu işkenceyi sona erdiremezdi ve onu zapt edebilecek bir büyü de yoktu. Elini tavanın sapına doladı. Silhara'nın sesi tekrar yükseldi ve zihnini paramparça eden işkencenin zirveye ulaştığını işaret etti. Bir alev fişkırması bir duvarı boydan boya geçti ve diğerinden aşağı döküldü. Martise ayağa kalktı ve yaklaştı. Silhara döndü ve saldırdı.

Tava, Silhara'nın kafatasının yan tarafına değdiğinde donuk bir ses *çıkardı*. Çığlıklar aniden kesildi ve bir çuval gibi yere düştü.

Bir düşen portakallar. Martise tavayı yere düşürdü, ona çarptığında elinden omzuna doğru yayılan titreşimlerden dolayı parmakları hâlâ acıyordu.

Duman odayı doldurdu. tavan, destek kirişlerinden biri çatlarken bir uyarı iniltisi çıkardı. Mükemmel. Bir iblisin entrikalarından kurtulmuşlardı ama çöken bir çatı yüzünden ölmüşlerdi.

Ellerini Silhara'nın kollarının altına soktu ve onu kapıya doğru sürüklerken, bilinci yerinde olsaydı onu alkışlatacak bir dizi küfür savurdu. Duman ciğerlerine dolup kulübenin içini kararttıkça küfürler yerini öksürüğe bıraktı. Açık kapının gri ışığına nişan aldı, duman bulutu içinde zar zor görünüyordu. Silhara ince yapılı, kaslı bir adamdı ve üzerinde zerre kadar fazladan yük yoktu ama bilinci yerinde değildi ve çamurda sürüklenmesi bir örsten daha zordu.

Omuzları protesto için sıkıştı ve ter, ateşin sıcaklığından olduğu kadar kocasını kapıdan sürüklemenin zorluğundan da giydiği gömleği ıslattı. Sonunda ikisini de güvenli bir yere ve tam zamanında ulaştırdığında pis hava neredeyse tatlı kokuyordu.

Son bir gümbürtü ve kulübenin çatısı dev bir toz ve duman bulutuyla çökerek içerideki alevleri boğdu. Düzleşmiş yapı, Acseh'in uzakta durup yıkıntılara baktığını ortaya çıkardı. Gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu.

İnce bir toprak tabakasıyla örtülmüş olan Martise, yüzükoyun yatan kocasının yanına sırt üstü düştü ve uzun bir iç çekti. Elini, burnunun ve ağzının hemen üzerinde duracak şekilde indirdi. Adamın nefesi avucunu gıdıkladı ve Martise rahatlamış bir nefes daha verdi, bu seferkine gözyaşları eşlik ediyordu.

Megiddo'nun ona yaptığı şey neredeyse onu öldürecek olsa bile darbesi onu öldürmemişti. Güçlü Kargaların Efendisi'nin çılgık atan, çırpınan bir şifreye dönüşmüş görüntüsünü ölüme götürecekti, ne yaşlılığın ne de akıl hastalığının bu görüntünün netliğini azaltmayacağından emindi. Onu yenilmez sanmak gibi bir hataya asla düşmemişti. Yıllar önce Lich ile yaptıkları savaş bunu doğrulamıştı ama bir tanrıyı yenebilen bir adam pek çok yönden yenilmez görünüyordu. Bir iblis kral ona aksini göstermişti ve bu yüzden ondan ölümsüzlüğün ötesinde nefret edecekti.

Silhara inlediğinde sıçradı ve başının yan tarafına hafifçe dokunmak için uzandı. "Neyin var senin?" dedi neredeyse anlaşılmaz bir sesle. "Önce taşaklarımı boğazıma tekmeleyerek beni hadım etmeye çalışıyorsun, sonra da kafama vuruyorsun."

Martise'nin kuru kıkırdaması gözyaşlarıyla karışık bir kahkahaya dönüştü. Dövülmüş, kanlar içinde, öfkeli ve hırçın bir şekilde ona geri dönmüştü. Tüm kalbiyle sevdiği adama çok benziyordu.

Saçlarını yüzünden ve şakaklarından uzaklaştırarak okşadı, tavanın onu öptüğü yerde şişen düğümden kaçınmaya dikkat etti. ", " dedi ona. Adam kaşlarını çattı ve Martise o siyah, kapkara bakışların içinde bir yerlerde içini ürperten bir şeyin parıltısını gördü; dehşet. Adam gözlerini kırıştırdı ve parıltı kayboldu; Martise'in bir parçası bunu hayal ettiğini umdu.

"Ve çok güzelsin," diye cevap verdi. "Kir sana yakışıyor. Gömleğim de öyle." Kızın yardımıyla doğruldu ve kızın kendisine vurduğu yeri hissetti. "Ah! Bana bu kadar sert vurmak zorunda mıydın?" Kulübeyi görünce kaşları çatıldı. "Evi de mi yıktın?"

Elini kavradı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve tozlu eklemlerini öptü. "Bunu sen ve Megiddo yaptınız." Megiddo'nun büyüüne kapılmadan önce hiç görmediği nefret titreşimini tekrar gördü. "Sana ne yaptı, kocacığım? Seni büyülenmiş, etrafının farkında değilken buldum. Sana dokunduğumda çıldırdın."

Silhara'nın sert yüz hatları daha da sertleşti, da soğudu. Kollarında açtığı derin çiziklere baktı ve boynundakileri hissetti. "Hafıza var ve kâbus var," dedi kısık sesle. "Seni incittim mi?" Kadın başını salladı ve adamın omuzları bir kez daha sertleşmeden önce biraz çöktü. "Sana bir şey söyledi mi?"

Omuz silkti, adamın gözlerindeki o tuhaf bakışı kovmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilemiyordu, özellikle de adam şu anda olduğu kadar gizemli olduğunda. "Sadece sana hikâyesini anlattı ve sen canlandığında onun adını söyledin. O sana gelirdi." Onun elini tuttu. "Silhara, onunla henüz savaşılamazsın. Her ne yaptıysa seni kesinlikle zayıflatmış. Belki de henüz buradan kaçamayacağımız kadar."

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasında dinlenene kadar kendisiyle birlikte kaldırdı. Adamın güzel saçları da kadınıninkiler gibi keçeleşmiş ve kirle kaplanmıştı. Daha önce hiç şu anda yataklarında olmayı, onun arkasında bağdaş kurup uzun saçlarını taramayı bu kadar çok istememişti. Eğer geri dönebilirlerse -döndüklerinde- saatlerce bunu yapmayı ve bu kadar basit ve bu kadar güzel bir şeyin tadını çıkarma şansı bulduğu için iyi kalpli tanrılara şükretmeyi planlıyordu.

Silhara başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi ve dudakları hafifçe yukarı doğru eğildi. "Lekeler üzerine lekeler. Tüm bu kumun altında bir yerlerde, eve döndüğümüzde tatmayı planladığım bir ten var."

"Sözler, sözler," diye alay etti. Onun da en az kendisi kadar geri döneceklerinden emin olması hoşuna gitmişti. Onun gibi o da "hayır" ya da "belki" gibi bir yenilgiye izin vermiyordu.

Karmakarışık saçlarını nazikçe okşadı. "Onunla savaşmama gerek kalmayacak. Artık değil. Bildiklerimle değil."

"Ne biliyorsun ki?" Martise kaşlarını çattı. Adam şifreli sözlerle geri dönmüştü. Adamın yüzü solunca sorduğuna pişman oldu.

"Bu zalimlik ölçülemez." Bunu Megiddo'nun sahip olduğu neredeyse aynı boş sesle söyledi ve Martise onun kollarında geri çekildi. Silhara onu rahatlatmak için sırtını sıvazladı. "Sadece adını söylemem gerektiğini mi söyledi?" Martise başını salladı.

Onu serbest bıraktı ve bir kenara çekildi. "Megiddo," dedi alçak bir sesle.

İblis arkasından konuştuğunda Martise neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Ben buradayım."

Silhara yavaşça Megiddo'nun yüzüne döndü. İkisi de kıpırdamadan sessizce birbirlerine baktılar. Kocasını aniden samimi bir saygı jestiyle başını eğdiğinde Martise'nin ağzı açık kaldı. "Megiddo Saruum," dedi yıkık sesiyle. "Ben Neith'li Silhara, Kargaların Efendisi."

Sesleri kelimelere dönüştüremeyecek kadar sersemlemiş bir halde boğuk bir nefes aldı. Bir saatten kısa bir süre önce birbirlerini ve yanlarında mahsur kalan kadınları öldürmekle tehdit etmişlerdi. Şimdi kocasını iblisi, tanrılara göstermeye tenezzül etmediği bir hürmetle selamlamakla kalmamış, ona Kral Megiddo diye hitap etmişti.

gönüllü olarak kendi adını verdi. Daha önceki sorusu daha da büyük bir önem taşıyordu.

Sen ne biliyorsun ki?

Megiddo jestle karşılık verdi ve Martise'i daha da suskunluğa iten bir selam ekledi. "Sen değerli bir düşmansın. Daha önce de söylediğim gibi, kardeşlerim ve ben senin yardımını kullanabilirdik. Şimdi bana yardım edecek misin?" Gözleri, yaklaşmayı reddeden Acseh'e kaydı. "Bize yardım etmek mi?"

Martise sırtını iblis krala dayadı ve gözlerini Silhara'ya dikti. "Neler oluyor?" diye sordu öfkeli bir fısıltıyla.

Gözlerini ona dikti. "Hesaplar yanlış. Hepsi yanlış. O bir zamanlar bir insandı, asla bir iblis değildi; sadece onlarla savaşıyor biriydi. Diğer dört kişinin silah arkadaşıydı. Tarihçiler onlar hakkında yalan söylediler, kendilerini bilmeyenler, umursamayanlar ve nankörler için feda eden insanları şeytan yaptılar."

Ona aval aval baktı. "Emin misin?"

Silhara başını salladı. "Bazen kitaplara çok fazla güveniyoruz. Zafira'nın hikâyesini hatırlıyor musun? Amunsa, Berdikhan'ın ihaneti yüzünden kuzey hükümdarlarını neredeyse yok ediyordu ama tarihçileri farklı bir hikâye anlattılar."

"Ama sen onu kılıçla kontrol ettin."

"Çünkü iblis kanıyla lekelenmiş nekromantik büyüyle kuşatılmış. Büyük büyüün goetik olduğunu sanıyordum ama nekromantikmiş."

Omzunun üzerinden sessiz Wraith Kralı'na baktı. "O öldü mü?"

Silhara onun bakışlarını takip etti. "Öyle olsaydı merhamet olurdu. O sadece kısmen hayatta. Bir parçası hâlâ kayıp olan, üçe bölünmüş bir adam." Martise'yi yüzünü ona dönmesi için geri çevirdi. "Bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Her zaman."

Bunun üzerine homurdandı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Martise ona kaşlarını kaldırarak baktı, kulübedeki korkunç anlardan sonra onu daha da kendinde görmekten heyecan duyuyordu. "En önemli anlarda sana güveniyorum."

Onu alnından öptü ve dudaklarını kaplayan kum tabakasını üfleyerek uzaklaştırdı. "Eve döndüğümüzde ikimiz için de bir banyo."

Onu tutmamak ve Megiddo'ya yaklaşmasını engellemek için ellerini arkasında kavuşturdu. Silhara'nın büyü müthişti ve kendini kolayca savunabilirdi ama Megiddo'nun kılıcı yetenekli bir dövüşçünün kullandığı keskin bir kenardan çok daha ölümcüldü.

Silhara, bir geyik kadar temkinli ve en ufak bir kıpırtıda kaçmaya hazır bir şekilde yaklaşan Acseh'i işaret etti. "Kadını buraya çağır."

"O benim değil." Megiddo'nun sesindeki özlem iması Martise'nin kaşlarını kaldırdı. Gerçekten de yerin ve göğün sahibesi. "Ve şimdi benden korkuyor."

"Benden korktuğu kadar değil. Çağır onu. Duymaya ihtiyacı var Bu."

Acseh reddetti, geri çekildi ve başını salladı. Sabırsız Silhara onun maskaralıkları karşısında bir büyü yaparak kaba sesinin gri düzlüklerde yankılanmasını sağladı. "Buradan ayrılmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Acseh aniden onlara doğru koşmaya başladığında Martise gülümsemesini elinin arkasına sakladı ve Wraith Kralı'nın arkasında durmak için toplanmalarına az kala durdu. Kocasının yöntemleri her zaman ince değildi ama etkiliydi.

"Sonunda bize katılmanız büyük incelik hanımefendi," diye tersledi Silhara. "Beni öldürmeye çalışmaman büyük incelik, büyücü," diye karşılık verdi Acseh.

Sırıttı. "Denemediğim için değil. Koruyucunuza teşekkür edin." Çenesini iterek Megiddo'yu işaret etti.

Hem o hem de Martise, Acseh'in Megiddo'ya biraz daha yaklaşmasını izlediler, kıvranan cüppelerin ulaşamayacağı bir yerdeydi ama yine de temkinli ve temkinli olmasına rağmen onun yanında olmaya istekli olduğunu gösterecek kadar yakındı.

Silhara Megiddo'nun daha önceki sorusunu yanıtladı. "İkinizi de kendi zamanımıza geçirebilirim." Acseh'in keskin soluması üzerine bir elini kaldırdı ve tüm dikkatini Megiddo'ya çevirdi. "Şunu göz önünde bulundurmalısın. Eğer benim zamanıma geçersen, ikimizin de senin bedenini bulacağının garantisi yok."

Martise ve Acseh hep bir ağızdan "Cesedini mi buldunuz?" dediler.

Silhara onları görmezden geldi ve devam etti. "Bunu yapsak bile, bir Wraith Kralı'nı inşa etmek ya da yıkmak için kullanılan büyü, bizim için

bilinmeyen ve erişilemez olan Mürver büyüüdür. Aramızda bir gölge, lanetli gölge olarak yaşayacaksın. Büyücülük

Zamanım bol ve ustaları çok güçlü. Eğer sizden haberdar olurlarsa, size yardım etmezler; sizi avlarlar."

Megiddo konuşmadan önce birkaç dakika boyunca küçük toplantılarına sessizlik çöktü. "Bizi zamanımıza geri gönderebilir misin?"

Silhara omuz silkti. "Bilmiyorum." Acseh'e baktı. "Götürüldüğün yerde sana ait bir şey bıraktın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şey. Gri uçak beni aldığı anda kulübedeydim." Bir kolunu sallayarak arkasındaki dümdüz olmuş kulübenin dumanı tüten gövdesini sardı.

Conclave Redoubt'ta aldığı tarih derslerinin anısı Martise'nin zihninde canlandı. Silhara'nın kolunu çekiştirdi. "Glimmer topraklarındaki insanlar, kirliliği uzaklaştırmak için yeni inşa edilen bir evin dört köşesine dua kâseleri gömerlerdi. Bazen de evin altındaki toprağa gömülürlerdi."

"Bazen duvarlara sıvanır," diye bitirdi onun yerine. "Bazen ikisi birden."

Başını salladı. "Dört kase birbirine bağlı. Tek ihtiyacımız olan duvarda bir tane ve onun da ipi var."

Silhara ve Martise kulübenin kalıntılarının çevresini kolağan ederken ne Acseh ne de Megiddo onları takip . Silhara'nın zafer ığı, molozların arasında bir şeyin üzerine eğilirken ağır havada donuk bir şekilde duyuldu. "Glimming kadını," dedi Acseh'e. "Kötü talihin az önce döndü."

Martise de ona katıldı ve kavisli iç kısmı kömürle siyaha boyanmış koruyucu rünlerle derinlemesine kazınmış kırık bir kil kâsenin yarısını gördü. Kalıntılar arasında buldukları tek şey buydu ve bunun diğer üçünün de bir zamanlar evin bulunduğu yerde gömülü olduğu anlamına gelmesi için dua etti. Eğer öyleyse, Silhara kadını kendi zamanına geri döndürebilirdi.

Silhara Glimming'de ona haberi verdiği anda Acseh'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Emin misin?" diye sordu cılız bir sesle.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tam olarak ne zaman kaçırıldığınızı garanti edemem ama belki kısa bir yıl dilimi içinde. Kulübenin bir zamanlar bulunduğu yere geri döneceksin ama unutma, seni bir zaman dilimine gönderme ihtimalim var.

kulübenin olduğu yerde başka bir şeyin durduğu çerçeve." Adam kadının gözlerinin içine baktı. "Bunun içerdiği riski anlıyor musun?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Martise daha güvenli olan yolu seçip onlarla birlikte Neith'e dönerse onu hiç suçlamayacaktı. Acseh başını salladı. "Anlıyorum." Kısacık bir gülümseme verdi. "Bu riski almaya değer."

"Onunla birlikte dönebilir miyim?" İblis kral Acseh'e baktı, hayalet bakışları düşüncelerinden hiçbir şey göstermiyordu.

İfadesiz yüz hatları Silhara'nın cevabı karşısında değişmedi. "Hayır. O tek bir zamana ve sadece tek bir zamana bağlı, kendi başına bir çapa çünkü yaşıyor, nefes alıyor ve bir bütün. Öte yandan sen eksiksin, bedeninin bir yerde, ruhun başka bir yerde, kılıcın şimdiye kadar üçüncü bir yerdeydi. Bu, bir avuç tozu rüzgâra savurup hepsinin aynı kıyıda aynı yığında toplanmasını ummaya benzer. Bir araba dolusu dua taşı sizi bağlamaz."

"O halde kapana kısıldım." Martise ölmekte olan umudun zayıf ipliği karşısında irkildi.

Megiddo'nun sesiyle.

"Belki de değildir." Silhara dikkatini tekrar Wraith Kralı'na yaklaşan Acseh'e çevirdi. "Eğer bu kadına güveniyorsan kılıcı ona ver. Onu koruması için koruyacağım. Çırağım bana onun senin zamanından olduğunu söyledi, aşağı yukarı bir iki on yıl. Onu geri gönderebilirim. Eğer sana bir iyilik borcu varsa, şimdi onu talep etmenin tam zamanı. Kılıcı alabilir ve Megiddo Saruum olan üç varlığı yeniden bir araya getirerek sadece Megiddo olmalarını sağlayacak, büyü konusunda yetenekli bir Yaşlı büyücü bulabilir."

Megiddo'nun sert ağzı gevşeyerek belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü ve metalik gözleri uzaklara bakar bir hal aldı. "Bir zamanlar keşıştim."

Martise irkildi. Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Ya da o öyle düşündü. Silhara sadece başını salladı. "Biliyorum." Acseh'e döndü. "Sen ne diyorsun?"

Az önce tarif ettiğim görev gönüllü bir görevdir. İster kabul edin, ister yalan söyleyip kabul edin. Kılıcı en yakın nehre atıp Megiddo seni buraya getirdiğinde elinden alınan hayatı yaşamaktan seni alıkoyacak hiçbir şey yok. Onun sana olan borcu, güveni ve bunun gerektirdiği tüm risklerdir."

Acseh bir an ona, sonra Martise'ye ve son olarak da Megiddo'ya baktı. Korkunç derecede solgun ve zar zor insan olan yüzüne baktığında yüz hatlarının yumuşadığını fark etmemek mümkün değildi. "Burada kapana kısıldığım ilk birkaç yüzyıl boyunca senden nefret ettim."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Senin yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim, Damkiana. Seni bilerek değil de kazara yakalamış olmamın daha büyük bir trajedi olduğunu düşünüyorum."

"Artık senden nefret etmiyorum ve iblis olmadığın için mutluyum." Acseh gülümsedi ve Silhara'ya döndü. "Kılıcı alacağım, Yaşlı büyücülerden birini bulacağım ve onu bir kez daha bir bütün haline getirmek için elimden geleni yapacağım."

Martise alkışlama isteğine direndi. Acseh'in samimi olduğuna inanıyor ve Megiddo'ya yardım etme sözü verme cesaretini takdir ediyordu. Onunki uzun ve zorlu bir yol olacaktı ve başarılı bir son vaat etmiyordu. Ailesi sonunda onu Megiddo'nun kılıcını tuttuğu elleriyle gömebilirdi; Megiddo'nun gri düzlemden kaçma umudu da onunla birlikte ölmüştü.

Silhara'nın siyah gözleri parıldadı, kadının kararlı anlaşmasına hayranlıkla bakıyordu. "Ve sen, *Saruum Buidu*, aynı fikirde misin?"

Megiddo içini çekti ve omuz silkti. "Bu kadar uzun süre bekledim. Birkaç on yıl daha ne fark eder ki?" Kınılı kılıcı Silhara'ya fırlattı, o da düzgünce yakaladı. "Teşekkür ederim, Neith'li Silhara." Acseh'in önünde eğildi. "İyi şanslar sana, Damkiana. Beni unutma." Gözlerinin önünden kayboldu, adam durmak bilmeyen, sessiz rüzgâr tarafından hızla parçalanan sise dönüştü. Geriye sesinin bir fısıltısı kaldı. "Seni unutmayacağım."

Acseh boş havayı kavramak için bir elini kaldırdı. "Bekle," diye yalvardı, kara gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bekle."

Martise kendi gözyaşı düğümünü yuttu. Öksürdü ve boğazını temizledi. "Şimdi 'Damkiana'nın ne anlama geldiğini bilmek ister misin?"

Diğer kadın gözlerini sildi ve başını salladı. "Ne olduğunu biliyor musun?" "Evet. 'Yerin ve göğün hanımı' demek. Bu büyük bir terim Annelere, sevgili eşlere ve tanrıçalara gösterilen şefkat."

Martise, Acseh ciddi ciddi ağlamaya başladığında ona söylediğine pişman oldu. Silhara kulağına fısıldamak için eğildiğinde öfkeli bir nefes verdi "Güzel

Ona verdiği sözü tuttuğundan emin olmak için suçluluk duygusuna yardım ediyorsun."

"Ona bu yüzden söylemedim," diye öfkeyle fısıldadı ve adamın koluna bir tokat .

Omuz silkti. "Aynı amaca hizmet ediyor." Kılıcı ve kını havaya kaldırdı. "Şu şeyi bulutların ve çimenlerin sahibesi için koruyalım ve onu yoluna gönderelim. Eve gidip kendimi sıcak su dolu bir küvette kaynatmak, işim bittiğinde karıma saçlarımı taratmak ve onu saatlerce ovmak istiyorum."

Martise ona sert bir bakış attı. "Saçımı taramana ve işin bittiğinde seni saatlerce süpürmememe ne dersin?"

Silhara sırıttı. "Düşünce tarzını sevdim, çırak. Senin savaş alanında kaybeden yok. Sadece yatağında bir karga büyücü olur."

"Her zaman öyle olsun," dedi hararetle ve ağlayan bir Acseh'in kayıp bir ruh için yas tuttuğu yere doğru yürüdü.

EPILOG

Yalnız bir karga yüksek bir dala tünemiş, boncuk gibi gözleriyle aşağıdaki hareketliliği izliyordu. Taştan bir sütun yere çakılıp havaya kar kütleleri savururken, kıştan çıplak kalmış ormanda yankılanan bir gümbürtü duyuldu.

Silhara tapınağın yıkılan son sütunlarına baktı ve memnuniyetle eldivenli ellerinin tozunu aldı. Karmaşık ritüeller ve hassas manevralar gerçekleştirmek için büyüye ince ayar yapmak iyi hoştu ama taş yığınlarına ham güç savurmak ve onların moloz yığınınna dönüşmesini izlemekle kıyaslanamazdı. Ve eğer biri ona nedenini sorarsa, bunun çok eğlenceli olduğunu söylemekten mutluluk duyardı.

Eve döndükten sonra harabeyi yok etmeden önce bir hafta bekledi. Acseh'i kendi zamanına geri gönderen doğru portalı açmaya zorlamak için gereken güç, iş bittiğinde iki katını görmesine neden oldu. Kendisini ve Martise'i eve geri götürmek neredeyse sihrini boşaltmıştı. Uzun banyolar ve daha uzun sevişme nöbetleri için yapılan planlar, ölüm gibi bir uykunun lehine bir kenara bırakılmıştı. O ve Martise ormandan malikâneye tökezleyerek dönmeyi başarmışlardı ama Martise merdivenleri çıkamamıştı. Gurn onu baygın halde yatak odasına taşımıştı. Üç gün sonra uyandığında hâlâ kirli ve kanlıydı, yanında tertemiz, mis gibi kokan karısı vardı.

Keçeleşmiş saçları yıkanmış, taranmış ve bir örgü haline getirilmişti ve bacaklarına dolanmayı başarmış bir leine giymiş olarak onun yanında yatıyordu. Silhara onu uyandırmadan yataktan kalktı ve alt kattaki mutfağa doğru ilerledi.

Gurn'ün onu gördüğünde yüzünde beliren sevinç ifadesi çabucak kayboldu ve burnu kırıştı. "*Köpekten daha kötü kokuyorsun,*">> diye imzaladı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, sefil herif," diye mırıldandı ve bir kova kapıp bailey'e doğru ilerledi. İlk kova kuyu suyunun soğuk şoku derisini yaktı ve kemiklerini eklem yerlerinden gevşetecek kadar sert bir şekilde titredti. Omzuna bir şey çarptı ve önce ayaklarının dibinde duran yaban domuzu kılından fırçaya, sonra da mutfağa açılan kapıdan kendisini izleyen Gurn'e baktı. Bir sabun keki süzüldü

kısa bir süre sonra havada süzüldü. Silhara onu yakaladı ve kaba bir işaret yapmak için elini kaldırdı ama Gurn kapıyı arkasından kapatarak sıcak mutfığa çekilmişti.

Silhara hizmetkârı, soyunu, Wraith Krallarını, ağlamaklı Glimming kadınlarını, kokuşmuş köpekleri ve en çok da Conclave rahiplerini lanetlerken, kışın derinliklerinde karla örtülü baileyde çırılçıplak durup kan, iblis ve kırık kralların pis kokusuyla yıkandı.

Mutfığa girdiğinde yüzüne bir battaniye çarptı, ıslanmıştı ve artık konuşamayacak kadar titriyordu. Gurn ocaktaki ateşi kükreyen bir cehenneme dönüştürmüştü. Battaniyeye sarındı ve kendini ateşe vermeden ocağa olabildiğince yakın durdu. Artık fırtınaya yakalanmış bir fidan gibi titremeyince, bir demlik sıcak çay içti ve Gurn'u yataklarında huzur içinde uyuyan kadın için terk etti.

Silhara yorganın altına girdi ve Martise'yi kendine yaklaştırdı. Martise uykusunda iç çekti ve ona doğru uzandı. Bunun eşsiz bir mutluluk olduğunu düşündü; Megiddo ona dokunduğunda ve tarifsiz kâbuslarla dolu bir dünyayı paylaştığında zihninde hâlâ canlılığını koruyan dehşetin tam ve mutlak antiteziydi. Yanağını Martise'nin başının üst kısmına yasladı ve odayı karanlık tutan kapalı panjurlara görmeden baktı.

Megiddo için yapabileceği çok az şey vardı. Onu dönüştüren büyü o kadar eski ve o kadar insanlık dışıydı ki, onu taklit edip keşişi eski haline döndürmesinin hiçbir yolu yoktu. En büyük umudu, onu kaderine terk etmek için her türlü sebebi olan bir kadındı. Silhara onun bunu yapacağından şüpheliydi. Acseh'in kederine tanık olmuş ve Martise gibi, yardım edeceğine söz verdiğinde onun samimiyetine inanmıştı. Kendisi de başarılı bir yalancı olarak, bir yalancıyı otuz adımda tanırdı. Acseh yalancı değildi.

Martise onun kollarında döndü ve gözleri açıldı. Yumuşak gülümsemesi adamın içini . Nemli saçlarından bir tutamı parmağına doladı ve yavaşça çözülmesine izin verdi. "Uyanmışsın ve temizsin. Sihir gibi," diye alay etti.

"Sihir sayılmaz," diye alay etti. "Tabii bir kova dolusu buzlu su ve üç kat deriyi sıyıran bir fırçaya sihir demek istemiyorsan. Taşaklarımın hâlâ karnımın altında bir yerde sıkışıp kaldığını söylememe gerek yok sanırım."

Aradığı şeye ulaşana kadar eli gövdesinde dolaşırken bile sahte bir sempatiyle ona dudak büktü. Silhara, eli aşağıya kaymadan önce kısa bir süre sikinin etrafını sararken yumuşak bir şekilde inledi. Bacaklarını açtı ve bu kez avucunun sıcaklığı taşaklarını ısıttığında inledi. Ona bin yıl boyunca binlerce kez bu şekilde dokunabilirdi ve onun ellerinin vücudunda olmasından asla bıkmazdı.

Martise geri çekilene kadar birbirlerine baygın öpücükler kondurdular. "Bana bir sopa sözü vermiştin, karga büyücü," dedi ve ona kaşlarını çatarak alay etti.

Bir kaşını kaldırdı, kızın söylediklerinden çok kalçasının belinin derin kıvrımına doğru nasıl eğildiğine ve göğsünün elinde ne kadar yumuşak hissettirdiğine odaklandı. "Sanırım sen de bana aynı sözü verdin, çirak."

Yavaş gülümsemesi, öğünleri kaçırdığı, çalışmadığı ve üç gün daha uyumayı garantileyen bir yorgunlukla geçen uzun bir günü ima ediyordu. "Peki o zaman," dedi. "Verdiğim sözü bozmak benden uzak olsun."

Buna sıyrılmak diyordu ama bu terim daha çok isimsiz partnerlerle yapılan hızlı taklalar için kullanılıyordu. Silhara Martise', Martise de Silhara'yla sevişiyordu. Dinlendiklerinde Martise sessizce onun saçlarını okşuyor ya da ayak parmaklarını gıdıkladığında saç tellerini çekiştiriyordu.

Bir ara başını onun karnına yaslamış, uykunun kıyısında geziniyordu. Sorduğu soru onu tamamen uyandırdı.

"Yeteneğim gri düzlemde kendini hiç göstermedi Silhara. Ya da ondan önce Megiddo beni tapınakta ona getiren geas'ı attığında. Yok olmadı. Hâlâ içimde hissedebiliyorum ama bir terslik var."

Şahsen onun Yeteneğinin kaybolup gitmesini ve bir daha geri dönmemesini umuyordu. Ona Yetenek demekten bile hoşlanmıyordu. Bu daha çok bir yük, Martise'i savunmasız bırakan tehlikeli bir yük ve gücünün nasıl çalıştığını bilen biri için kazanılması gereken değerli bir ödüldü. Yeteneği tapınağın altında gömülü olan uyuyan gücü uyandırmış ve sürgündeki efendisini çağırmıştı. Bu bir sıkıntı ve tehditti.

Bunların hiçbirini Martise'e söylemedi ve onun yerine göbeğinin etrafındaki bir daireyi öptü. "Seer-bond yapmak ister misin? Genellikle bana cevap verir."

Başını salladı. "Kendini hissediyor musun?"

Pek sayılmazdı ama Silhara onun sesindeki endişeyi fark etmemişti ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Bana bir zarar geleceğini sanmıyorum. Ayrıca, dışarıdaki o cehennem banyosundan ve Gurn'un bana sabun fırlatmasından kurtuldum. Bu kolay olacak."

Karısıyla kâhin bağı kurmak onu her zaman gençleştirir, Martise'yi ise güçsüz bırakırdı; bunun en büyük nedeni, kendi gücüyle birleşmeye can atan Yeteneği'nin bir elek gibi ondan akıp gitmesiydi. Bu kez ihtiyatlı bir şekilde ona uzandı, Martise'in zayıfladığını görürse bağlantıyı kesmeye hazırdı.

Garip bir şekilde, Yeteneği bu sefer daha suskundu. Silhara onun duyularının sınırında dans ettiğini, dokunduğunu, okşadığını, sanki onu orada hissetmekten memnun ama kucaklamak istemiyormuş gibi hissetti. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi ve ona kozasının sığınağına sıkıca kapatılmış bir kelebek izlenimi bıraktı.

Kendi Yeteneğinin kızıl ışığı onu ve Martise'i çevreledi. Onun kehribar rengindeki küçük ışığı da kırmızı koronanın etrafında kıvrılıp kayboldu.

Martise gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Geçiyor, değil mi?" Gözlerini kırıştırdı, gözlerinden süzülen yaşları geri akıtmaya çalıştı.

Başını salladı, Yeteneğin davranışına şaşırılmıştı ama azalmadığından da emindi. "Hayır. Hâlâ orada. Hâlâ güçlü." Onun mutlu iç çekişi karşısında biraz kaşlarını çattı. "Neden saklanmayı seçtiğini bilmiyorum. Sanki son zamanlarda ona karşı bir tehdit olmamasına rağmen kendini koruyor gibi." Bu iyi bir şey değildi. Martise'yi korumayı reddediyorsa kendini korumanın bir yararı yoktu ve Martise'nin tutsaklığı sırasında bir kez bile Megiddo'yla savaşmak için ortaya çıkmamıştı.

Ona sarıldı, gülümsemesi genişledi, gözyaşları kayboldu. "Hâlâ orada olduğu için mutluyum."

Silhara öyle değildi ve bu bağa verdiği tepki, kaşıyamadığı bir kaşıntı gibi onu rahatsız ediyordu. Bir şeyler hâlâ yanıyordu ama bu Martise'in ilk düşündüğü "yanlış" değildi.

Bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere aklından çıkardı. Şimdilik yatağında mutlu, çıplak bir kadın vardı. Saatlerini, sadece gitmesini dilediği bir şeyin neden aslında ona küçük bir dereceye kadar uyum sağladığına üzülmekten çok daha iyi geçirme yolları vardı.

Haftanın geri kalanını tapınağı yok edecek ve Megiddo'nun kılıcından arta kalan tüm nekromantik büyüğü temizleyecek bir ayin hazırlayarak geçirdiler. Gurn arabayı alıp Doğu Prime'a bir yolculuk yaptı ve dört büyük torba kaba tuzla döndü.

Gurn yüksek koltuktan inerken Silhara arabanın içindekilere ters ters baktı. "Bu bana kaç patladı?"

Dev hizmetkâr avucuna ne yazık ki hafif bir para kesesi bıraktı. "*Para üstü bu,*" diye imzaladı.

Silhara hırladı. Wraith Kralı'nı bir daha görürse, tuzun bedelini onun derisinden çıkaracaktı. Öfkesini tapınağın kendisinden çıkarabilmesi iyi bir şeydi ve yapıyı düzleştirip çarklı tasarımını çalkalanmış toprağın altında bıraktığında, mütevazı kasasına indirilen darbeye o kadar da sinirlenmemiştir.

Çamur ve kirli karla karışmış beyaz tuz, zayıf kış ışığında parlıyordu. Silhara tapınağın bulunduğu yere son bir büyü yaptı ve eve dönmek üzere boş tuz torbalarını topladı. Biri gitti, dördü kaldı. Üstündeki dallar hışırdadı ve başını kaldırdığında ağaçtan ağaca zıplayarak onu takip eden bir karga gördü. Bir güneş ışığı siyah tüylere vurdu ve bir an için Megiddo'nun cüppelerini hatırladı - karanlık, gölgeli ve kıvranan.

Başını salladı ve görüntüyü kovdu. Düşünecek daha iyi şeyler vardı. Karısı evde bekliyordu, hâlâ uyuyordu. Bu durum kaşlarını çatmasına neden oldu. Martise normalde erken kalkan biriydi, şafak güneşi ufku kırmadan önce bile dayanılmaz derecede enerjik ve neşeliydi. Son iki gecedir yorgunluğunu bahane ederek erkenden yatağa girmiş ve derin bir uykuya dalmıştı; sabahın ilk ışıklarına kadar uyanmamıştı ve bunun tek nedeni Silhara'nın onu yataktan çayla kaldırmasıydı.

İçini saran endişeden kurtulamadı ve ormanın içinden malikâneye doğru ilerlerken adımları uzadı.

Onu hâlâ yataklarında uyurken buldu, sadece başının üst kısmı odanın soğuk havasına maruz kalana kadar battaniyelerin altına gömülmüştü. Silhara mangalı ateşledi ve onun hareketsiz halini incelemek için durakladı.

Bir gün önce ona kendini iyi hissettiğini, sadece sanki günlerce meyve bahçesinde çalışmış gibi bitkin olduğunu söylemişti. Silhara, Martise'nin yorgunluğu hakkında en az kendisi kadar bilgisiz olan Gurn'e bakmış, o da sadece omuz silkmıştı. Gri düzlemde geçirdikleri zaman onu bir şekilde tüketmiş olabilirdi ama Silhara'nın şüpheleri vardı. Yorgunluğu kara büyüden kaynaklanan herhangi bir şeyden ayrı olarak ani ve aşırı görünüyordu ve üzerinde kara arcana'nın hiçbirini hissetmemişti. Aslında, herhangi bir gizli kötülüğü ortaya çıkarmak için yaptığı büyüler düzleşti ve soldu, sanki büyüyü tamamen püskürtmese bile ona direnen görünmez bir zırh giymiş gibiydi. Önümüzdeki birkaç gün içinde eski haline dönmezse, daha aşırı önlemlere başvuracaktı.

Eğildi ve başının üstünü öptü. Kız kıpırdamadı ve adam onu yavaş yavaş ısınan odada huzur içinde uyumaya bıraktı.

Çalışma odasına giderken mutfakın önünden geçerken Gurn ona başıyla selam verdi. Yatak odasının ya da kütüphane olan donmuş çukurun aksine, çalışma odası onu sıcak bir kucaklamayla karşıladı. Gurn daha önce ziyaret etmiş ve bir köşeye inşa edilmiş küçük ocakta ateş yakmıştı. Yanan kandillerde titreyen alevler, dağınık parşömenler, parşömen tomarları, mürekkep kuyuları ve tüy kalemlerle dolu masanın üzerine altın rengi bir ışık saçıyordu.

Silhara masanın üzerine tünemiş lambaların fitilini yükseltti ve alevlerinin yükselip ortamı aydınlatmasını izledi. Masanın arkasındaki sandalyeye oturdu, bir parşömen parçasını kendisine doğru çekti ve sivriltilmiş tüy kalemini en yakın mürekkep kuyusuna daldırdı.

Wraith Kralı'na, eğer isterse gri düzlemde kaçmasına yardım etme anlaşmasının ötesinde hiçbir söz vermemişti ama kendine bir söz vermişti ve bu, tarihin yanlışlarını düzeltmek olduğu kadar, zihnini başka bir adamın anılarının acı kuraklığından arındırmak içindi.

Silhara yüzyıllar boyunca kaybolmuş ya da çarpıtılmış olanları yazıya dökerken, tüy kalemin çizikleri ocaktaki ateşin yaktığı çıraların patlamasına ve çıtırdamasına eşlik etti.

Wraith Kralı Savaşlarının Bir Anlatımı
Kargaların Efendisi Neith'li Silhara Tarafından Yazıldığı Gibi
Karanlıkta yaşayan kral, lanetlileri fethetmek için ölümlere önderlik etti.
Beş kral ruh oldu, kılıca bağlandı.
Kral kılıçtır. Kılıç kraldır.

~END~

**Grace Draven Master of Crows yazarına ait
diğer kitapları keşfedin**

Parıltı Bana

Yalvarıyor

Tüm Yıldızlar Aşağı Bakar

Yıldırım Tanrısının Karısı

Drago Illuminare Draconus

Wyvern

Arena

Bathsheba'ya Kur

Yapmak İçindeki Işık

Benimle bağlantı kurun:

web sitesi: <http://gracedraven.com/>

Facebook: <https://www.facebook.com/grace.draven>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.